СЕРИЯ ТРИЛЪР

ТОМ КЛАНСИ

МРЕЖАТА

„БЛЕСТЯЩ ВОЕНЕН ТРИЛЪР С ИНТРИГУВАЩИ ОБРАТИ - СУПЕРШПИОНАЖ, ВИСОКИ ТЕХНОЛОГИИ И ЗАВЛАДЯВАЩ СЮЖЕТ."

НЮ ЙОРК ТАЙМС

ПРОЗОРЕЦ

ТОМ КЛАНСИ
МРЕЖАТА

Превод: Йолина Миланова

chitanka.info

Том Кланси, най-скъпо платеният американски писател, продал повече от 20 милиона екземпляра от своите книги през 1999 г., представя на своите читатели „Мрежата“ — трилърът, който открехва вратата на двайсет и първи век.

Компютрите са новата суперсила. Който контролира тях, контролира света. Конгресът създава нова агенция за сигурност в рамките на ФБР — Мрежата. Поредица от атентати срещу шефове на Мрежата застрашава лидерските позиции на Америка.

Мафиотски босове, активисти на ИРА, чеченци, кибертерористи и руски наемници се оказват забъркани в заговор с непредсказуема развръзка.

„С «Мрежата» Том Кланси разкрива бъдещето на разузнавателните служби и прави чудесен подарък на своите почитатели — стопроцентов бестселър.“

Пъблишърс Уикли

1

Вторник, 07.09.2010, 23:24
Вашингтон

— Чисто е — докладва Бойл. — Можем да тръгваме, шефе.

Стив Дей вдъхна за последно вълшебния аромат на първокласна италианска кухня и пристъпи навън. След приятния хлад в заведението есенната нощ му се стори непоносимо задушна. Едва на тротоара Бойл, бодигардът му, вдигна предавателя. Лимузината ги чакаше, но Бойл искаше да сведе риска до минимум — опитен и изключително предпазлив, той беше един от най-ценните хора на ФБР. Едва след като той даде нареждането си, задната, задействана с електричество врата на лимузината се отвори. През цялото време Бойл държеше под око улицата, но нито веднъж не погледна към Дей.

Дей кимна към шофьора. Момчето беше ново, още не можеше да запомни името му — Лари, Луи или нещо подобно… Отпусна се на кожената седалка в превъзходно настроение след великолепната вечеря с най-отбрани вина.

„Умберто“ беше ново заведение и все още спокойно местенце, но класата си личеше и нямаше за дълго да остане скрито от истинските познавачи. Дей въздъхна. Винаги ставаше така. Щом си харесаше някое закътано местенце със свястна кухня, не след дълго там ставаше пренаселено и трябваше предварително да резервира маса. Дори и тогава не беше сигурно, че ще се вреди. Вярно, че беше главнокомандващ Мрежата — новосформираната военна организация, но сенаторите и чуждестранните дипломати бяха с предимство. Собствениците на преуспяващи ресторанти имаха безпогрешен нюх в това отношение.

Но както и да е, менюто беше наистина великолепно — макарони със сос от скариди, салати и фантастичен сладолед. Беше си хапнал и пийнал добре, и усещаше главата си леко замаяна. Добре че не му се налагаше да шофира.

Вивът му изписука.

Бойл пъргаво седна до него, затвори вратата и почука по куршумоустойчивата преграда, отделяща ги от шофьора.

Автомобилът потегли. Дей откачи вива от колана си и се вгледа в миниатюрния екран.

Виртуалната връзка, наричана за кратко „вив“, имаше малки бутончета, едно от които Дей натисна. На екрана запримигва някакъв номер. Мерилин го търсеше от къщи. Погледна електронния часовник. Малко след единайсет. Усмихна се — този път събранието беше свършило по-рано. Обикновено се проточваше с часове и превключваха чак след полунощ. Натисна два пъти бутончето и зачака връзка.

Вивът, тази удивителна играчка, не по-голяма от цигарена кутия, беше едновременно безжичен телефон, миникомпютър, транзистор, телевизор, фотоапарат, модем, будилник, скенер, кредитна карта и факс — всички екстри, така необходими за ежедневието на висш офицер от ФБР. А освен това и GPS, който можеше да те информира за точното ти местонахождение във всеки един момент. Посредством хипердигитален канал можеше да влезеш във връзка с който и да било телефон или компютър, както и със свръхсекретните информационни складове на ФБР и Мрежата, (разбира се, само при условие, че знаеш кода). Стига да искаше, Дей би могъл на минутата само по отпечатъците на сервитьора да проследи цялата му биография и да получи най-пълна информация за него.

Изобщо, с напредъка на цивилизацията животът ставаше все по-интересен. За такъв уред преди десет години можеше само да се мечтае, а какво ли щеше да е след още двайсет години? Твърде вероятно беше да удовлетвори любопитството си — при този небивал прогрес на медицината.

— Здрасти, Стив — прозвуча във вива гласът на Мерилин.

— Здрасти! Какво ново при теб?

— Нищо особено. Днес свършихме по-рано. Чудех се дали да не ти приготвя нещо за вечеря.

Дей се ухили. Видеофонът не беше включен и Мерилин не можеше да види усмивката му.

— Няма нужда — засмя се той. — Излизаме от „Умберто“ и мисля, че ще мога да карам без храна поне две седмици.

Мерилин се разсмя в слушалката.

— Прибираш ли се?

— Да, след малко съм в къщи.

Понякога оставаше да нощува в града, но ако не беше много зает, предпочиташе да се прибере у дома, от другата страна на реката. Децата вече бяха пораснали, но Мерилин и кучето винаги го очакваха с радостно нетърпение.

Изключи вива и отново го закачи на колана си, който междувременно поразхлаби. Премести малко напред и кобура — убиваше го на хълбока. Би могъл да носи някой от онези лекички, свръхмодерни кик-тейзери, за които се твърдеше, че били безпогрешни, но им нямаше вяра. Беше свикнал със старомодния си пистолет и с него се чувстваше най-сигурен.

Изпъшка, намествайки се по-удобно.

Седналият до него Бойл едва сдържаше смеха си.

— Лесно ти е на теб! — поклати глава Дей. — На колко си? На трийсет? И помпаш мускули през ден, нали? А ние, старите дебелаци, цял живот сме превивали гръб зад бюрата, без да можем да вдигнем глава. Как след това да бъдеш в добра спортна форма?

Всъщност Дей съвсем не беше „дебелак“ за своя близо двуметров ръст. Тежеше около осемдесет килограма и би могъл да свали един-два, но и така се чувстваше добре. В края на краищата беше си на години — миналия юни навърши петдесет и две.

Минаха към някакви строежи и свиха в тясна уличка — това беше най-прекият път към автострадата. Тук, в покрайнините на града, уличните лампи бяха изпочупени, а край пътя гниеха стари захвърлени автомобили, което придаваше на целия квартал мрачен, зловещ вид. Евтин, бедняшки квартал — поредният, който западаше още преди да е построен докрай. Дей мрачно поклати глава — цивилизацията напредваше с пълна пара, но част от човечеството междувременно беше изпаднала зад борда… В града имаше места, където за нищо на света не би стъпил по тъмно — не и без бронираната лимузина. Случайният минувач тук не знаеше зад кой ъгъл го дебне опасността.

Ужасен трясък разтърси автомобила, а вътрешността му се озари от оранжево сияние. Гумите изсвистяха и в следващите няколко секунди лимузината беше напълно неуправляема. Рязко сви встрани и се заби в един от уличните стълбове.

— Какво, по дяволите…?

Бойл реагира светкавично и вече беше измъкнал пистолета си. Върху предното стъкло на автомобила се изсипа сякаш ситен дъжд — натрошената на хиляди късчета улична лампа.

Дей видя едър мъж в черно да притичва към колата. Нахлупената ниско над очите шапка не скриваше белега, който разсичаше лицето му. В полумрака усмивката му приличаше повече на гримаса.

— Давай! — изкрещя Бойл. — Давай!

Двигателят забуча задавено, гумите изсвистяха, но лимузината не помръдна.

Дей натисна бутона „тревога“ на вива си и посегна към пистолета, но в същия миг мъжът в черно лепна нещо на вратата на автомобила и хукна обратно.

— Всички вън! — извика Бойл. — По-бързо! Ще хвръкнем във въздуха!

Дей дръпна ръчката на вратата, изскочи навън и се претърколи на земята точно в мига, когато зачатка автомат.

Огледа се трескаво за някакво прикритие. Нищо, което да върши работа. По дяволите!

Хвърли поглед назад. Като в забавен кадър видя Бойл да се измъква от колата, стреляйки на всички посоки.

В следващия миг Бойл политна назад, блъснат в гърдите от картечен откос. Бронежилетката щеше да го предпази, освен ако…

… кръв и парченца мозък пръснаха от раната, зейнала в слепоочието на Бойл…

… освен ако куршумите не улучеха главата, единственото уязвимо място!

За бога! Какъв беше този кошмар?! Кои бяха всички тези хора?

Вътре в лимузината шофьорът все още се мъчеше да запали и двигателят пухтеше отчаяно. Дей усещаше мириса на отровни газове и изгоряла гума. Можеше да подуши и мириса на собствения си страх — остър, тръпчив, някак замайващ…

Мината, прикрепена към задната врата на лимузината, избухна с оглушителен трясък.

Стъклата на лимузината се разхвърчаха на всички посоки. Парченца от тях удариха Дей, но той наблюдаваше всичко като в сън.

През дупката, зейнала в покрива на автомобила, лумна огнено кълбо от остър, задушлив черен дим.

Безжизненото тяло на шофьора се килна настрани.

Мъртви бяха. И двамата — Бойл и шофьорът.

Помощта скоро щеше да дойде, но междувременно трябваше да направи нещо. В противен случай и него го очакваше същата съдба!

Дей се изправи, насочи се надясно и изведнъж рязко смени посоката — изпитан похват от играта на футбол в гимназията преди повече от трийсет и пет години.

Успя да избегне откосите на автомата. Само един куршум мина под мишницата му и проби ръкава на якето му. В гърдите му се надигна пареща ярост. Гордееше се с това яке — хонконгска изработка, от чиста коприна, то му беше струвало шестстотин долара!

Следващият откос го улучи в гърдите, точно над сърцето. Беше без титановия предпазен нагръдник, само със защитна пластина във вътрешния джоб, и му се зави свят от болка, сякаш го бяха фраснали с чук в гърдите. Дявол да го вземе!

И все пак още можеше да им избяга. Не всичко беше загубено!

Една от черните фигури с автомати изведнъж се изпречи пред него. Въпреки полумрака и замайването от болката, опитното око на Дей различи защитната бронежилетка под издутото черно яке. Нямаше смисъл да се прицелва в центъра на тялото, съобрази той, докато тичаше. Вдигна револвера и го насочи към лицето на непознатия — нищо друго не съществуваше за него в този миг, освен неясните очертания на това лице. Три последователни изстрела изсвистяха един след друг и мъжът в черно се просна като повален от гръм.

Добре! Това се искаше! Един от среднощните нападатели вече беше изваден от строй.

Беше си осигурил вратичка и трябваше да побърза, преди да е станало късно.

С периферното си зрение долови приближаването на още един нападател в черно. Зърна зейналото дуло на пистолета и стомахът му изведнъж се присви. Една-единствена мисъл прониза съзнанието му — край! Спукана ми е работата! Имаше насреща си не някаква улична банда, а истински хладнокръвни професионалисти. Всички беше премислено. Той беше жертвата, набелязаната мишена…

Нямаше да позволят да им се изплъзне.

Куршумът го улучи точно между очите.

Седналият на задната седалка на волвото Михаил Ружьо хвърли поглед към безжизненото тяло на Николас Папироса в багажника на комбито. Тялото лежеше на една страна, покрито с одеяло, а въздухът беше пропит от миризмата на смърт. Ружьо поклати глава с въздишка. Бедният Николас. Всичко беше перфектно подготвено и се очакваше да няма жертви, но старият дебелак ги изненада — оказа се доста добър… Бяха го подценили — грешка, която щеше да им служи за урок. Всъщност точно Николас беше натоварен със задачата да събере сведения за американеца, тъй че вината си беше негова, може да се каже… И все пак щеше да му липсва. Бяха работили заедно петнайсет години — цяла вечност в тези среди.

Утре Николас щеше да навърши четиридесет и две години. Щеше…

Отпред във волвото седяха другите двама — Уинтърс, американецът, шофираше, а седналият до него Григори Змея си мърмореше нещо на руски.

Бяха заменили фамилните си имена с други, избрани от самите тях. „Ружьо“ — пушката. „Змея“ — змията. И презимето на горкия Николас — „Папироса“ — цигара…

Ружьо въздъхна отново. Е, няма как, станалото — станало. Поне не беше си отишъл напразно — задачата беше изпълнена.

— Как е, братче? — попита го американецът.

— Бива…

— Само не се вкисвай.

Американецът твърдеше, че е от Тексас, и в акцента му имаше нещо дразнещо.

Ружьо погледна пистолета, оставен на седалката — същия, с който беше прострелял американеца. Деветмилиметрова италианска „Берета“ — първокласно оръжие, но технично и твърде шумно, не съвсем по вкуса на Ружьо. Преди време, когато се беше специализирал в „мокри поръчки“, му бяха поверили 5,45-милиметров PSM — по-малък и не толкова мощен, но си го биваше. Ако трябваше да избира, винаги би го предпочел, но този път замисълът беше друг — трябваше да изглежда, че убийството е дело на американски граждани. Пистолетът на руски килър би бил улика, която щеше да разбуни духовете — американските спецслужби не бяха вчерашни.

Все още гледаше беретата намръщено. Американците с тяхната мания за величие — размерите според тях гарантираха качество. Техните полицаи можеха да изпразнят цял пълнител, стреляйки като луди след някой престъпник, без да ги е грижа дали ще го улучат или само ще му вземат страха. Идеята беше: „колкото повече, толкова по-добре“. Отказваха да проумеят простата истина, че един-единствен изстрел от малокалибрен пистолет (естествено, в ръцете не на кого да е) беше по-ефикасен от цял пълнител патрони, които можеха да убият слон, изстреляни напосоки от някое некадърно американско ченге. Виж, евреите имаха по-сериозно отношение към тези неща. Техните пистолети бяха от възможно най-малокалибрените, но всеки знаеше, че с тях шега не бива.

И все пак оня американец наистина беше добър. Ликвидира Николас, без да му мигне окото. Три изстрела в главата един след друг. И трите безпогрешни — не можеше да е случайност. Беше се досетил за бронежилетката и беше съобразил бързо. Ако беше и малко по-пъргав, можеше и да им избяга…

От предната седалка Змията промърмори нещо. Ружьо стисна устни. Двамата не се обичаха много. През 1995 г. руснакът беше взел участие във военната офанзива в Чечения, родината на Ружьо. Тогава руснаците съсипаха страната му — убиваха и опожаряваха наред. Вярно, че Григори е бил само войник, изпълняващ чужди заповеди, и все пак… Но както и да е. Ружьо тръсна глава. В момента бяха двама партньори, натоварени с важна мисия, и нямаше място за лични пристрастия. Но ако в един момент Змията пак започнеше да се перчи с военните си подвизи и с медала за храброст, на Ружьо можеше и да му падне пердето… Змията не беше незаменим. Щяха да минат и без него. Подсмихна се, изпълнен с мрачно задоволство.

Но всяко нещо с времето си. Отмъщението можеше да почака. Засега Змията им беше необходим.

Александър Майкълс заспиваше, когато малкият монитор на нощното му шкафче изведнъж светна. Ярката светлина го изтръгна от съня и той примигна.

— Алекс? — прозвуча гласът на компютъра. — Имаш спешно повикване.

Майкълс разтърка очи и потърси с поглед електронния циферблат на часовника. Минаваше полунощ. Кой по…?

— Алекс? — повтори компютърът. — Имаш спешно повикване.

Гласът беше чувствен, дълбок, изкусително женствен. За каквото и да ставаше въпрос, звучеше сякаш отправя съблазнителна, романтична покана. Компютърът беше програмиран от Джей Гридли и гласът му беше специално подбран. Младокът беше технически гений, но голям шегобиец и Майкълс нямаше да му се моли да смени този глас, въпреки че на момента едва го изтрайваше.

Заместник-главнокомандващият Мрежата прокара пръсти през разрошената си коса и окончателно се събуди. Видеокамерата на монитора беше включена и проследяваше всяко негово движение.

— Окей. Вече съм на линия. Свържи ме.

Компютърът незабавно изпълни командата му.

На екрана се появи разстроеното лице на Антонела Фиорела, дясната ръка на Майкълс. Беше имала тежка седмица и видът й беше направо съсипан.

— Съжалявам, че те събудих, Алекс.

— Всичко е наред, Тони. Какво се е случило?

Знаеше, че тя не би позвънила без сериозна причина.

— Току-що са убили шефа.

— Какво?!

— Получихме сигнал „тревога“ от вива му. Някъде от крайните квартали… Четвърт час по-късно, когато нашите хора пристигнали, и трима — Дей, бодигардът му и шофьорът били вече мъртви, а автомобилът на парчета.

Това, което Майкълс изръмжа като отговор, не беше много подходящо за ушите на една дама, но Тони кимна разбиращо.

— Веднага тръгвам.

— И… Алекс, не забравяй протокола…

Нямаше нужда да му напомня. И двамата знаеха, че убийството на политическа фигура от ранга на Дей би могло да е част от поредица планирани атентати.

— До скоро, Тони. Прекъсвам връзката.

Лицето на помощничката му изчезна от екрана.

Докато се обличаше, имаше чувството, че това е само част от някакъв кошмарен сън.

Стив Дей беше мъртъв. По дяволите.
По дяволите.

2

Сряда, 08.09.2010, 00:47
Вашингтон

От алените и сините светлини на полицейските патрулни коли уличката изглеждаше осветена като за карнавал. И също толкова оживена. Беше един през нощта, но отвсякъде се тълпяха любопитни и полицаите, обградили района на тройното убийство, едва успяваха да ги удържат. От прозорците на околните сгради също надничаха хора.

Какво гадно място да се умре, помисли си Тони Фиорела. Но не толкова мястото, самата смърт беше нелепа, ужасна… Тя тръсна глава.

— Агент Фиорела?

Тони се вгледа уморено в полицая, който също имаше измъчен и недоспал вид.

Убийството на федерален агент не беше шега работа.

— Да, капитане?

— Моите хора разпитаха из квартала…

— И какво? Никой нищо не е чул и не е видял, нали?

— Имате забележителен нюх… Да не сте от разузнаването? — мрачно се пошегува полицаят.

— Знам само, че някой здравата е загазил… И ще си плати. — Около устата на Тони се образуваха две сурови гънки.

Полицаят кимна. Знаеше, че няма да оставят и камък необърнат, но рано или късно убиецът щеше да бъде хванат. При разследване убийството на някой наркотрафикант може и да не си даваха много зор, но убийството на полицай беше нещо различно. То никога не се разминаваше безнаказано.

Новият крайслер на Алекс Майкълс рязко удари спирачки встрани от редицата патрулни коли. Шофьорът и бодигардът излязоха първи, огледаха насъбралата се тълпа и кимнаха на останалия вътре в колата Алекс.

Той бързо се измъкна навън, откри в тълпата Тони и се насочи към нея. Полицаите, видели значката му, се отдръпваха и му правеха

път, без да задават въпроси.

Тони гледаше приближаващия Алекс и отново усети в гърдите си познатото вълнение — смесица от радост, възхищение и още нещо, което не смееше да назове…

Изражението на Алекс не беше мрачно, а по-скоро непроницаемо, както винаги. Но Тони го познаваше достатъчно добре и знаеше, че смъртта на неговия наставник и приятел Стив го е разтърсила до дъното на душата му. Алекс просто не даваше израз на мъката си пред никого — дори и пред нея.

Може би най-вече пред нея.

— Тони…

— Алекс!

Заведе го до мястото на убийството. Алекс се наведе и огледа тялото на Стив, без да каже и дума. Само лицето му още повече се стегна.

След малко огледа и другите две тела, както и изгорялата лимузина. Федералните агенти и местните полицаи все още се суетяха, отцепваха района, щракаха с видеокамери. Съдебни експерти очертаваха точното местоположение на телата и на всеки един от падналите снаряди. Празните гилзи бяха грижливо опаковани. В лабораторията щяха да бъдат подложени на обработка с цианоакрилен етер, след което да минат през биоактивен скенер. По такъв начин можеха да се различат дори и най-микроскопичните отпечатъци. Но Тони се съмняваше, че ще открият остатъци от ДНК или изобщо нещо, което да им свърши работа. Убийството беше планирано професионално — някой със сигурност се беше погрижил и за уликите.

След като беше огледал всичко, Алекс се върна при нея.

— Докладвай, Тони.

— Очевидно е било добре планиран атентат, а командирът Дей — набелязаната жертва. Поставили са бомба, шофьорът е изгубил контрол над лимузината и са се блъснали в уличен стълб. Задната врата е била разбита по някакъв начин — с военноморска мина или нещо подобно… — и тримата са били прострелени. Нападателите са били няколко — най-малко трима. Портър ще се заеме с балистичния анализ, но е почти сигурен, че са използвали един деветмилиметров пистолет, два автомата и пушка.

Тони докладва всичко това, без да позволява на гласа си да трепне. Беше родена в Бронкс, в семейство на темпераментни италианци, които крещяха с пълен глас, заливаха се от смях и не се срамуваха от сълзите си. Беше й неимоверно трудно да докладва с равен служебен тон за убийството на Стив Дей, когото обичаше като баща, но се справи:

— Бойл и Дей са отвърнали на огъня. Бойл е успял да даде дванайсет изстрела, Дей — три. Портър събра гилзите, повечето от които са деформирани, което означава, че са се ударили в необичайно твърди бронежилетки, все още не е ясно от каква материя… След експертизата ще може да се каже с по-голяма точност.

— Военна керамична сплав или „паяжина“ — прекъсна я Алекс. — Има ли нещо друго?

— Ела за малко.

Поведе го към мястото, където полицаите вече вдигаха тялото на Дей.

— Куршумите на Дей са били намерени тук, тук и ето тук…

Стиснал зъби, Алекс слушаше напрегнато.

Тони продължи, като сочеше малките тебеширени очертания:

— А ето тук и ето тук има малко съсирена кръв и… мозъчна тъкан.

Тя помълча, убедена, че Алекс ще направи връзката.

— В такъв случай е бил убит и един от нападателите — погледна я Алекс. — Бронежилетката не му е помогнала, защото Дей е съобразил и се е прицелил в главата. Но убийците са отнесли тялото…

— Пътищата вече са блокирани.

Алекс махна с ръка.

— Имаме работа с истински професионалисти, Тони. Те знаят как да се измъкнат…

— Е, това май е всичко засега. И ще трябва да изчакаме лабораторната експертиза. Свидетели няма…

— Благодаря ти, Тони. Стив… командирът Дей… оглавяваше Отдела за борба с организираната престъпност от доста време. Искам да се поразровиш… Да разбереш какви са били контактите му в последно време, дали някой му е имал зъб… Изобщо всяка следа… Покушението е в стила на Новата мафия, но още нищо не се знае.

— Вече се работи по въпроса — кимна Тони. — Джей Гридли е натоварен със задачата.

— Това е добре.

Алекс я погледна някак разсеяно, сякаш беше на километри далеч оттук.

Така й се искаше в този миг да протегне ръка, да го докосне, да поеме част от болката му. Но знаеше, че не бива. Моментът не беше подходящ и Алекс можеше да отблъсне протегнатата ръка. Това я възпря. Алекс беше един от най-добрите хора, които познаваше, но се затваряше в себе си, поемаше всичко навътре и не се разкриваше пред никого. Ако искаше да проникне отвъд защитната му броня, това трябваше да стане с много такт и търпение. Смъртта на приятеля му го беше разтърсила дълбоко, но нямаше да е честно да се възползва от ситуацията. Затова само каза:

— Алекс, отивам с Портър в лабораторията.

Той кимна разсеяно. Друг отговор не последва.

Майкълс стоеше насред уличката и вдъхваше нощния въздух, все още напоен с мирис на барут и смърт. Около него щракаха камери, бръмчаха полицейските радиостанции, а тълпата зяпачи отрупваше с въпроси уморените квартални ченгета. Някъде недалеч оттук прозвуча писъкът на нощния пътнически влак за Балтимор и тътенът му глухо отекна в главата на Алекс.

Стив Дей беше мъртъв. Мъртъв. Мъртъв. Мъртъв.

Тази мисъл като че ли отказваше да проникне в съзнанието му. Беше видял мъртвото тяло на приятеля си, угасналия му поглед… Беше виждал и други мъртвци, свои близки… Но осъзнаваше истински загубата едва по-късно — цялата зловеща празнота от липсата на човека, когото си обичал, от невъзможността да бъдете заедно, да се посмеете, да побъбрите на чаша шампанско… И болката му не намаляваше, а се усилваше с течение на времето.

Дявол да го вземе, някой беше угасил светлината в очите на приятеля му в един-единствен миг и вече нищо не можеше да се направи. Кръвта нахлу в главата на Алекс. Щеше да открие убиеца на Стив и да го накара да си плати — дори това да беше последното нещо, което му бе писано да свърши на тоя свят.

Алекс въздъхна. Нямаше повече работа тук. Убийците със сигурност бяха далече, а наплашените обитатели на съседните сгради щяха да си държат езика зад зъбите, каквото и да бяха видели или чули. По всяка вероятност убийците не бяха от квартала, нито пък бяха използвали за укритие някоя от съседните порутени постройки. Бяха високоплатени професионалисти, а те не се остават лесно да бъдат хванати. Освен ако не бъдат издадени от оня, който ги е наел, като при това самият той остава неизвестен. Нещо като подхвърлен на полицаите кокал: търсите убиеца — ето ви го. И следствието приключваше. Но при операция от такъв мащаб нещата със сигурност нямаше да спрат дотук, така че този вариант отпадаше. Полицията не би се задоволила с непосредствения извършител. А ако това наистина беше дело на мафията и босовете в един момент започнеха да нервничат, щяха да затворят завинаги устата на убийците и да ги заровят в някоя пустош. А след това за по-сигурно да ликвидират и техните убийци.

Мрежата имаше достъп до най-високите технологии на планетата, до най-мощните компютри, до огромна по обем информация. В екипа й работеха най-добрите специалисти — мозъци от световна величина — цветът на ФБР и американските университети. Но дори и те нямаше да могат да помогнат, ако убийците не бяха допуснали някаква, макар и нищожна грешка. В безупречно изпипания им план трябваше да се открие пролука, в противен случай всички усилия щяха да бъдат напразни. Майкълс не си правеше излишни илюзии.

И все пак никой не е съвършен. Професионалните убийци — също. Майкълс щеше да обърне земята и да се добере до тях — трябваше му само нещо, за което да се залови… Някакво недоглеждане от тяхна страна.

Вивът му изписука.

— Да?

— Алекс? Тук е Уолт Карвър.

Майкълс въздъхна. Уолтър Карвър, шефът на ФБР. Очакваше това обаждане.

— Да, сър?

— Съжалявам за случилото се… С каква информация разполагаме засега?

Алекс докладва.

— Благодаря. В седем и трийсет сме на среща в Белия дом с президента и Националната служба за сигурност. Имай готовност да докладваш за атентата.

— Ясно, сър.

— И да не забравя, поемаш главнокомандването на Мрежата.

— Но, сър…

— Разбирам възраженията ти — прекъсна го Карвър. — Но имам нужда от сигурен човек и това си ти. А това, че назначавам заместник на Стив толкова скоро след смъртта му, не е проява на неуважение, а загриженост за делата на организацията. Тони Фиорела пък ще поеме твоите предишни функции. Встъпваш в длъжност от днес, а до няколко дни ще бъдеш назначен официално, с писмена разпоредба на президента.

— Сър…

— Нуждая се от помощта ти — повтори Карвър. — Мога да разчитам на теб, нали?

— Да, сър — тихо отвърна Алекс. — Можете да разчитате на мен.

— Знаех си. Ще се видим сутринта. Междувременно се опитай да поспиш, за да не изглеждаш като зомби. И… не забравяй протокола, нали?

— Да, сър.

— До скоро, Алекс.

Майкълс остана за миг неподвижен, вперил невиждащ поглед в автомобила си. До срещата с президента оставаха няколко часа — време, през което трябваше да подготви доклада си и да поспи. Ако може.

Поклати глава. Глупаво беше да мислиш, че може да контролираш живота си — той винаги е готов да ти поднесе някоя непредвидена ситуация. Така е, приятелче — понякога нещата изобщо не зависят от теб — те просто се случват и те повличат…

Убиват шефа ти, повишават те в длъжност, предстои ти среща с президента… Как ти се струва всичко това, а?

— Шибана работа… — чу Майкълс собствения си глас.

— Моля? — погледна го стоящият наблизо полицай. — Казахте ли нещо?

— Не!

Майкълс тръгна към колата си.

— Към вас ли, командире? — попита шофьорът.

Значи така. И той вече знаеше за повишението. Какво пък. Можеше да е за добро. Щеше да разполага с повече правомощия и това щеше да улесни задачата му да открие убийците на приятеля си.

— Не — рязко отвърна Алекс. — Карай към офиса.

3

Сряда, 08.09.2010, 11:19
Грозни, Чечения

Владимир Плеханов изтри праха, който все се натрупваше от вътрешната страна на прозореца. Този ситен прах като че ли беше навсякъде — въпреки климатичната инсталация и ежедневните усилия на чистачката. Помнеше го още от времето, когато се стелеше във вид на сажди от крематориумите — пепел от изгорените тела на руските пленници. Но това беше отдавна, преди двайсетина години… С течение на времето все повече се отдаваше на спомени и нищо чудно — все пак беше на шейсет, въпреки че още кроеше смели планове за бъдещето.

Погледна навън през прозореца — гледката си я биваше. Офисът му беше на шестия етаж в компютърния отдел на бившия научен институт, понастоящем военен щаб. От прозореца си Плеханов виждаше новия мост над река Сунжа и огромния тръбопровод Макхакала, който пренасяше черното злато до танкерите в Каспийско море. В далечината се забелязваха и казармите, в които е служил Толстой като млад, а над тях се извисяваха величествените Кавказки планини.

Изобщо градът не беше лош… Разположен сред красива местност и неособено голям, въпреки че тук живееше почти половината население на страната.

Нефтът все още беше най-голямото богатство на страната, въпреки че вече беше на изчерпване. Пламъците на рафинерията горяха ден и нощ и в небето се стелеше черен дим, но не беше далеч денят, когато Чечения щеше да се лиши от своя най-съществен промишлен отрасъл… И тогава щеше да удари неговият час. Той, Владимир Плеханов, щеше да спаси страната си. Да, страната си, защото, въпреки че беше роден руснак, смяташе Чечения за своя родина.

Телефонният сигнал на компютъра стресна размечталия се Плеханов. Той затвори вратата между кабинета си и стаята на секретарката и се наведе над компютъра:

— Включи звукозаглушителите!

— Командата е изпълнена — докладва след малко компютърът.

Плеханов кимна.

— Да? — запита на английски. Системата за сигурност работеше перфектно — собственоръчно се беше погрижил за това. Нямаше начин този разговор да бъде засечен и подслушан. Може би единствено специалисти на Мрежата, но на тях сега не им беше до това… Плеханов се подсмихна. Все пак предпочиташе да говори на английски, защото секретарката му, Саша, не разбираше този език.

— Поръчката е готова — докладва нечий глас от хиляди километри разстояние. Гласът на Михаил Ружьо, един от най-верните му и изпитани хора, малко краен наистина, но вещ в занаята.

— Чудесно. Много разчитах на това. Имаше ли някакъв проблем?

— Николас реши да… напусне…

— Така ли? Жалко наистина… Беше добър работник. А уредихте ли преместването на новото място?

— Да, всичко е уредено.

— Добре.

Въпреки че линията беше дълбоко законспирирана, старите навици от спецслужбите бяха в сила. Плеханов беше на мнение, че малко повече предпазливост не е навредила никому. Знаеше, че хората му се укриват в Сан Франциско, така че всяко допълнително уточняване беше излишно. А ако някой прекалено любопитен компютърен гений си навреше носа в техния разговор и успееше по чудо да го разшифрова, щеше да остане разочарован — пълна скука.

Плеханов се канеше да прекъсне връзката, но съобрази, че е редно да похвали хората си за добре свършената работа. Възнаграждението си е възнаграждение, но добрият шеф знае, че от време на време трябва да показва на работниците си, че забелязва усърдието им.

— Предай на всички моите благодарности — добави той. — Справихте се отлично.

— Благодаря, шефе.

Плеханов приключи разговора и се облегна назад с доволно изражение. Всичко се развиваше по план. Изпълнението на грандиозния му сценарий беше започнало.

Натисна копчето на интеркома пред себе си. Никакъв сигнал. Опита отново. Пак нищо. Въздъхна. Отново повреда, за кой ли път вече. Човекът, тръгнал да завладява света, беше принуден да използва допотопно офис оборудване. Срамота. Поклати глава, твърдо решен да сложи край на това.

После стана и отиде да си поръча чаша чай.

Сряда, 08.09.2010, 07:17

Вашингтон

Александър Майкълс се почувства малко по-добре. Докато пътуваха към авеню „Пенсилвания“, той прелисти за последен път доклада си, за да набележи основните пунктове. Колата му беше ескортирана отпред и отзад от правителствени автомобили с тъмни стъкла, а бодигардовете бяха в пълна бойна готовност. Протоколът го изискваше при екзекуция на висш държавен служител. Това бяха обичайните мерки за сигурност още от времето на президента Линкълн. Повечето хора нямаха представа, че президентът не е бил единствената набелязана жертва.

В качеството си на пръв помощник на Стив Дей Майкълс беше посещавал Белия дом неколкократно. Но сега за пръв път, поради тази злощастна случайност, той щеше да бъде главното действащо лице. Записките му бяха подръка, систематизирани и копирани на малък диск, скрит в куфарче с шифър. Дискът щеше да бъде разчетен от компютрите на Белия дом, а ако междувременно с Алекс се случеше нещо, всеки, който имаше неблагоразумието да се опита да отвори куфарчето, без да знае шифъра, щеше да хвръкне във въздуха.

Белият дом разполагаше със специална компютърна мрежа без външен достъп, както и с най-съвършените антивирусни програми, така че въведената информация беше на възможно най-сигурното място.

Алекс беше изпил огромно количество кафе, но въпреки това усещаше главата си замаяна и единственото, което му се искаше в този

момент, беше да спи непробудно цяла седмица. И никой да не го закача.

Вивът му изписука.

— Да?

— Алекс? Готово ли е всичко?

Директорът.

— Да, сър. Ще бъда там след около пет минути.

— Има ли нещо ново?

— Засега не.

— Добре. До скоро.

Междувременно бяха стигнали до Уест Гейт и Алекс слезе, за да бъде проверен от свръхмодерните скенери и детектори. След което се идентифицира и получи пропуск. Срещата с президента щеше да се проведе в старата част на сградата, в залата под Овалния кабинет.

Слезе с асансьора един етаж по-долу и отново мина през проверка. В коридора дежуреха и трима агенти от тайните служби. Алекс познаваше двама от тях и им кимна.

— Добро утро, командир Майкълс — поздрави го единият.

— Как си, Брус?

Още не можеше да свикне с новото обръщение и се чувстваше малко неловко. По дяволите, изобщо не беше искал това повишение. Не и на тази цена. Но поне шансовете да се добере до убийците на Дей сега бяха по-големи.

Последна проверка — отпечатък от пръст върху скенера — и беше допуснат до заседателната зала. Там вече го очакваха.

Директорът Карвър беше заел мястото си край овалната маса и отпиваше от кафето си. От лявата му страна беше седнал Шелдън Рийд — заместник-директор на Националната служба за сигурност. Отстрани, до помощната масичка, седеше секретарка на средна възраст със стенографски тефтер. На масичката имаше и записващо устройство, което още не беше включено. Една униформена служителка разнасяше кана димящо кафе. До всяка от чашите имаше папка с копие от доклада на Майкълс.

Карвър му кимна и го покани с жест да седне до него.

В този миг в залата влезе и президентът, придружен от Джесъл Леон — неговата дясна ръка.

— Добро утро, дами и господа. Програмата ми за днес е доста натоварена, така че ще ви помоля да се залавяме за работа. Уолт, имаш думата.

— Господин президент, около полунощ е бил убит Стив Дей, главнокомандващ Мрежата на ФБР. Междувременно упълномощих Алекс Майкълс, неговия заместник, да поеме функциите му. Той ще ви изложи по-подробно случилото се.

— Добре, нека го чуем. — В гласа на президента се долавяше известно напрежение. Може би поради възможността той да е следващата набелязана жертва.

Майкълс си пое дълбоко дъх и се отправи към компютъра. Извади диска от куфарчето си и го подаде на секретарката. Тя го вкара в компютъра, включи антивирусния скенер и се обърна към Алекс:

— Вече можете да дадете команда.

— Благодаря. Моля, първи кадър.

Чу се щракването на холографния прожектор и на средата на масата се появи триизмерното изображение на мястото на действието, заснето от хеликоптер.

Майкълс започна методично да излага фактите — взрива, нападението, жертвите, изчезналия труп на един от нападателите. Докато говореше, компютърът сменяше холографните изображения. След няколко минути Алекс огледа аудиторията и запита:

— Има ли някакви въпроси?

Президентът имаше:

— Охраната забелязала ли е необичайно… раздвижване около някой от висшите държавни служители?

Въпрос, който се налагаше от само себе си — кой ще е следващата жертва?

— Не, сър, засега не е забелязано.

— И… нито една терористична организация все още не е поела отговорността?

— Не, господин президент.

— Разполагате ли с информация за взривните устройства? — запита Рийд. Той също звучеше обезпокоен — очевидно съзнаваше цялата сериозност на положението.

— Бомбата под капака на канализацията е била американска противотанкова мина, от онези, използвани в Ирак по време на войната

в Залива. Вероятно е била закупена на черно. На вратата на автомобила пък е била поставена малка военноморска мина, произведена в Израел преди около пет години. Не разполагаме с отпечатъци, нито с остатъци от ДНК върху изстреляните патрони. А те самите са деветмилиметрови, подходящи за стрелба с пистолет или автомат. И двата вида оръжие се били използвани.

— Колкото до самите оръжия… те вероятно вече са на дъното на океана — подхвърли Рийд.

— Е, значи това са фактите, с които разполагаме — обади се президентът. — А кои са… предполагаемите извършители? И кои според вас са следващите жертви в техния списък?

— Компютър, моля, дванайсети кадър. — Майкълс се обърна към събраните в залата мъже и поясни: — Това са архивни кадри на ФБР. Заснето е мястото, където миналия септември е бил убит Томас О’Рурк — Червения Томас. Убийството е извършено в Ню Йорк по много сходен начин. Под лимузината на ирландците избухва бомба, вратите са взривени с мини. О’Рурк и бодигардовете му са простреляни с деветмилиметров пистолет и автомати.

— А има ли и други подобни убийства? — запита президентът.

— Да, сър. Убийството на Джоузеф ди Амато, мафиот, в Ню Орлиънс миналия декември и на Питър Хайцман в Ню Йорк през февруари. Отделът за борба с организираната престъпност смята, че убийствата са били поръчани от Рей Геналони, кръстник на петте нюйоркски фамилии, но разследването все още е в ход.

— С други думи, не разполагаме с нищо конкретно — обобщи Рийд.

— С нищо, което съдебните инстанции биха приели като доказателство. Знаете как е…

— И все пак можем ли да смятаме, че и тук е замесена мафията, а не някоя терористична организация? — запита президентът.

— Поне така изглежда на пръв поглед — замислено отговори Майкълс.

Карвър се изкашля.

— Мога ли да кажа две думи?

Майкълс кимна облекчено.

— Командирът Дей оглавяваше Отдела за борба с организираната престъпност към ФБР от няколко години. В течение на

този период много от водещите фигури на нюйоркските пет фамилии бяха арестувани, повечето от тях осъдени и прибрани в затвора. Бащата на Геналони, както и големият му брат в момента са зад решетките. Така че… смъртта на Дей е добра за мафията. Те, както е известно, са доста злопаметни…

— Забавят, но не забравят — мрачно кимна президентът. — Съвсем в сицилиански стил.

Тревогата му се беше поразсеяла. С него мафията нямаше сметки за уреждане.

Той погледна часовника си.

— Е, господа, съжалявам, но ще ви оставя. Както ви казах, за днес имам още няколко неотложни ангажимента. Ще ви помоля да ме държите в течение.

И президентът, следван от мистър Рийд, излезе от залата.

Карвър се приближи до Майкълс.

— Е, не беше чак толкова страшно, нали?

— Не, сър, не беше.

— Е, добре. Значи пускаме опашки след Геналони. Ще бъде наблюдаван денонощно, във всеки един момент. Бих искал и твоите хора да се поразровят…

— Дадено.

— И… президентът даде да се разбере, че държи в най-скоро време да сме наясно със случая. Ще направим всичко възможно, нали?

— Да, сър.

— Тогава да се залавяме за работа. Искам ежедневно да бъда осведомяван за хода на разследването. Имаш ли някакви въпроси?

— Не, сър.

— Добре, командир Майкълс. Разчитам на теб.

Едва в колата на път за вкъщи Майкълс се почувства по-добре. Контактът с хора от върхушката беше свързан за него с огромно напрежение. Предпочиташе да води някое разследване, да съпоставя фактите, да обучава нови агенти — там се чувстваше в свои води. Във висшите сфери човек трябваше да внимава — една непредпазливо изречена дума — и с кариерата ти е свършено. Е, сега освен клетвата, която беше дал пред себе си, че ще открие убийците на Дей, имаше и височайша заповед: да го стори колкото може по-скоро.

Какво пък, точно това възнамеряваше да направи.

4

Сряда, 08.09.2010, 09:30
Куонтико, Вирджиния

В гимнастическия салон, където Тони Фиорела упражняваше своите джуру-хватки, влязоха двама младоци от новите попълнения на ФБР. В салона вече имаше десетина души, които вдигаха тежести, въртяха педалите или блъскаха боксовата круша. Повечето от тях бяха редовни посетители или спортни инструктори към ФБР. Новаците си личаха отдалеч — влизаха в тренировъчната зала наперено, все едно светът беше техен. Те запазваха вида си на врели и кипели и по време на тренировките, от което човек го напушваше смях, но Тони по принцип рядко им обръщаше внимание.

Тя смени позицията си, като пренесе тежестта на десния си крак, изнесен напред със свито коляно. После вдигна двете си ръце и описа дъгообразно движение отляво надясно, предпазвайки центъра. Изведнъж рязко изстреля десния си лакът нагоре, сякаш се целеше в главата на невидим противник. Пресрещна лакътя си с лява ръка, за да симулира удар, после плъзна лявата си ръка под дясната, за да отбие ответния удар и завърши с два последователни замаха вдясно, и вляво.

Това беше първата хватка „джуру“ — съвсем проста на пръв поглед.

Единият от новаците — висок, мускулест младеж в сини шорти и тениска, хвърли поглед към Тони и, развеселен, прошушна нещо на приятеля си. Другият, нисък и набит, кимна в отговор и се засмя.

Тони невъзмутимо изнесе напред левия си крак и отработи движенията огледално, в същата последователност.

Смъртта на Дей я беше разтърсила повече, отколкото предполагаше, а се тревожеше и за Алекс. Беше дошла в тренировъчната зала, защото имаше чувството, че главата й ще се пръсне. Опитваше се да изгори натрупаното напрежение, все още безуспешно, и не беше настроена за шегички.

Завърши цикъла, завъртя се кръгом и разигра втората хватка „джуру“. Те бяха общо осем на брой, а имаше и още толкова „самбута“ — вече в по-разгърната форма. Но те бяха в основата на множество бойни техники.

Крачун и Малчо, както мислено ги нарече Тони, подскачаха един срещу друг, разменяйки си боксови удари. Тя ги наблюдаваше с периферното си зрение, въпреки че нейната гуру би я смъмрила за недостатъчно добрата концентрация. Крачун се целеше предимно в главата, а Малчо гърлено подвикваше в стил „карате“, докато парираше ударите му.

Кикбоксът на Крачун беше в корейски стил, а този на Малчо — от японската школа. Общо взето, средна работа, въпреки че Крачун беше малко по-добър. Той обаче преиграваше също като в слаб екшън. Точно сега например направи задна ножица с такова самодоволно изражение, че Тони не успя да сдържи усмивката си.

Това не му убягна и той се извърна към нея:

— Е, мадам, виждам, че се забавлявате?

Мадам. Хм. Имаше силен южняшки акцент. Алабама или може би Мисисипи. Не можеше да се отрече, че му беше дала повод да се държи троснато. Винаги когато наблюдаваше някое от другите източни бойни изкуства, Тони осъзнаваше предимствата на стила, който самата тя владееше. Това обаче не й даваше право да демонстрира превъзходство.

Тони довърши хватката си и отвърна:

— Не се смеех на вас.

— Нима? Стори ми се, че бяхте заинтригувана от стила ми?

Нещо в тона му я подразни.

— Не — отвърна, този път напълно искрено. — Нямаше нищо интригуващо.

Редом с младока изглеждаше дребничка и погледнато отстрани, си търсеше белята. Това сигурно си беше помислил и партньорът му, защото побърза да се намеси:

— Приятелят ми има черен колан.

Тони изобщо не изглеждаше впечатлена. Тя се извърна, решена да приключи този разговор, но Малчо добави:

— Би могъл да те понаучи на едно-друго.

— Без съмнение — сухо отвърна Тони. „Какво не бива да се прави.“ Но това последното реши да им го спести. Взе си кърпата и тръгна към банята. Нямаше смисъл да продължава. С концентрацията й за днес беше свършено. Двамата младоци щяха да продължат да я разсейват с перченето си.

Тони въздъхна. Влизаше им в положението. Беше израсла, заобиколена от половин дузина братя и братовчеди, и знаеше как стоят нещата. За всичко беше виновен тестостеронът.

Изобщо възмъжаването не е лесна работа. Не трябваше да ги дразни и допълнително да усложнява нещата, укори се тя, вече с гръб към младоците.

— Тръгваш ли си вече? Нямаш ли още някоя танцова стъпка за показване? — подхвърли след нея Крачун и двамата младоци се захилиха.

„Танцова стъпка“. Горките заблудени хлапета.

— Това са хватки „джуру“ — обясни Тони през рамо. — От стила „Пукулан Пенджак Силат Букти Негара-Серак“.

— Звучи като китайска манджа с много сос — прихна Крачун. — А имаш ли… колан или нещо такова?

— Не, в този стил няма колани, а само ученици и учители, гуру. Аз все още се уча.

— Е — сви рамене Крачун. — Звучи забавно.

Забавно. Тони само се усмихна. Беше свикнала да проявява снизхождение към мъжете. Беше се наслушала на какви ли не коментари по свой адрес и й се беше налагало да ги преглътне. Заемаше един от високите постове в ЦРУ, а беше само на двайсет и седем. Хм… Жена. Хм… Италианка. Хм… В най-добрия случай не минаваше без някой виц. Понякога се чудеше кое кара мъжете да се държат така. Не всички, разбира се, и слава богу, не през цялото време, но все пак… Понякога беше доста изнервящо.

Ето сега например. Може би ако беше в по-добро настроение, щеше само да се усмихне и да махне с ръка. Не си струваше и да се връзваш… Но сега и без това беше напушена. След тази кошмарна нощ малко й трябваше, за да пламне фитилът.

— Тъкмо обратното — задоволи се да възрази. — Изобщо не е забавно. Освен ако не гледаш повърхностно на нещата…

— Моля? — изгледа я удивено Крачун. Усмивката беше изчезнала от лицето му.

— Лошо ли се изразих? — запита Тони с меденосладък гласец.

— Вижте какво, мадам, няма смисъл да се заяждаме…

— Съвършено вярно. Значи имаш черен колан, нали така?

— Точно така.

— Тогава, ето какво… Защо не се опиташ да ме удариш? Ще бъде забавно, уверявам те.

Двамата младоци се спогледаха. Крачун се колебаеше и имаше своите основания за това. Дори да успееше да я удари, изпадаше в ситуацията на грубиян, злоупотребил със силата си. А ако не успееше, върху мъжествеността му щеше да бъде нанесен съкрушителен удар.

— Не мисля така, мадам. Не си струва да опитваме. Не бих искал да ви нараня…

— Не се безпокой за това — увери го тя. — Няма да го допусна.

Не беше избрала най-подходящия момент да демонстрира уменията си и нейната гуру не би одобрила идеята й да предизвика младока, но връщане назад нямаше. Нямаше да пропусне възможността да му натрие носа. Той сам си го търсеше с тази своя самоувереност на мачо от Юга.

— Какво пък — намеси се Малчо. — Можеш да й покажеш няколко хватки, без да я удряш прекалено силно…

Крачун се ухили. Удаваше му се възможност да покаже какво може, а това не беше за изпускане.

— Дадено, мадам. Щом настоявате.

Той спря пред нея, поклони се и зае позиция.

— Готова ли сте?

Тони кимна и прехапа устни, за да не се разсмее.

Младокът беше бърз и доста съобразителен. Този път беше изоставил перченето. Отскочи назад и насочи удара си към гръдния й кош. Беше добър удар, отработен, и в същото време нямаше да я нарани сериозно, ако не успееше да го отклони. С лявата ръка беше готов да се предпази от ответен удар.

Отлична техника.

Вероятно очакваше, че Тони ще парира удара, но тя имаше друго наум — смяташе да му приложи няколко хватки от силат. Разтвори ръце и блокира атаката му, пристъпи напред с ляв крак и му нанесе

светкавичен удар в ребрата с десен лакът. Гръдният му кош глухо изкънтя.

Изкара му ангелите, но младокът се окопити доста бързо.

Тони отново зае позиция.

Лявата й ръка приклещи рамото му, а с дясната го удари косо през лицето. Пристъпи напред, изведнъж се сниши, придърпвайки рамото му. Удар — и главата му отново политна назад. Техниката беше проста, но ефективна — база, ъгъл, лост. И отново — в същата последователност. Три основни етапа. Тони ги беше отработила до съвършенство.

Крачун се просна по гръб като подкосен. Тони не беше свършила, но предпочете да спре дотук. Отстъпи две крачки назад. Не искаше да го наранява.

Беше го сложила на мястото му за по-малко от пет секунди.

— Кучка! — процеди Крачун, надигна се и отново се насочи към нея.

Е, поне вече не я наричаше „мадам“.

Сигурно й беше подготвил цяла серия от ефектни удари — крошета, подскоци, махове и фалшиви атаки, преди финалния съкрушителен удар. Всичко това при положение, че Тони стоеше със скръстени ръце и го оставеше да си свърши работата. Тя обаче не възнамеряваше да го остави.

Успя да блокира лявото му кроше, приклещи с две ръце ръката му над лакътя, извъртя се, отпусна се на коляно, накара го да загуби опорната си точка и го прекатури. Крачун очевидно още не беше овладял изкуството да пада и се стовари с цялата си тежест, като при това си изкара и въздуха.

Тони му беше приложила първа „джуру“ хватка. Нямаше смисъл да усложнява нещата.

Изправи се и зае позиция в очакване на поредната му атака, в случай че още си го търсеше.

Този път Крачун се оказа достатъчно благоразумен и разпери ръце в знак на капитулация.

Тони си помисли с известно задоволство, че го беше сложила на мястото му. Избърса челото си с ръка и изведнъж усети нечий прикован в нея поглед.

Озърна се. Алекс Майкълс, облегнат на стената, я наблюдаваше с неподвижен интерес.

Той се приближи към нея и Тони на свой ред се възхити на добрата му форма. Нищо чудно — Алекс пробягваше по няколко мили почти всеки ден. Редовно работеше и върху мускулите си, но предпочиташе уредите в гимнастическата зала пред боксовите схватки, въпреки че, ако се наложеше, и тогава не би се посрамил. Докато гледаше обаче как Тони подмята онова яко момче, дълго като върлина, си помисли, че за пръв път вижда нещо подобно и не би искал да й излезе насреща.

Усмихна й се.

— Беше направо изключителна. Кой те е научил да се биеш така?

— Кой ли? Една стара индонезийка, Сюзън де Биърс. Живееше в квартала. Съпругът й беше починал и тя с часове седеше на стълбите и пушеше с луличката си. Бях около тринайсетгодишна, когато станах свидетел на интересна случка… Четирима гангстери, също от квартала, решиха, че си е избрала хубаво местенце, и й казаха да се разкара оттам. Тя се надигна, но не достатъчно бързо според тях и единият реши да й даде начален тласък с един ритник…

Тони се усмихна и продължи:

— Разбираш ли, Алекс, тези момчета бяха здравеняци, имаха ножове и се смятаха за недосегаеми… Аз бях от другата страна на улицата, чаках автобуса и видях с очите си какво се случи, иначе нямаше да повярвам. Тази сбръчкана, отпусната старица, която при това пушеше като комин, се развъртя и ги натръшка и четиримата за по-малко от петнайсет секунди. Справи се с тях, без да й мигне окото, а ако искаше, можеше да ги довърши, сигурна съм. Тогава реших, че бих искала да ме научи и аз да се бия така… След няколко дни събрах кураж и отидох при нея. Тя ме изслуша и само се усмихна. Съгласна беше. Обучавах се при нея няколко години — докато завърших колежа и заминах за Вашингтон. Но и досега, винаги когато се връщам у дома, тренирам с нея.

— Тя трябва да е вече на възраст… — удивено отбеляза Алекс.

— Скоро навърши осемдесет и две. Но още я бива.

— Наистина забележително…

— Всяко движение в стила, на който тя ме обучи, е разчетено с математическа точност. Всичко е удивително просто и изчистено —

„лост“, „ъгъл“ и отново изходна позиция. Разчита се на добрата техника, не на мускулите, за да се справиш дори и в случай, че противникът е многоброен и по-силен физически. Не са много жените, които владеят това бойно изкуство във всичките му тънкости, но моята гуру е била обучавана от съпруга си — той пътувал много и държал тя да владее някакво средство за самозащита… Ама че се разприказвах! Защо ли те занимавам с всичко това — ти си компютърен гений — на светлинни години от древните бойни изкуства…

— Напротив, интересно ми е… А има ли нещо общо между този стил и джудото например? Или бокса?

— Е, добре… Повечето бойни изкуства са възникнали в страни с високоразвита цивилизация и са ориентирани към духовното — китайското кунгфу например, корейското таекуондо, японското жиу-жицу… Грубите, брутални хватки в тях са били облагородявани в течение на стотици години. Да причиниш смъртта на противника си дори при самозащита, се е смятало за проява на лош вкус… Което, разбира се, не означава, че хората, които владеят до съвършенство някой от тези стилове, трябва да бъдат подценявани. Един добър каратист като нищо може да ти свали главата от раменете, ако не знаеш как да го спреш…

— Усещам, че има едно „но“… — усмихна се Алекс.

— Говорех за „цивилизованите“, духовно ориентирани бойни изкуства. Но… това не важи за силат. Този стил е възникнал в джунглите на Индонезия преди не повече от три поколения. Той е див и безпощаден, а философията му се свежда до един-единствен закон: „Убий, за да не бъдеш убит“. Хватките му, както сам разбираш, са смъртоносни, просъществували на принципа на естествения подбор — предават се от оцелелите, значи вършат работа…

Алекс я слушаше с нарастващ интерес.

— Това, което преди малко видя, беше Букти — най-простичките хватки. В сравнение с тях Серак е висш пилотаж, цяло изкуство. В него например се използват тояжки, ножове, саби и какво ли още не…

— Виж ти, какво се криело в миловидната главица на едно италианско момиче от Бронкс… Трябва да внимавам с теб…

— Така е… — засмя се Тони. — Вече си предупреден… Е, какво ново? Едва ли си дошъл само за да се полюбуваш на техниката ми.

— Дойдох по работа — отвърна Алекс, който в този момент действително й се любуваше. — Възникна още един проблем. Някой току-що е вдигнал във въздуха главния сървър на нашия клон във Франкфурт.

— Имаш предвид седалището на ЦРУ?

— Точно така.

Тони знаеше, че ЦРУ и Мрежата са тясно свързани. Те често си правеха взаимни услуги и сега, естествено, се очакваше компютърните специалисти от Мрежата да реагират незабавно.

— Ще си взема душ и тръгвам веднага…

— Добре. Ще те изчакам.

5

Сряда, 08.09.2010, 16:00
Сараево

Мощна противотанкова ракета удари сградата зад гърба на полковник Джон Хауард и ударната група специалисти на Мрежата. Снарядът избухна някъде над главите им и в горната част на сградата зейна тъмен кратер. Отгоре се посипаха стъкла и натрошени тухли, а групата на полковника едва успя да се прикрие зад един пострадал джип. Нямаха време за губене, а не можеха и да помислят за отстъпление. Задачата им беше да обезвредят пусковото съоръжение, а това изобщо не беше шега работа!

— Рийвс и Джонсън, вляво — по фланга! — даде команда Хауард.

Нямаше нужда да вика — в каските им бяха вградени предаватели, чиито слушалки реагираха и на шепот.

— Одом и Васкес, вие ги прикривайте! Чан и Браун — минете отдясно! Готови ли сме? Хайде… давайте!

Одом и Васкес откриха огън, Рийвс и Джонсън се спуснаха наляво и притичаха през улицата, ниско приведени и под прикритието на един стар камион, целия надупчен с куршуми.

Чан и Браун се втурнаха надясно — те тичаха на зигзаг и стреляха в движение.

Бойната група беше снабдена със специални униформи, произведени по свръхмодерни технологии. Куршумите, с които местната армия разполагаше, отскачаха от тях. Каските и ботушите им бяха уплътнени със защитни титаниеви платки, а цялата екипировка включваше секретна радиостанция, сателитни изводи, сензорен дисплей, картографски скенер и дори вградени в каските поляризатори и пластини, отблъскващи ударната вълна. Костюмът и екипировката бяха с общо тегло десетина килограма, а пълното армейско оборудване, включващо дестилатор, биоджект и сигнално устройство, беше почти двойно по-тежко.

Хауард се надигна от прикритието си и даде три бързи откоса с автомата си към мястото, където се спотайваше войникът, изстрелял ракетния снаряд. Автоматът му си беше същинска антика — произведен през 1928 г. и принадлежал на шерифа на щата Индиана. Прадядото на Хауард, негър, бил дясната ръка на шерифа повече от двайсет години и получил автомата в дар за вярната си служба.

Хауард тръсна глава. Моментът не беше подходящ да се отдава на спомени.

Ракетчикът беше снижил глава, но заедно с него в укритието имаше още някой, който отвърна на огъня на Хауард с дъжд от куршуми. Зад джипа Хауард се чувстваше по-сигурен въпреки защитната бронежилетка.

— Огън! — чу се гласът на Рийвс в предавателя.

Той метна една от гранатите, но тя падна встрани от вражеското укритие.

Върху джипа се посипа дъжд от шрапнели. Лютив черен дим нахлу в ноздрите на Хауард.

Изведнъж стрелбата спря.

— Чисто е! — провикна се Джонсън.

Полковник Хауард се изправи.

Хората му си разменяха облекчени усмивки.

Хауард включи дисплея си, за да засече времето.

— Е, момчета, свършихме добра работа, а сега да побързаме. Разполагаме с шест минути за придвижване.

Изведнъж всичко избледня — улицата, сградите, човешките фигури. Образите станаха почти прозрачни и започнаха да примигват.

— Спешно повикване, Хауард — чу се глас в слушалките.

Хауард въздъхна, вдигна виртуалния си шлем и разтърка очи.

Намираше се в кабинета си, в щабквартирата на Мрежата и уличната битка във военната зона на Сараево беше само виртуална компютърна симулация.

— Свържи ме — нареди кратко на компютърния си секретар.

Пред очите му изплува угриженото лице на Александър Майкълс, командира на Мрежата.

— Полковник, разполагаме с информация, която може би ще ви заинтересува.

— За експлозията във Франкфурт ли става въпрос?

— Точно така.

— В течение съм… Ответен удар ли планираме? — оживи се Хауард.

— Що се отнася до Франкфурт, там вече с нищо не можем да помогнем… Но останалите ни бази в Европа вече са под наблюдение. Желателно е ударните групи да са в бойна готовност.

— Ние *винаги* сме в бойна готовност, командир — малко натъртено отвърна полковникът. Не беше свикнал да получава заповеди от цивилно лице. Знаеше, че това е в реда на нещата, че президентът на Съединените щати контролира армията и все пак… Президентът например оставяше генералите да си вършат работата, нали така?

— Разбирам, полковник. Все пак беше редно да ви уведомя.

— Съжалявам, командир. Можете да разчитате на пълното ми съдействие… Ако бъдат вдигнати по тревога, екипите ни ще реагират незабавно.

— Благодаря ви. Все пак да се надяваме, че няма да се стигне до извънредно положение.

Хауард поклати глава. Той лично дълбоко в себе си се надяваше на обратното.

Военен до мозъка на костите си, той мразеше да стои със скръстени ръце — това го караше да се чувства безполезен. Кръвта му имаше нужда да се пораздвижи… Дори една обикновена полицейска акция беше по-добре от нищо.

— … Ще бъдете уведомен своевременно — продължи Майкълс. — Засега дочуване.

— Дочуване, сър.

В едно отношение Хауард беше спокоен — той имаше свои канали за информация. Не се налагаше да разчита на хората на Майкълс.

Когато сърфираше в мрежата, Плеханов все още използваше виртуален шлем и ръкавици, вече поизживели времето си. Новите

компютърни системи предлагаха подобрения като хелиопрожектор например, които правеха възможен достъпа до виртуалната реалност само с помощта на тъничка лента пред очите. А холокамерата, преобразуваща във фини сигнали командите, подадени с пръсти върху клавиатурата, правеше излишни ръкавиците. Но Плеханов беше свикнал с тях и не възнамеряваше да променя навиците си само за да е в крак с модата.

Той включи програмата за виртуална реалност и даде команда:

— Полуостров Олимпик!

Получи се виртуалното изображение на почти непроходима тропическа гора. Ярката светлина на юлското слънце се пречупваше и смекчаваше от избуялата растителност и причудливата игра на светлини и сенки радваше окото. Гората се огласяше от птича глъчка и кипеше от живот — навсякъде се щураха забързани насекоми.

Плеханов, от глава до пети с туристическа екипировка — къси панталони, риза с цвят „каки“, високи обувки и непромокаема шапка, се придвижваше по тясна лъкатушеща пътечка, обрасла с мъхове и папрати. В раницата му имаше манерка с вода, компас, фенерче, джобен кибрит, аптечка, армейски нож и клетъчен телефон. Никога не тръгваше на път неподготвен.

А на дъното на кутията с храна лежеше запечатаната пратка, която трябваше да предаде.

Пътеката криволичеше покрай пълноводен горски поток и ромоленето на прохладната вода по камъните му действаше успокояващо. От време на време зърваше и по някоя риба, стрелкаща се във вирчетата. Обичаше това чувство на съпричастие с природата, този покой, ненарушаван от присъствието на други човешки същества.

Вървеше енергично и когато най-после спря да си почине, беше изминал доста път. Отпи глътка вода от манерката и погледна часовника си. Той беше копие на стария руски часовник, с който не се беше разделял петнайсет години. Надежден уред, масивен, от чиста стомана. Беше му служил безупречно и Плеханов се гордееше с него. Този модел „Мълния“ — със сърпа, чука и звездата на Кремъл, инкрустирани на капачето, беше юбилеен — в чест на победата над хитлеристка Германия. След разпадането на Съветския съюз обеднялата и притисната до стената Русия разпродаваше съкровища

като този часовник на килограм. Ако подобен качествен и стабилен уред беше произведен на Запад, щеше да струва цяло състояние.

Натисна страничното копче и капачето на часовника се разтвори. До часа на срещата при скалите оставаше още малко време. Трябваше да побърза, за да стигне на пролива Хуан де Фука на тихоокеанското крайбрежие. Там щеше да го чака човекът, натоварен да получи пратката. Куриерът щеше да се придвижи с рибарска лодка и на свой ред да предаде пакета… Според сценария, когато бижутата в този пакет стигнеха до получателя си, той трябваше да изпълни своята част от сделката — да задейства няколко „електронни топки“, някои от които щяха да се превърнат в същински лавини…

Някакво малко животинче — заек или миеща мечка — притича на няколко крачки от него и се шмугна в храстите. Плеханов се усмихна — обичаше тази паралелна действителност, това потапяне в свят, толкова различен от света на свръхскоростите и компютрите… Парадоксът беше, че този кипящ от живот свят беше всъщност една измислена реалност… Илюзия, създадена с помощта на мъртвите машини. Каква ирония.

Да, Плеханов умееше да се възползва от неограничените възможности на виртуалната реалност, но понякога обстоятелствата налагаха да премине към действие и в реалния свят. Не всички проблеми можеха да се решат по компютърен път.

Базата на Мрежата във Франкфурт например (едно от основните седалища на ЦРУ) се налагаше да бъде унищожена съвсем реално. И Плеханов не се поколеба да го стори. И то без да разкрива картите си, защото едно по-фино вмешателство на компютърно ниво веднага би събудило подозрение у всепризнатите компютърни гении на Мрежата. Докато, виж, бомбата беше друго нещо. Можеше да я е подхвърлил някой обезумял екстремист, можеше да е замесена която и да било терористична организация. Чиста работа. Разбира се, винаги беше необходимо разнообразие — в Корея или Прибалтика например, щяха да пуснат някой и друг компютърен вирус — така, за идеята. Плеханов беше привърженик на гъвкавия подход. Но никога не жалеше средства, за да постигне набелязаната цел.

В най-скоро време в Мрежата щеше да настъпи такъв хаос, че компютърните специалисти щяха доста да се поизпотят и да се чудят откъде им е дошло. Най-после щяха да го потърсят за съдействие, без

да подозират, че именно той е в дъното на всичко. Тогава щеше да удари неговият час.

Пътеката го изведе до скалистия бряг. Растителността отстъпи място на пясъчни дюни и ниски хилави храсти. Недалеч от него с глух тътен се разбиваха вълните. Лодката го очакваше и той се отправи към нея. Беше пристигнал точно навреме.

Докато вървеше по брега, усети, че захладнява. Над водата се вдигаше тънка мъгла. Още по-добре, това само улесняваше плана му.

Плеханов се засмя. Обичаше да контролира нещата. А това беше само началото. Един ден той щеше да дърпа конците… Времето работеше за него.

6

Вторник, 14.09.2010, 11:15
Ню Йорк

Рей Геналони бавно остави слушалката.

— Тази линия… не трябваше ли да бъде напълно сигурна? — запита, без да повишава глас, все едно се интересуваше дали следобед ще вали. Посочи светващата червена лампичка на миниатюрния електронен детектор, свързан към телефона.

Луиджи Сампсън, който отговаряше за сигурността на предприятия „Геналони“, сви рамене:

— Това са федералните… Те си врат носа навсякъде… Имат си начини. Нищо не може да се направи.

Геналони стисна зъби и бавно започна да брои наум. Едно… две… три… Непрекъснато правеше усилия да контролира необуздания си нрав, засега без особен успех… Четири-пет… шест… Все пак имаше напредък… Преди двайсет години за подобен отговор, придружен от свиване на рамене, малкият Франки Добс се беше простил с живота си. Рей му разби черепа с револвера си, а и на всичкото отгоре опръска с кръв костюма си за деветстотин долара и го съсипа… Да не говорим, че баща му не остана никак доволен, защото Франки беше син на негов стар приятел… Седем… осем… девет… Все още дишаше тежко и стомахът му се преобръщаше от гняв, но нямаше да реагира необмислено. Беше си взел бележка след случая с малкия Франки… Пък и… на четиридесет години човек се държи по-улегнало. Непрекъснато си го повтаряше. Вече беше глава на фамилията, шеф на солидна компания, с диплома от Харвард и всичко останало… Не биваше да си изпуска нервите.

— Значи така… — процеди. — Та какво, Луи? Кой, казваш, стои зад всичко това?

— ФБР — обясни Сампсън. — И по-точно, Мрежата.

Геналони поправи възела на копринената си вратовръзка. Спокойно, само спокойно. Точно така…

— Мрежата? Те не се ли занимаваха с компютри? Ние какво общо имаме с това?

— Миналата седмица някой е очистил шефа им. Решили са, че може да сме ние, и сега ни държат под око.

— А сигурно ли е, че не сме ние? Да не пропускам нещо?

— Спокойно, шефе. Не сме ние.

— Тогава за какъв дявол ония от ФБР си врат носа в работите ни?

— Май някой се е опитал да ги преметне, че сме ние. Пробутали са им оръжия, каквито нашите момчета използват…

— Но защо? Защо, по дяволите? Всъщност то е ясно защо… Остава да разберем кой се опитва да ни накисне…

Геналони се облегна назад в креслото, чиито свръхмодерни електронни съоръжения бяха така изкусно скрити под лъскавата кожа, че човек виждаше само една луксозна вещ, без да подозира останалите й функции. Креслото лекичко забръмча, сензорите му се задействаха и въздушните възглавнички за секунди създадоха най-оптималното положение за гърба му. Беше си ударил много лошо гърба едно лято, когато беше само на четиринайсет и реши да скочи в Ийст Ривър от една скала. Зави му се свят от болка и едва не се удави, но, слава богу, отърва се само с изгълтаната вода и болките в гърба — оттогава до ден-днешен.

— Работим по въпроса, Рей. Но всичко е много объркано…

— Нищо, действайте. Нямам търпение да разбера кой се опитва да ни създава главоболия. И намерете начин да се свържете със Селки. В най-скоро време ще имаме задача за него.

— Не знам, Рей… Това си е наш, вътрешен проблем. Фамилията си има сигурни хора… Но ако държиш…

— Да, Луи, много държа да му се обадиш. И то час по-скоро, нали?

— Разбрано, шефе.

— Можеш да вървиш.

Веднага след като Сампсън излезе от стаята, Рей натисна друго копче на фотьойла си. Този път се задейства механизмът, който масажираше гърба му. Рей въздъхна. Само ФБР им липсваше. И защо точно сега, когато всичко се нареждаше? Законните предприятия вече им носеха достатъчно печалба и постепенно изместваха бизнеса в

сянка. Фамилията разширяваше позициите си в икономическия сектор и се очертаваха няколко доста добри сделки. Но ако ФБР започнеше да рови, това би усложнило нещата. Не биваше партньорите им да се отдръпнат — още две поколения и Геналони щяха да бъдат уважавани граждани. Чисти като изворна вода. Рамо до рамо с фамилиите Кенеди, Рокфелер, Мицубиши… Целта оправдава средствата. Но кой ли искаше да им направи мръсно? Който и да беше, лошо му се пишеше. Сметките му щяха да излязат криви.

Вторник, 14.09.2010, 08:15
Сан Франциско

Михаил Ружьо стоеше пред една витрина в Китайския квартал и втренчено гледаше патиците, които важно се разхождаха зад витрината. Този квартал предлагаше изненади на всяка крачка. Вече се беше возил на прехвалените рикши… Честно казано, не бяха кой знае какво. Поне според него. Беше ял пържени скариди в ресторантчето на пристанището. Беше посетил прочутия бар с голите танцьорки. Беше срещнал из улиците много хомосексуални двойки, които демонстративно се държаха за ръце — нещо, което не биха посмели да направят у дома си, зад океана, без да рискуват да ги тикнат в затвора.

А сега наблюдаваше охранените патици, които рано или късно щяха да свършат в чинията на някой посетител, но сега се клатушкаха напред-назад, изключително доволни от себе си и от живота.

Усмихна се.

Не беше някой селски Иванушка, дошъл за пръв път в големия град и зяпнал пред многобройните му чудеса. Беше гражданин на света, обиколил Москва, Париж, Рим, Тел Авив, Ню Йорк, Вашингтон… Но никъде не се чувстваше като у дома, в Грозни. И досега, само да затвори очи, виждаше малката им ферма, искаше му се да се събуди на разсъмване, да излезе навън в мразовитото утро, да нацепи дърва, да почувства всяко мускулче на тялото си, да усети, че е жив… Спомняше си всичко с такава яснота, сякаш беше вчера — глъчката на птиците на двора, мученето на кравата, усмивката на Анна, наведена над огнището, яйцата, които цвърчаха в тиганчето…

Изведнъж рязко се извърна от витрината — угоени, самодоволни птици в блажено неведение за онова, което им готвеше съдбата.

Неговата Анна вече я нямаше. Ракът му я отне. Михаил не можа да я спаси, но поне й спести болката — имаше връзки и успя да набави необходимите лекарства… Плеханов му помогна да я настани в болница и да й осигури необходимите лекарски грижи — винаги щеше да му е задължен за това.

Да… миналото. Животът във фермата нямаше да е същият без Анна. Всичко там щеше да му напомня за нея. И да му причинява болка.

Тръгна надолу по улицата. Минаваше покрай малките магазинчета и работилнички, но ги поглеждаше без капка любопитство, все още отдаден на спомените.

След смъртта на Анна всичко изведнъж изгуби смисъла си. Плеханов се опита да го върне към живота, припомняше му старите мечти да види родината си възродена, измъкнала се от нищетата и мизерията… докато един ден му предложи да свърши нещо полезно, вместо да затъва в самосъжаление — да поеме „мокрите“ поръчки. Докато Анна беше жива, все намираше начин да му откаже — не искаше да си цапа ръцете. Но сега вече… какво значение имаше? И Михаил прие. Нямаше какво повече да губи, а поне щеше да върши нещо. Пък и… така щеше да услужи на Плеханов, а той действително го заслужаваше след всичко, което направи за него…

Уредът за свръзка записука под сакото му. Ружьо се озърна, преди да го откачи. Предпазливостта беше задължителна, въпреки че никой в този град нямаше причини да подозира за съществуването му, както и за онова, с което се занимаваше. Но никога не се знае… По принцип в този бизнес се оцеляваше трудно. Не че държеше на живота си кой знае колко много, но Плеханов имаше нужда от него и не биваше да го разочарова.

Откачи от колана си подвижния телефон. Само трима души знаеха номера му: Плеханов, американецът Уинтърс и Григори Змията.

— Да?

Беше Плеханов.

— Имам работа за теб.

— Разбирам — кимна Ружьо, като че говореше на видеофон.

— Ще уточним детайлите по-късно.

— Добре. На разположение съм.

Връзката прекъсна. Ружьо прибра подвижния телефон. Никъде не ходеше без него и беше свикнал с усещането, с леката издутинка на колана. Един пистолет например, дори най-мъничкият, беше много по-тежък и неудобен за носене. В Чечения и в Русия Ружьо обичаше да има пистолета си подръка, но в Америка не беше лесно да получиш разрешително за оръжие, освен ако не си полицай или правителствен агент. Тук бяха маниаци на тема „разоръжаване“, даже имаха паметник, излят от метала на разтопени оръжия. Такива ми ти работи… Така че единствено когато излизаше по задачи, взимаше и пистолета. Всъщност не беше от хората, които не могат да дишат без оръжието си, и не се оплакваше. Знаеше десетина начина да убие човек с подръчни материали — пръчка, камък, двете си голи ръце… всичко вършеше работа.

Както казват, в царството на слепите и едноокият е цар.

Нова задача? Прекрасно. За такова нещо винаги беше на разположение.

Телефонът изпиука и Мора Съливан небрежно махна с ръка, за да активира линията. Телефонът беше безжичен, а сигналите му бяха кодирани на входа и на изхода за пълна секретност. Освен това изминаваха толкова сложен път, за да стигнат дотук — насочвани и пренасочвани от разни сателити и компютърни мрежи, че беше практически невъзможно да бъдат проследени. А и нейният глас минаваше през специално закодиращо устройство. Преди всичко от другата страна на линията трябваше да има същото устройство, за да бъде разчетен бинарният код. Но освен това се променяха скоростта, височината и тембърът на гласа й, което го правеше неузнаваем — превръщаше го в плътен мъжки глас на телевизионен водещ от Средния запад. Мъжага на средна възраст, по всяка вероятност попрекалил с цигарите… Гласът звучеше толкова естествено, че едва ли някой би се усъмнил и би тръгнал да го разнищва по компютърен път… Но дори и тогава нямаше шансове.

— Да?

— Познахте ли кой се обажда?

Луиджи Сампсън, дясната ръка на Геналони.

— Да. Познах ви.

— Можем ли да разчитаме на услугите ви… тия дни?

— Да, бих могъл да го направя.

— Тогава бихме искали да сте на разположение тази седмица и ще си получите обичайния аванс.

Селки се усмихна. „На разположение“ означаваше двайсет и пет хиляди долара на ден. Сто седемдесет и пет хиляди само за една седмица, независимо дали й възложат поръчката или се откажат, което би било жалко.

А колкото до стойността на самата „мокра“ поръчка, тя варираше в зависимост от сложността и риска, но не падаше под четвърт милион. Не беше алчна. Просто си вършеше работата. Геналони беше един от най-добрите й клиенти — само миналата година й донесе два милиона. Ако нещата вървяха все така добре, след половин година спокойно би могла да се оттегли от играта. Всъщност можеше да го стори още сега — вече имаше настрана десет милиона — това, което още в началото си бе поставила за цел. От тук нататък можеше да живее само от лихвите. Още нямаше трийсет, а вече беше натрупала цяло състояние — имаше право на заслужена почивка. Щеше да обърне страницата и да започне на чисто — никой не би могъл да предположи, че миловидното, червенокосо миньонче, дъщеря на бунтовник от ИРА, умрял гол като пушка, е всъщност Селки — най-високоплатеният убиец в света.

Ако не друго, баща й поне я беше научил две-три полезни неща — да борави с нож и пистолет, да поставя бомби. Е, сигурно не би одобрил някои от хората, за които работеше, но бизнесът си е бизнес, пък и тя не споделяше идеалите му… Отдавна беше разбрала, че на англичаните не им пука за ирландците и са ги оставили да си трошат главите… Не уважаваше битки за предварително изгубени каузи.

Добре че поне майка й — твърдоглава шотландка, отгледала седем деца, беше стъпила здраво на земята. Благодарение на нея Селки знаеше и две, и двеста. На нея дължеше „работното“ си прозвище. В дългите зимни вечери тя им разказваше страшни приказки, населени с вълшебни същества, които можеха да се превръщат в каквото си поискат и нищо не можеше да ги спре. Мора особено обичаше да слуша за селките — морски народ, закърмен с древни магии — ту хора, ту тюлени, в зависимост от случая. Често си представяше, че е една от тях…

Мора се усмихна. Никой не подозираше за нейната втора самоличност. Жертвите никога не виждаха лицето й. Легендарният, безмилостен убиец Селки, беше мъж — кой би могъл изобщо да предположи противното?

Превъплъщението беше пълно, защото Селки притежаваше инстинктите на мъж, на ловец, надушил плячката. Те никога нямаше да я подведат.

Баща й би могъл да се гордее с нея.

7

Четвъртък, 16.09.2010, 6:15
Вашингтон

Любимото място на Алекс Майкълс в къщата беше гаражът — достатъчно просторен, за да може да се отдаде на своята страст — старите автомобили. Поредната му слабост беше тринайсетгодишен „Плимут Праулер“, който човъркаше и лъскаше вече цял месец. Щеше да стане кола за чудо и приказ. Преди него повече от година се беше занимавал с един „Миджет“, модел 77-а, който обаче не можеше да се сравни с праулера.

Малкият английски автомобил беше създаден през 90-те от легендарния Том Гейл специално за „Крайслер“. Беше елегантен спортен модел в искрящо, наситеновиолетово — с две седалки и подвижен покрив, с форсиран двигател. Имаше си въздушни възглавници, тахометър, ръчна трансмисия и всичко останало…

Алекс беше роден през 1970 г. и познаваше славните дни на форсираните двигатели единствено от разказите на дядо си. Той го беше запалил по ретро автомобилите, беше си припомнил лудешките години, когато беше участвал в състезания със своя гълъбовосин „Форд“ 32, беше фучал по разбитите писти и беше давал газ до дупка… Беше напълнил главата на Алекс с описания на стари мерцедеси и шевролети, които беше върнал към живот и накарал да заблестят като нови. Беше му показвал купища стари автомобилни списания с пожълтели страници, пазени като реликва. Когато си припомняше щурите нощни надпревари по магистралите, с рокендрол, кънтящ в колоните, очите му светеха като на малко момче.

Някои момчета се виждат в мечтите си като каубои от Дивия Запад. Алекс се виждаше като Джеймс Дийн, седнал зад волана на някой автомобил, по-бърз от вятъра.

Усмихна се на спомените и вдъхна с наслада острата миризма на грес — тя му напомняше за дните, когато бе четиринайсетгодишен и с

часове висеше при дядо си в стария гараж. Още тогава би могъл да разглоби един автомобил и да назове всяка негова част.

За стария Майкълс гаражът бе светилище — всичко блестеше от чистота като в аптека. Дядо му обичаше да изпипва нещата. Оставеше ли настрана сандъчето с инструменти, изтъркваше пода до блясък — едва тогава смяташе работата за приключена.

Жалко, че дядо му не доживя да види праулера. Щеше да го оцени по достойнство, макар че може би щеше да има една-две забележки. Може би щеше да му се стори малко по-натруфен — сигурно според него спокойно би могъл да мине и без въздушните възглавници и други подобни глезотийки, но все пак си беше истински „расов“ автомобил, като от старите времена, а не някаква си компютризирана машина. Все още имаше доста работа по него — последният му притежател, изглежда, се беше опитвал сам да ремонтира двигателя и беше оплескал нещата…

Майкълс избърса с парцалче греста от ръцете си и пусна парцала в метална кофа с капак — и тук се придържаше към уроците на дядо си, който беше маниак на тема „мерки за безопасност“. Лично Майкълс не вярваше, че един изцапан с парцал масло би могъл да пламне от само себе си, но правилото си беше правило.

Сега му оставаше да се пъхне под душа.

На външната врата се позвъни. Странно. Сигурно шофьорът беше подранил — очакваше го след около половин час. Отвън дежуреше охрана — след убийството на Стив съображенията за сигурност го налагаха, така че новодошлият очевидно беше разпознат и допуснат.

Майкълс вдигна интеркома:

— Лари, ти ли си?

— Не позна, опитай пак! — чу се шеговит женски глас.

— Тони?

— Йес, сър!

— В гаража съм. Влизай!

Натисна копчето за електрозахранване на контролното табло и двете врати — градинската и на гаража — се отвориха автоматически.

— Охо! — одобрително възкликна Тони още щом надникна в гаража. — Новата количка си я бива!

— Нали? — грейна Алекс. — Същинска хала. Бих те повозил, но довършвам туй-онуй… — И той посочи разглобения двигател.

Тони погали лъскавата задница на автомобила и запита делово:

— Горивните помпи ли са се задръстили?

На лицето на Алекс се изписа огромно учудване.

— И аз разбирам нещичко… — сви рамене Тони. — Израснала съм в къща, пълна с момчета. Пък и… в квартала беше въпрос на чест да се придвижваш на четири колела. Момчетата току домъкваха в къщи някоя бричка и с часове лежаха под нея. Покрай тях и аз научих едно-друго… V-8 ли е?

— V-6 — отвърна Алекс. — 3,5-литров с 24 клапи и единичен зъбец, но мощността й е само двеста конски сили при 5900 оборота в минута. Не може да се мери със звяр като додж вайпъра например, но е красавица…

Тони слушаше с неподправен интерес.

Е, братле, ето ти момиче с характер — истинско мъжко момиче, при това хубаво като картина. Че и от автомобили разбира. Само не хлътвай…

— Кажи ми, като приключиш… — помоли го Тони. — Не бих се отказала да я изпробвам.

— Дадено. Е, какво те води насам рано-рано?

— Имам новини.

Телефонът в къщата звънна.

— Ей сега се връщам. — Алекс забърза към хола.

— Ало?

— Здрасти? Позна ли кой е?

— Сузи! Как си, миличка?

— Супер! Мама каза да ти звънна и да ти благодаря за кънките.

Алекс примигна озадачено. Нещо му се губеше… Ами да! Рожденият й ден беше вчера. Как можа да забрави?! И за какви кънки ставаше дума? Нима Меган го беше прикрила? Направо не беше за вярване…

— Съжалявам, че не успях да дойда, миличка. Как мина купонът?

— Страхотно беше. Всичките ми приятели дойдоха, само Лори — не, защото е болна… Даже и Томи Дървената Глава с Пилешкия Мозък беше…

Майкълс едва се сдържа да не прихне. Томи по всяка вероятност беше новото момче, което дъщеричката му си е харесала… Страхуваше се никой да не се досети, затова ги дразнеше и им прикачваше разни обидни имена… Алекс поклати глава, усетил познатото парване под лъжичката. Времето си минаваше.

— Как е мама?

— Ами, добре. Прави закуската. Искаш ли да си поприказвате?

Алекс изведнъж се сети за Тони, която го чакаше в гаража. Погледна навън и я видя — наведена над праулера, съсредоточено разглеждаше нещо. С усилие отмести поглед от тънките й загорели крака — моментът не беше подходящ, все пак говореше с дъщеричката си.

— Не, бебчо. С мама ще се чуем по-късно. А ти й предай много поздрави…

— Непременно. Кога ще дойдеш да ни видиш — скоро ли?

— Колкото мога по-скоро… Щом се поосвободя.

— Имаш някакви проблеми, нали?

За миг се учуди откъде Сузи би могла да знае, но детето продължи:

— Мама каза, че за това не си могъл да дойдеш… Че винаги възниква някакъв проблем…

— Така е, миличка. Тук никак не скучая… Но ми липсваш…

— И ти, татенце… Но трябва да свършваме — палачинките сигурно са готови… Чао! Обичам те.

Алекс остави слушалката. Сю му липсваше, Меган също, въпреки че от развода им бяха изминали повече от три години. Идеята да се разделят всъщност беше нейна, а на Алекс още не му се искаше да повярва, че всичко между тях е свършило. Кой знае, някой ден може би щяха да се съберат отново…

Образът на Тони, която все още разучаваше автомобила му с интерес, го върна към действителността и Алекс побърза да отиде при нея.

— Извинявай… Беше дъщеря ми.

— Харесала ли е кънките?

Алекс примигна.

— *Ти* ли ги изпрати?

— Да… Ти беше затънал до гуша в работа…

— Благодаря ти. Не съм предполагал, че мога да забравя… Меган никога нямаше да ми го прости. Е… с твоя помощ отървах кожата.

— Нали в качеството си на твой помощник отговарям и за сигурността ти… — засмя се Тони.

Изведнъж я почувства толкова близка, че му се дощя да я прегърне, и с мъка сдържа порива си. Не биваше. Беше неин шеф и отношенията им трябваше да си останат чисто професионални.

Отдръпна се, взе парцала и без нужда избърса и без това чистите си ръце. Но вътре в него някакъв глас, който напразно се опитваше да заглуши, упорито повтаряше: *От какво се боиш, Алекс? И кого се опитваш да заблудиш?*

Тони на свой ред се овладя и преглътна разочарованието си. Само преди миг беше почувствала порива на Алекс и беше затаила дъх в очакване. Но не! Бързо, твърде бързо той отново си възвърна самообладанието и вместо да я вземе в прегръдките си, се дръпна и избърса без нужда ръце в парцала.

И все пак не беше сбъркала, като изпрати кънките. Алекс изглеждаше искрено зарадван, а това не беше малко.

Тони въздъхна и попита делово, сякаш нищо особено не се беше случило:

— С кое предпочиташ да започна — с лошата новина или с по-лошата?

— За бога, Тони…

Четвъртък, 16.09.2010, 07:50

Куонтико

— Е, полковник, време е за атака! — бяха първите думи на Майкълс.

— Сър? — Джон Хауард се беше превърнал целият в слух.

— В американското посолство в Украйна по каналите на ЦРУ се е получило закодирано съобщение за планирано въоръжено нападение на базата ни, което трябва да се осуети. Разполагате с няколко дни. Взвод под ваше командване ще подсили охраната на посолството. Би било добре, ако междувременно успеете и да разберете кой стои зад всичко това.

— Задачата е ясна! — Хауард доволно потри ръце. — Имам само един въпрос — украинците няма ли да възразят срещу въоръжени действия на тяхна територия?

— Официално намесата ни извън територията на посолството е нежелателна. Но все пак се касае за обезвреждане на терористи, така че имаме негласната им благословия. С други думи, ще действат на принципа: „Ни чули, ни видели“.

Хауард се ухили. Стар, изпитан принцип, въведен още при предишните американски президенти, но широко застъпен напоследък. Изразяваше се в това, че ако не ставаше въпрос за драстична намеса във вътрешните работи на страната им, властите чисто и просто си затваряха очите. И оставяха ЦРУ да си върши работата.

— Незабавно потегляме!

— Имате още час-два на разположение. Нашият човек в посолството е Морган Хънтър, от ЦРУ — той ще ви съдейства при нужда, но операцията е във ваши ръце.

— Благодаря за доверието, сър.

Хауард остави слушалката и се облегна назад развълнуван. Най-после истинска задача! До гуша му беше дошло да стои със скръстени ръце и да приема разпорежданията на цивилните.

Не го свърташе на едно място. Най-после се чувстваше полезен, отговорен за нещо.

— Това е то! Момчета, време е да покажем какво можем!

8

Четвъртък, 16.09.2010, 08:15

Куонтико

В офиса си Джей Гридли се готвеше да сърфира по мрежата.

Киберпространството не изглеждаше точно както го представяха старите филми — уверил се беше в това. Но образи действително се използваха, за да улеснят пътуването ти из мрежата. И тези образи се предлагаха в стотици варианти — от градове с магистрали и градчета от Дивия Запад до космически междупланетни станции. Мрежата разполагаше също така и с хиляди сценарии, които можеха да бъдат подадени, и софтуерът на голяма част от тях беше безплатен. Имаше програми за всякакъв вкус. А можеше да създадеш и свое собствено превозно средство, ако нито едно от наличните не те задоволяваше. За целта нямаше нужда да си програмист — всеки дилетант би се справил. Трябваше само да се следват указанията, а нямаше нищо по-лесно от това.

Гридли имаше няколко любими превозни средства и всеки път, когато се включваше в мрежата, си избираше едно от тях. Сега например, след като махна с пръст, за да приведе в действие програмата, той поръча „Додж Вайпър“, Бавария.

Появи се виртуалният образ на планински път сред типичен за Германия пейзаж. Гридли седеше на кормилото на „Вайпър“ RT/10, черно-бял, спортен модел, с подвижен покрив. Шосето се спускаше стръмно надолу. Гридли превключи на пета. Обичаше да усеща насрещния вятър в лицето си. Дългата му черна коса се развяваше. Усмихна се. Чувстваше се като в класически филм на Джеймс Бонд, въпреки че „Гридли“, „Джей Гридли“ не звучеше чак толкова героично.

Наближаваше граничния пропускателен пункт. Зад спуснатата бариера беше застанал войник с автомат в ръце.

Гридли удари спирачки.

Войникът се приближи и се наведе към него:

— Документите ви, моля.

Лъхаше на тютюн, евтин афтършейв и пот.

Гридли се ухили. Всичко си беше съвсем истинско. Извади паспорта си и докато войникът го прелистваше, се замисли, че не е зле да си програмира и една спътничка — за компания. Червенокоса и страстна… или пък защо не една умопомрачително красива брюнетка. Жена, която високата скорост не плаши и кара кръвта й да закипи. Еех…

Рутинната проверка приключи бързо и войникът му подаде паспорта. Бариерата се вдигна. Гридли даде газ.

Зад следващия завой, доста неочаквано, планинското шосе преминаваше в магистрала, по която автомобилите бясно хвърчаха с повече от 160 км/ч. Гридли пришпори вайпъра и се вля в стремителния поток.

Старият „Остин Мартин“ на Джеймс Бонд или BMW-то от последните серии изобщо не можеха да се мерят с вайпъра. С осемлитровия си десетцилиндров двигател той вдигаше двеста и шейсет километра в час, при това — за отрицателно време. Беше същинска ракета.

Дотук всичко в програмата вървеше гладко. Магистралата му допадаше, но ако поиска, би могъл да я смени с не толкова натоварен път през някое планинско дефиле или пък с велосипедна обиколка на Франция. Технически не представляваше никакво затруднение, но самият той едва ли би се пренастроил така бързо и смяната би го поразтърсила.

Табелата насреща му гласеше: „Кибернация“.

Гридли поклати глава. Напоследък се бяха изсипали доста хули по адрес на тази виртуална държава, приемаща охотно не само посетители, но и „постоянни жители“. Нейните създатели — които и да бяха те — предлагаха всевъзможни преимущества на желаещите да „емигрират“ в програмираната от тях територия — нещо, което му се струваше доста странно… Трябваше да проучи въпроса. Поне щеше да разбере за какво се вдига толкова шум.

Лъскав ягуар профуча покрай него. Охо! — ухили се Гридли и на свой ред даде газ. Ягуарът нямаше никакъв шанс. Успя да зърне намръщеното лице на шофьора. Добра среща, приятелче, и сбогом!

Продължи напред в доста приповдигнато настроение, но не след дълго забеляза суматохата на пътя. Един камион с ремарке се беше

преобърнал и ремаркето препречваше и двете платна. Беше се проточила дълга колона и колите продължаваха да прииждат.

По дяволите!

Гридли рязко наби спирачки.

Добре че вайпърът поначало спираше плавно — беше безупречен и в това отношение. Пред него в един мерцедес се бяха натъпкали половин дузина мексиканци.

Въздъхна. Някой си беше направил „шегичка“… Или пък беше станала някаква грешка?

След малко се чу полицейска сирена. В най-скоро време линията трябваше да бъде освободена — вече беше станало голямо задръстване. Гридли се огледа нетърпеливо. Дали да не отиде да пита полицаите каква е работата? Сигурно щяха да имат някакво смислено обяснение. Дано поне да побързат…

Тайрън Хауард също „хвърчеше“ из мрежата, яхнал мощния „Харли Дейвидсън“ XLCH, и само авиаторските очила предпазваха лицето му от силния насрещен вятър. Моторът си беше класически модел, от най-добрите, и в действителност Тайрън едва ли би могъл да си го позволи, но и без това трябваше да минат още няколко години, докато изобщо му бъде разрешено да се качи на такъв мотор. Това й беше хубавото на виртуалната реалност — че ти даваше възможност да правиш неща, за които в действителност не би могъл дори и да си помислиш.

Беше в Ел Ей и току-що се беше разминал с някакво необичайно задръстване, блокирало насрещните платна от холивудската магистрала, когато се чу сигналът за връзка и след него — кратко съобщение от баща му. Щеше да си дойде в къщи за малко, за да си вземе довиждане. Бяха му възложили изпълнението на някаква важна задача (тайна засега!) и се налагаше да замине незабавно. Личеше си, че беше много развълнуван, въпреки че се стараеше да не се издаде. Жалко, че мама точно сега беше отишла на гости на сестра си в Бирмингам.

Тайрън намали скоростта и спря в една от отбивките край пътя. Вдигна нагоре авиаторските очила, а заедно с тях — и лентата за виртуална реалност. Изведнъж се озова обратно в стаята си. Примигна и разтърка очи — все още не можеше да свикне с резкия преход. Пък

и… действителността изглеждаше толкова бледа в сравнение с виртуалния свят, сякаш от двете той беше истинският.

Беше се върнал тъкмо навреме. Чу отварянето на входната врата. Баща му се прибираше.

— Тайрън?

— Тате!

Тайрън скочи и едва не прекатури масата. Мили боже! Напоследък беше толкова тромав. Вярно, че дядо му Карл го уверяваше, че и баща му е бил същият на тринайсет, но това не го успокояваше особено. Пък и… направо не му се вярваше.

Успя някак да се добере до хола, без да събори нищо по пътя си, и видя баща си в униформата на Мрежата — панталони в сив, защитен цвят и черни, лъснати до блясък ботуши. Зад него беше изправен сержант Хулио Фернандес, който го поздрави приятелски.

— Здрасти! — отвърна на поздрава му момчето. — Как я караш?

— Още се държа! — ухили се испанецът.

Двамата с полковника се познаваха от двайсет години и се бяха пенсионирали от редовната армия по едно и също време. И двамата бяха приели, че работата при цивилните е за предпочитане пред бездействието, и се бяха включили в състава на Мрежата, а сержант Фернандес дори беше преодолял дългогодишната си неприязън към компютрите.

— Отбих се за малко, преди да потеглим… Свързах се и с майка ти — тя се връща довечера, така че… ще останеш сам не повече от няколко часа. Нали не е проблем?

— Ами… не знам — подсмихна се Тайрън. — Звучи страшничко. Това са цели няколко часа… Всичко може да се случи — например да умра от глад…

— Така е, синко. Животът е тежък. Днес е на ред мисис Таусенд да ви кара, нали?

Тайрън кимна.

Няколко семейства бяха организирали транспорта до училище на кооперативен принцип — майките се редуваха да карат децата. Беше много по-бързо и удобно, отколкото да чакаш автобуса.

Баща му се приближи до него и го прегърна.

— Пази се, сине. И не забравяй, че сега ти си мъжът в къщи. Ще ви се обадя при първа възможност.

— Довиждане, татко. И ти се пази!

— Е, Хулио, да потегляме…

— На вашите заповеди, полковник.

Когато вратата след двамата мъже се затвори, Тайрън усети внезапно присвиване в стомаха. Баща му никога не коментираше опасностите, свързани с изпълнението на дадена задача, но самият факт, че беше дошъл да се сбогува, говореше, че му предстои нещо необичайно рисковано.

Къде ли го изпращаха? И кога щеше да го види пак?

Четвъртък, 16.09.2010, 19:15

Грозни

Плеханов седеше в офиса си пред компютъра. Освен него на етажа нямаше жива душа. Правителството не разполагаше със средства да заплаща на нощна смяна, въпреки че ако Плеханов считаше това за необходимо, самият той би могъл да си го позволи. За компютърен специалист от неговия калибър присвояването на средства по електронен път беше детска играчка. Стига, разбира се, човек да не станеше твърде алчен. От тук — милион, от там — милион — и сумичките се трупаха.

Беше се свързал с Ружьо по комуникативния канал, за да уточнят за последно подробностите.

— Всичко ли е ясно, Михаил?

— Ну, да, все ясно.

Плеханов се намръщи. Много непредпазливо от страна на Ружьо беше да използва руски изрази, въпреки че шансът този разговор да бъде подслушан беше един на десет милиона. И все пак човек не биваше да поема глупави рискове. Трябваше да предупреди Ружьо да внимава. Но сега не беше моментът. Разговорът беше по същество.

— Всички уточнения по въпросите за облеклото, хардуера и превозните средства са в секретния файл. Използвайте втората банкова сметка, без да се скъпите за парите. Важното е задачата да бъде изпълнена.

— Ще бъде! — увери го Ружьо.

— Нещо друго?

— Засега не.

— Тогава… ви пожелавам сполука.

Връзката прекъсна. Плеханов се облегна на стола си, потънал в размисъл. Трябваше да бъдат много внимателни — знаеше, че дребните камъчета обръщат колата. И главно, не биваше да се бърза — всичко щеше да си дойде на мястото. Но първо трябваше да бъде добре изпипано.

Четвъртък, 16.09.2010, 8:20

Сан Франциско

Ружьо се чувстваше посъживен. Друго си беше да не стоиш със скръстени ръце, да ти бъде възложена конкретна задача. Вече беше осъществил контакт със снабдителите — беше въпрос на часове поръчката да бъде доставена. Дотук всичко се развиваше по план.

Харесваше му, че същевременно разполага с известна свобода на действие. Трябваше да се свърже с Тексан и Змията и да ги запознае с подробностите. Задачата им не беше шега работа, но едва ли щеше да е толкова опасна, колкото ликвидирането на федералния агент. Пък и този път законът щеше да е на тяхна страна… Образно казано.

Четвъртък, 16.09.2010, 13:15

Куонтико

Изражението на командир Алекс Майкълс ставаше все по-сериозно и съсредоточено.

— Какво според теб означава всичко това, Джей? — обърна се той към младия мъж, седнал срещу него.

Гридли разпери ръце.

— Знам ли, шефе… По магистралите на мрежата е голяма суматоха — накъдето се обърнеш — катастрофа и колони от автомобили… Полицаите реагират бързо, но все пак объркването е голямо…

— Предполагаш, че става въпрос за организиран саботаж, така ли да разбирам? И същевременно произшествията не са локализирани на някоя от основните пътни артерии?

Джей сви рамене.

— Странното е, че сами по себе си инцидентите не са нищо особено… и в същото време накъдето и да погледнеш — задръствания, шофьори, които нервничат, забавени поръчки… Така че като цяло ситуацията е доста сериозна. Освен това причинените финансови щети не са за подценяване. Ако се окаже, че от тях се облагодетелства един-единствен човек, това приятелче ще ни сложи в малкия си джоб… Въпреки че засега това е само хипотеза. Няма конкретни основания да смятаме, че зад всичко това стои един-единствен човек…

Джей си пое дъх и остана така — замислен, втренчил невиждащ поглед някъде в пространството.

— Джей?

— Извинявай. Та докъде бях стигнал?… А, да. Ставаше въпрос за това, че авариите засега са равномерно — и хаотично — разпръснати. Няма нито една основна артерия, засегната повече от другите. Негодникът, който е вкарал тази програма в мрежата, е дяволски хитър, но въпреки всичко сметките му ще излязат криви.

И Гридли поклати глава заканително.

— Рано или късно ще го пипнем, шефе. Не знае с кого си има работа…

Майкълс кимна, но изглеждаше доста обезпокоен. И двамата с Гридли съзнаваха, че имат насреща си противник, който не е за подценяване.

— Дръж ме в течение, Джей.

— То се знае, шефе.

Останал сам в кабинета си, Майкълс замислено се облегна назад. Още от убийството на Стив Дей нещо му се губеше… нещо, което не можеше точно да определи, но по някакъв начин беше свързано с предчувствието му, че Мрежата е застрашена. Може би беше прихванал професионалната параноя, но възможно беше и някой действително да е взел на прицел Мрежата. Тук обаче възникваше въпросът: защо?

Махна с ръка над компютърното устройство за връзка.

— Да? — обади му се Тони от съседния кабинет.

— Здравей, Тони? Нещо ново?

— Абсолютно нищо. Съжалявам, Алекс…

Убийството на Дей си оставаше забулено в неизвестност и това го тормозеше. Понечи да сподели с Тони опасенията си, свързани с последните новини, но се отказа. Предпочете засега да запази подозренията за себе си, но беше решил да потърси евентуалната връзка между убийството на Дей, събитията в Украйна и зачестилите безредици по магистралите във виртуалното пространство.

9

Петък, 17.09.2010, 05:01

В небето над Северна Европа

В кабината на огромния „Боинг“ 747 полковник Джон Хауард се обърна към сержант Фернандес и му кимна. И двамата изглеждаха доста възбудени. Мрежата разполагаше с няколко подобни самолета, оборудвани с най-съвременни апаратури. Безшумен, комфортен и с безобидната външност на обикновен пътнически самолет, боингът притежаваше и друго много важно предимство — той можеше да се приземи преспокойно на места, където един военен американски самолет би бил разпердушинен незабавно.

— Е, Хулио, какво ще кажеш да си преговорим урока…

— Моите уважения, полковник, но имам сериозните основания да смятам, че каквото влезе през едното ви ухо, излиза през другото.

— Благодаря ви за медицинското заключение, д-р Фернандес. А сега, по същество…

Фернандес въздъхна.

— И така… Украйна е по площ горе-долу колкото Франция, населението й е петдесет и два милиона, управлява се от демократично избран президент и парламент с 450 депутати. Американското посолство е в столицата Киев, на ул. „Юрий Коцубински“ 10, в сграда, която навремето е била клуб на комунистическата партия и щаб на младежката комунистическа организация. Само че, както ви е известно, през 1991 г. комунистите в страната са били свалени от власт. Американските служители в посолството са 198 на брой, а освен тях има още 244 украинци…

Хауард лекичко се усмихна — от устата на Хулио една и съща информация всеки път звучеше някак по-различно.

— Населението на Киев е три милиона — продължи Фернандес. — Градът е разположен на река Днепър, на площ от около 44 кв. км. По това време на годината е все още топло, но предимно облачно и често вали. Около седемдесет и пет процента от населението са

украинци, двайсет процента — руснаци, а останалите — евреи, беларуси, молдовци, поляци, арменци, гърци и българи. С вас стават общо трима от африкански произход, въпреки че някои от изброените народности също са леко мургавички. Така че… след вас ще се обръщат по улиците.

Хауард махна с ръка. Вече неколкократно бяха спорили на тази тема. Според Фернандес полковникът в никакъв случай не биваше да бъде действаща фигура в тази операция. Той трябваше да си стои в посолството и да дава инструкции по радиосателитната връзка. Глупости.

— Давай нататък…

— Слушам, сър. Градът е с осем часови зони по-напред от Вашингтон. Има прилично метро и улици в що-годе добро състояние, скапано радио и ужасна телевизия. Вечер след шест при повече късмет може да се хване CNN, а ако прежалиш половин заплата, можеш да се сдобиеш с вчерашен брой на „Ню Йорк Таймс“ или „Уолстрийт Джърнъл“ в някой от големите хотели. За обществените тоалетни по-добре да не споменавам… Какво друго?… Така. Паричната единица е „гривня“ и законният курс е две техни гривни за един наш долар. Водата става за миене, само трябва да се поизточи, но не бива да се пие непреварена, защото гъмжи от бактерии. Радиацията от Чернобил вече е в нормални граници, но гъби и горски плодове в никакъв случай не бива да се консумират, освен ако не искаш нощем да светиш като крушка.

Ако шофираш след употреба на алкохол и ченгетата те пипнат, рискуваш да попаднеш в затвора, а може и да те гръмнат като заек, без много да се церемонят с теб. Не че украинците не пият, напротив, наливат се до козирката, но след това не сядат зад волана, а се придвижват на собствените си крака, ако могат… На пиян шофьор тук не прощават…

Официалният език е украинският, но руският все още се говори от повечето хора. Най-полезният израз на украински е: „Пробачте, де человичий туалет?“.

— Което значи?

— „Прощавайте, къде е мъжката тоалетна?“

Хауард се ухили.

— Продължавай!

Фернандес въздъхна и продължи да разказва с най-големи подробности, но Хауард слушаше разсеяно. Той всъщност вече знаеше тази информация почти наизуст и искаше за последно да се увери, че не е пропуснал нещо.

Хулио беше прав за едно — из улиците на Киев Хауард щеше да привлича вниманието като теле с две глави. В Китай вече му се беше случило подобно нещо — всички го зяпаха, а някои даже идваха да го пипнат… В някои части на света появата на чернокож изглежда беше събитие. Което означаваше, че в никакъв случай не би могъл да участва в изпълнението на секретна операция при тези обстоятелства. И все пак идеята да си седи безучастен в посолството и само да дава разпореждания на хората си му се струваше абсолютно неприемлива. Той беше войник, човек на действието — и мястото му не беше зад бюрото.

— … Свръхсекретната пратка с оръжия и амуниции ще пристигне по дипломатически път в девет и четиридесет и пет местно време. Федералните служители ще приемат пратката. Какво ще кажеш за това? Вече няма нужда от бомбардировачи — изпращаш по дипломатически път пратката на когото трябва, той се подписва и… бум! Чиста работа. Хей? Слушаш ли ме изобщо?

Хауард изсумтя. В момента го занимаваше единствено въпросът как да се появи на улицата, без да привлече незабавно вниманието върху себе си. Може би малко грим щеше да свърши работа? По дяволите, той отговаряше за тази операция — не можеше да я остави в ръцете на други и кротко да наблюдава отстрани! Все трябваше да има някакъв начин… Беше участвал в толкова битки — можеше да бъде полезен на хората си, когато стане напечено и има нужда не от съвети, а от незабавни, решителни действия.

— … Престъпността е голяма, така че вечерните разходки из безлюдните улици не са препоръчителни — подсмихна се Фернандес. — Въпреки че местните бандюги не биха имали никакъв шанс срещу нашите лазери и съм любопитен да зърна физиономиите им при евентуална среща на силите…

Хауард остана сериозен.

— Задачата ни трябва да бъде изпълнена с точност на хирургическа операция, Хулио. Всякакви импровизации са

недопустими, което ще рече страничните усложнения да бъдат избягвани…

— То се знае. Ще предупредя момчетата да стоят настрана от пиянските сбивания по баровете.

Хауард усмихнато поклати глава. Хулио Фернандес беше безценен при изпълнението на бойна задача, наистина незаменим. Винаги можеше да разчиташ на него и да си сигурен, че няма да те подведе. Друг въпрос беше, че срещаше затруднения с компютъра в ситуации, в които и шестгодишно хлапе би се оправило, но опрат ли нещата до истинска битка, сержант Фернандес нямаше равен. Можеше да прикове муха за стената с едно хвърляне на ножа, а след това да я гръмне между очите с каквото му попадне под ръка.

Така че бандата местни екстремисти съвсем скоро щеше да разбере с кого си има работа. Да се отправят необмислени заплахи срещу посолството на Съединените щати беше голяма грешка.

Петък, 17.09.2010, 13:25

Ню Йорк

Луиджи Сампсън, шеф на охраната на предприятия „Геналони“, излезе от китайския ресторант, съпровождан от двамата си бодигардове. Противно на очакванията, той недолюбваше италианската кухня, затова пък обожаваше китайската храна и можеше да погълне огромни количества от нея. Беше обядвал люто пиле, юфка, свинско в сладко-кисел сос, патица с лимон и рак със заливка от фъстъчено масло — всичко това обилно полято с две бири и три чаши китайски чай.

Докато крачеше към паркирания недалеч автомобил, Сампсън си човъркаше с клечка зъбите в мързеливо, безоблачно настроение.

В спрелия от другата страна на улицата седан Ружьо, шофьорът Уинтърс и Змията размениха бързи погледи.

— Готови ли сме? — прошепна Ружьо.

— Напълно — кимна Змията.

— Хайде тогава…

Тримата бяха облечени в еднакви, антрацитеночерни костюми в комбинация с тъмни очила и черни, лъснати обувки. Бяха съвсем късо подстригани и снабдени със значки на специални агенти на ФБР, както

и със съответните лични карти — майсторски фалшифицирани, естествено.

Дори регистрационният номер на колата беше на един от автомобилите на ФБР.

Според Ружьо, Змията си приличаше на проклет руснак въпреки дегизировката, но това така или иначе не можеше да се промени. Освен това руснаците и тъпите американци имаха известно сходство във външността си.

Уинтърс беше най-добрият шофьор измежду тях, пък и американец на всичко отгоре, тъй че негова беше честта да седи зад кормилото.

Ружьо попипа пистолета в кобура си. Беше черен, плосък SIG 40 — скъпо немско оръжие, любимо на повечето федерални агенти, защото с него шега не биваше.

Двамата със Змията се измъкнаха от автомобила и тръгнаха да пресичат улицата. Бодигардовете на Сампсън веднага ги забелязаха. Единият от тях подхвърли нещо на Сампсън, който ги изгледа през рамо и се ухили. Ружьо не чу подмятането, но беше повече от ясно, че забележката не е била особено ласкава. Тези хора не уважават собствените си служби за сигурност.

Ружьо и Змията вървяха бързо и скоро се изравниха със Сампсън и телохранителите му. Италианецът се ухили.

— Добър вечер, момчета. От ФБР сте, нали? На физиономиите ви е изписано.

Горд със собствената си наблюдателност, нещастникът налапа въдицата чак до петите. Колко лесно хората се оставят да бъдат водени за носа…

— Луиджи Сампсън? — запита Ружьо с характерния си отработен акцент на американец от Средния запад. — Специален агент Арнолд и колегата ми, Джонсън.

Двамата показаха значките и извадиха личните си карти — съвършени копия на истинските, те не събудиха у хората на Сампсън никакво съмнение.

— Какво ще кажете да дойдете с нас, момчета? Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Става — сви рамене Сампсън и се обърна към бодигардовете. — Свържете се с адвоката ни, момчета, и се обадете на шефа. И какво

следва сега — разпит на третия етаж?

— По-скоро на двайсет и третия. Процедурата ви е позната, мистър Сампсън.

Сампсън се ухили. Това е. Беше се хванал в капана. Глупаци като него не си задаваха излишни въпроси.

— Да тръгваме, момчета. Винаги съм готов да услужа на многоуважаваното правителство.

Малко по-късно, вече на задната седалка на колата, Сампсън все пак се сети и запита:

— За какво всъщност става въпрос?

Междувременно отвън на тротоара бодигардовете му старателно записваха номера на автомобила. Ружьо кимна одобрително. Точно така, момчета.

— Вие, Сампсън, от години работите за престъпния клан Геналони. Убил сте собственоръчно шест души и сте отговорен за смъртта на десетки други. Вие сте замесен в целия мръсен бизнес на фамилията — търговията с наркотици, проституцията, контрабандата, хазарта и всичко останало.

— Охо! Я не се занасяй, братле. Всичко това са глупости. Нашият бизнес си е напълно законен и те съветвам да внимаваш с обвиненията, за да не бъдеш подведен под отговорност за клевета.

— Ти си отрепка, долен убиец — невъзмутимо продължаваше Ружьо. — И ще си платиш за това.

— Силен си на приказки, приятелче — изсмя се Сампсън. — Но бих искал да видя как ще докажеш всичко това. Уверявам те, че разпитът няма да продължи дълго. Ако искаш да се обзаложим, че ще си бъда в къщи за вечеря.

— Не ми се вярва… — отвърна Ружьо.

— Ще видим. На твое място не бих спорил…

— На твое място не бих се хванал на въдицата, че сме от ФБР…

На лицето на Сампсън за пръв път се изписа страх, примесен с недоверие. За да разсее всяко съмнение, Змията допря пистолета до главата му и изсъска:

— Играта свърши, приятелче!

Руският му акцент беше толкова силен, че не би заблудил никого. А не се и опитваше.

— Мили боже… — промълви Сампсън.

— Едва ли ще те чуе — ухили се Уинтърс.

— Кои сте вие, по дяволите? Какво искате от мен?

— Абсолютно нищо. Изобщо не се нуждаем от услугите ти — и с тези думи Змията дръпна спусъка.

10

Петък, 17.09.2010, 14:30
Ню Йорк

Рей Геналони беше като обезумял — готов да разкъса първия, изпречил се на пътя му. Всъщност насреща му стоеше един от телохранителите на Луиджи, но нямаше смисъл да си го изкарва на него — това нямаше да промени нищо. Така че той сдържа напиращия в гърдите му гняв и запита отчетливо, преднамерено спокойно:

— Извини ме, Доналд, но как би трябвало да разбирам това, че Луиджи не е бил задържан от ФБР?

— Веднага пратихме адвокатите, шефе. Хората от ФБР твърдят, че с пръст не са докосвали Луиджи.

— Но нали вие с Роналд твърдите, че са се легитимирали?

— Да, спряха ни на излизане от ресторанта на Чен. Бяха трима, но единият чакаше в колата. Луиджи ги позна от пръв поглед, аз също, но, разбира се, проверихме и номерата на личните им карти и всичко беше точно — имаше ги в компютъра… Всичко си беше съвсем редовно — включително и табелката на колата…

— Тогава защо, за бога, ония от ФБР ще отричат, че са го пипнали?

— Нямам представа…

По челото на нещастния бодигард беше избила пот.

Геналони го наблюдаваше замислен. Накрая процеди:

— Добре… Нямам повече нужда от теб засега…

Погледът му беше втренчен в отсрещната стена. Телохранителят се измъкна на пръсти. От къде на къде федералните го бяха взели на мушка? В какво се опитваха да го забъркат? Луиджи нямаше да пропее, на какъвто и разпит да го подложеха, но защо им беше междувременно да се правят на ни лук яли, ни лук мирисали? Какво целяха с всичко това? Шибана работа.

Той се наведе над компютърния телефон:

— Код две-четири-три-пет, строго секретно.

— Разбирам — отвърна Мора Съливан в слушалката. Говореше с нормалния си глас, сигурна, че компютърът го трансформираше в неузнаваем.

Остави слушалката и равномерно закрачи напред-назад. Опитваше се да осмисли задачата. Три крачки напред, кръгом, отново. Движението й помагаше да мисли, раздвижваше кръвта й.

Селки можеше да се преобрази в когото си поиска, обичаше предизвикателството, промяната, но последната й задача не беше шега работа. Изискваше перфектно изпипване — и никакви грешки, никакви импровизации. Този път не биваше да оставя следа след себе си — всъщност винаги се беше старала и се справяше доста сполучливо, но сега нямаше място дори за мъничък, незначителен пропуск. Удаваше й се да докаже, че действително беше най-добрата.

Честно казано, дребничките досегашни пропуски си ги отчиташе единствено тя самата — не беше дала на полицията нищо, за което да се залови. Работеше с артистичен замах и същевременно — прецизно, педантично. Беше свикнала да вдига летвата високо и този път това щеше да й е само от полза. Защото, когато се касаеше за убийство на полицай, ченгетата можеха да бъдат ужасно досадни. Нямаше да оставят и камък необърнат — щяха да дрънчат, да се ровят… Професионална солидарност. Убиецът на полицай се превръщаше във враг №1 — търсен жив или мъртъв, за предпочитане второто. Съливан лично се беше убедила в това — преди години баща й беше прострелял полицай и плати за това с живота си. Изобщо не стигна до съд — ченгетата го гръмнаха и никой не им потърси сметка.

Три крачки напред, кръгом…

Нямаше да е проблем да ликвидира жертвата.

Всеки би могъл да гръмне някой друг, ако се беше прежалил и не мислеше за последствията. Дори президентът беше лесна мишена за някой фанатик или хапльо, жадуващ лесна слава. Трудното беше да не те пипнат, да им се изплъзнеш дори когато те търсят под дърво и камък. Селки беше „неуловимата“, най-добрата, но опасността никога не бива да се подценява.

От друга страна, рискът я възбуждаше, зареждаше я с живот. Обичаше работата си заради тръпката, заради опияняващото усещане

за игра с огъня, за танц на ръба на бръснача. Истината беше, че вече би могла да си даде заслужена почивка. Речеше ли, още утре можеше да е вън от играта и да живее в охолство до края на дните си. Но обичаше да изпълнява набелязаните цели и щеше да се заеме и с тази поръчка, за да закръгли тлъстата сумичка, натрупана в банката. Пък и… кого се опитваше да заблуди — беше с инстинкта на ловец и преследването я вълнуваше не по-малко от самата плячка. Ако успееше, това щеше да е коронният й номер — ликвидирането на агент от ФБР. Трябваше да успее.

Три крачки… кръгом…

Във всеки случай, планът й за действие трябваше да бъде безупречен, обмислен в детайли… и главното — никакви прибързани действия. Изпълнението трябваше да бъде брилянтно.

Преди всичко трябваше да проучи обстановката на място. За тази цел се налагаше да промени външността си до неузнаваемост и да си набави съответните документи за самоличност. Съливан се усмихна — вече предвкусваше удоволствието от пълното превъплъщение. Нямаше търпение да се заеме със задачата. Самата мисъл за това ускоряваше пулса й и караше кръвта й да закипи.

Превъплъщенията бяха нейната стихия. Тя сменяше облика си, както друга жена би сменила роклята си. Неслучайно си бе избрала името Селки.

Събота, 18.09.2010, 16:19

Лос Анджелис

Ружьо се изкачваше с ескалатора на летището към паркинга за коли под наем. Есента беше настъпила само по календар — лятото още не искаше да си тръгне и властно напомняше за себе си.

Задачата в Ню Йорк бе изпълнена в максимално кратък срок — цялото пътуване, отвличането на Луиджи Сампсън и ликвидирането му им бе отнело по-малко от двадесет и четири часа.

Остатъците от разчлененото тяло на мафиота сигурно вече бяха напълно разядени от киселината в оня контейнер. Григори Змията беше накълцал тялото на Сампсън, без окото да му мигне — чичо му беше месар и покрай него беше овладял касапския занаят още съвсем млад. Контейнерът беше в един изоставен фабричен склад в Ню

Джърси и киселината в него беше толкова силна, че от Луиджи Сампсън в буквалния смисъл на думата нямаше да остане и следа.

Все пак за по-сигурно предварително бяха избили с чук зъбите му и ги бяха хвърлили през борда на ферибота „Стейтън Айлънд“ заедно с една шепа пуканки за чайките. Лакомниците нямаше и да усетят разликата.

От дегизировката на федерални агенти също нямаше и помен. Черните костюми, личните карти — всичко беше изгорено и пепелта — разпръсната. Автомобилът беше върнат на агенцията за коли под наем, а оръжията — почистени и изпратени в колет на несъществуващ адресат в щата Аризона. Накратко, бяха се отървали от всички улики.

Друг подобен случай едва ли щеше да им се удаде — хората на Геналони вече щяха да си имат едно наум. Важното беше обаче, че сто на сто се бяха хванали на въдицата. Малко им трябваше — и без това имаха зъб на федералните. Сигурно беше, че Геналони няма да повярва на уверенията им и, естествено, не би потърсил от тях съдействие за разплитане на случая. А те пък от своя страна също нямаше да се престарават за издирването на един изчезнал мафиот. Имаха си по-важни неща на главата.

Така че в крайна сметка ФБР щеше да приеме, че Геналони просто е ликвидирал един от хората си. А Геналони от своя страна щеше да е убеден, че зад всичко това стоят федералните. Това беше и целта. Геналони не беше от кротките и нямаше да остави нещата така. Ако пък нищо не предприемеше, Ружьо щеше да го стори вместо него — играта трябваше да продължи.

Това си беше стар, изпитан номер — да насъскаш две кучета едно срещу друго и междувременно да си свършиш работата. Плеханов беше играч от класа, опасен противник, който при това умееше да чака.

Но рано или късно плячката се хващаше в мрежата му.

Неделя, 19.09.2010, 02:30

Киев

Джон Хауард си помисли, че шефът на базата на ЦРУ, Морган Хънтър, започваше да го дразни. Беше около четиридесет и пет годишен мъж, все още в добра форма. Беше работил за тайните служби

повече от двайсет години — в Чили, Бейрут, Москва и тук. Следователно би трябвало да си разбира от работата.

— Съжалявам, полковник — разпери ръце Хънтър. — Нямаме никаква информация за това. Внедрили сме наши хора сред местните екстремисти, но и те не можеха да ни кажат нищо повече. Разполагаме само с официалните доклади.

— Но, мистър Хънтър, губим ценно време…

— Отлично съзнаваме сериозността на положението. И точно затова имаме нужда от помощта ви.

Двамата мъже разговаряха в малката заседателна зала в приземния етаж, оборудвана с телефони, компютри, принтери и телевизионни приемници.

Изведнъж в залата се втурна Хулио Фернандес и задъхано доложи:

— Сър, мисля, че изскочи нещо…

— Докладвай, сержант.

Фернандес хвърли поглед към Хънтър и Хауард едва сдържа усмивката си. „Мога ли да говоря пред този полковник, сър?“ гласеше немият въпрос на Хулио.

Хънтър долови разменените между двамата погледи и челюстта му се стегна.

— Сър, Люси… Люси Янсен от трета група… се е запознала с един тип от нашия списък. — И Хулио връчи на Хауард списъка със заградено с червено име. — Оказало се, че и двамата знаят немски и приказката потръгнала… Били в един от местните барове и оня изпил поне пет-шест чаши водка, след което се похвалил, че в най-скоро време с едни приятелчета ще спретнат голям екшън и че го сърбят ръцете да изпробва ракетното устройство…

Хауард наостри уши.

— Та значи, нашата Люси обработва юнака… — продължи Хулио. — Току-виж сме извадили късмет.

— Възможно е — кимна Хънтър. — Но може и да е било обикновено пиянско перчене… Има ги всякакви.

— И все пак момчето е в нашия списък — замислено отбеляза Хауард. — Дръж ме в течение на тази история, Хулио.

— Слушам, сър. — Фернандес стегнато отдаде чест и излезе.

— Ще видя дали мога да получа някаква информация за този тип…

Хънтър замислено гледаше името в списъка.

— Идеята не е лоша — кимна Хауард и след кратък размисъл добави: — Между другото, съжалявам, ако съм бил малко рязък…

Кой знае, хората от ЦРУ можеха наистина да се окажат полезни.

— Разбирам ви, полковник. Няма никакъв проблем. Уверявам ви, че всички искаме час по-скоро да пипнем онези типове… И рано или късно това ще стане.

— Дай боже.

Двамата мъже се усмихнаха един на друг, този път с истинска симпатия.

Може би наистина бяха попаднали на следа, мислеше си Хауард. Интуицията му подсказваше. Чувстваше се като ловец, надушил бърлогата на звяра.

11

Неделя, 19.09.2010, 11:05

Вашингтон

Когато телефонът звънна, Алекс Майкълс беше в гаража, погълнат от любимото си занимание. Досещаше се кой би могъл да бъде и изтри набързо ръцете си в омасления парцал.

— Здрасти, тате! — звънна детски глас в слушалката.

— Здравей, дребосъче! Как я караш?

— Супер! Само дето си нараних коляното на пързалката…

— Лошо ли се удари?

— Можеше да бъде и по-лошо.

— Е, детко, нали знаеш, юнак без рана не може…

— И мама така казва.

Алекс чу отдалече гласа на Меган:

— Дай ми за малко татко, Сю!

Майкълс усети познатото присвиване в стомаха.

— Мама пита може ли да те чуе за малко…

Алекс си пое дъх и отвърна, без да издава вълнението си:

— Разбира се, миличка.

— Тогава, доскоро, татенце!

— Доскоро, дребосъче!

Мигът се проточи до скъсване… Алекс чуваше ударите на сърцето си.

— Алекс?

— Здрасти, Меган! Какво ново при теб?

— Сузи, миличка, ще отидеш ли до кухнята да направиш на мама чаша кафе?

Майкълс внезапно изпита чувството, че стаята се завърти.

— Алекс, става въпрос за Сю… За тържеството й. Знам, че си на принципа „работата преди всичко“, и не те упреквам, но мисля, че Сю много би искала да дойдеш… Нали знаеш, ти все още си в центъра на нейната малка вселена…

Меган хвърляше сол в незаздравялата още рана. Алекс прехапа устни. Не искаше да спори с нея.

— Тържеството й беше през октомври, нали?

— Имаш забележителна памет!

Сарказмът на Меган беше унищожителен. Нямаше равна на себе си в това отношение.

Разследването на убийството на Дей щеше да е приключило до октомври. Но дори и да не беше, Алекс щеше да направи всичко възможно да присъства на тържеството на дъщеря си. Знаеше колко много означаваше това за нея.

— Ще се постарая да дойда.

— Това означаваше „да“, нали?

— Да, Меган, да, казах, че ще дойда.

Винаги ставаше така. Без да повишава глас, с някоя най-невинно изречена реплика тя успяваше да го уязви повече, отколкото ако беше крещяла обиди в лицето му.

Последва неловко мълчание. През последните няколко години то все по-често беше присъствало в разговорите им. Не бяха стигали до гневни избухвания, по-скоро бяха стаявали някакво мрачно ожесточение. И неизбежният край на брака им беше приближавал към тях като айсберг — бавно и застрашително.

Меган се изкашля.

— Алекс, има и още нещо… Започнах да излизам с друг мъж… Исках да го научиш първо от мен.

Стомахът му отново се сви на топка. Едва успя да си поеме дъх, но гласът му прозвуча овладян и сравнително спокоен, с добре премерена нотка на любопитство:

— Аз познавам ли го?

— Не… Той е учител в училището на Сю. Но не нейният учител…

— О, не. Не, разбира се.

Май сарказмът на Меган беше заразителен.

— Алекс, не мислим за брак или нещо подобно… Само се виждаме. Ти сигурно също имаш някоя връзка, нали?

— Как иначе.

— О, Алекс…

Всъщност истината беше, че след раздялата с Меган не беше почувствал истинска нужда да бъде с друга жена. Не че не забелязваше привлекателните жени. Беше имал и своите мъжки фантазии… Но не беше предприел нищо. Не искаше да рискува… Пък и Меган още му липсваше, въпреки всичко. Знаеше, че тя е била голямата му любов. Че ако тя позвънеше и го помолеше да се върне, щеше да го направи дори това да му струваше всичко — къщата, колата, кариерата… Но може би го беше разбрал прекалено късно. Както и да е, сега вече това нямаше никакво значение. Бяха разведени и Меган се виждаше с друг. И може би нещата бяха сериозни.

Нещо в стомаха му сякаш се преобърна, накара го да потръпне. Мисълта за Меган в прегръдките на друг мъж му причиняваше непоносима болка. Но тя, дали тя би могла да изпитва с друг същото, което някога…

Майкълс тръсна глава. Нямаше смисъл да се самоизмъчва повече, да тича като куче по старата следа. Окончателно беше изгубил Меган — истината беше проста и трябваше да я приеме.

— Е, трябва да свършваме. Целуни Сузи от мен…

— Алекс…

— Довиждане, Меган. И се пази.

Остави слушалката така, сякаш се боеше да не я счупи. Загледа се във великолепната лилава кола, на която сега посвещаваше всяка свободна минута от времето си, и се опита да отпъди мисълта за Меган, да я изтика някъде надълбоко в съзнанието си. Знаеше, че ако заангажира с нещо вниманието си, всичко ще бъде наред. Поне винаги досега се беше получавало. Но сега болката беше все още твърде силна…

Ех, ако можеше всички минали недоразумения да се изтрият като с вълшебна пръчица и да се върне времето, когато всичко още беше пред тях — щастливите дни в Айдахо и крачетата на малката Сузи, топуркащи по дървените стъпала на старата къща…

Може би ако изречеше вълшебните думи… Но Алекс Майкълс все още не беше успял да ги намери.

Неделя, 19.09.2010, 11:15
Вашингтон

Тони Фиорела затвори телефона. Беше приключила близо половинчасовия разговор с майка си, който се беше превърнал в техния неделен ритуал и неизменно завършваше с угрижения въпрос на мама: „Не е ли време да свършваме, миличка? Това сигурно ще ти струва цяло състояние…“.

Независимо от всички уверения на Тони, мама отказваше да приеме факта, че порасналата й вече дъщеря е в състояние да си позволи няколко разговора с Бронкс месечно, без това да разклати сериозно бюджета й! Мама все още живееше с представите от своята младост, когато междуградските разговори наистина са били скъпа услуга, до която човек прибягва в краен случай. А колкото до възможността да контактува с имейл, Тони знаеше какво е отношението на мама към компютрите и не си правеше никакви илюзии.

Тони забърса шкафовете в кухнята и мина пода с парцал. Апартаментчето й не беше голямо, но кухнята беше широка и удобна, оборудвана с всичко необходимо. Тони се гордееше с нея.

Точно прибираше парцала, когато телефонът позвъня отново. Дали майка й не се беше сетила за нещо?

— Ало?

— Заместник-командир Фиорела?

— Да?

Гласът звучеше познато.

— Обажда се Джес Ръсел. С вас се… запознахме завчера.

Южняшкият акцент… момент… Ами да!

— Дългуча!

— Извинете, мадам… не ви разбрах.

— О, вие извинете! — Тони пламна, осъзнала изведнъж, че бе изрекла гласно мисления прякор на младока от спортната зала. — Кажете, мистър Ръсел.

— Мадам, аз исках само… да ви се извиня за оня път. Тогава, в залата, се държах като глупак. Съжалявам.

Тони се подсмихна. Виж ти. Значи младокът не беше чак такъв безнадежден перко… Но пък и нея си я биваше…

— Всичко е наред, мистър Ръсел. Да забравим за онова…

— О, не, мадам, как бих могъл да забравя… Хубавичко ми натрихте носа и мисля, че си го заслужавах, но… се питах дали не

бихте могли някой път да ми покажете някои хватки? За да разбера какво точно се случи, миг преди да се просна на пода като изтривалка…

Тони се засмя. Може би наистина хлапето не беше чак толкова лошо.

— Нямам нищо против — отвърна тя. — Стига пак да се засечем в залата.

— Вижте, мис Фиорела, ако ми кажете кога пак ще бъдете в залата, аз ще намеря начин да дойда. Ще направя всичко възможно.

Тони се замисли за момент. Момчето изглеждаше сериозно, но от хватките на силат ли се интересуваше или от самата нея? Всъщност може би и от двете… Както и да е, за нея беше добре да има ученици. Нейната гуру не спираше да й го повтаря — дори я уверяваше, че докато не започне да обучава някого, няма да овладее истински изкуството на силат. Освен това момчето вече имаше понятие от бойни изкуства, което можеше да му помогне… Или да му попречи, кой знае?

— Понякога се упражнявам сутрин, но най-често ходя в залата през обедната почивка, между дванайсет и един. Ако искаш, ела тогава.

— О, да, мадам, ще дойда непременно.

— И предлагам да спреш с това „мадам“. Можеш да ме наричаш просто Тони.

— А аз съм Ръсти за приятелите. Много ви благодаря, ма… Тони. Ще се видим в залата в понеделник.

— До понеделник, Ръсти.

Тони остави слушалката и установи, че още се усмихваше. Първоначално момчето й се беше сторило типичен мачо. Но това обаждане беше успяло да заглади не дотам приятното впечатление. Във всеки случай, заслужаваше да му се даде втори шанс… Да не би тя самата да беше непогрешима? Всеки можеше да сгреши. Но нали се беше убедила, че човек се учи от грешките си.

Решено. Щеше да поеме протегнатата ръка. Може би от всичко това щеше да излезе нещо? Пък и… момчето беше симпатяга. Е, разбира се, не можеше да се мери с Алекс… Усмивката на Тони изведнъж помръкна. Никой не можеше да се сравнява с Алекс, поне за нея. Но може би един ученик като Ръсти би накарал Алекс най-после да я забележи? Е, поне нищо не пречеше да опита.

Неделя, 19.09.2010, 11:15

Куонтико

Джей Гридли с мъка форсира двигателя на вайпъра и отпраши напред по магистралата, като остави след себе си облак черен дим. Гумите изсвистяха, но поне във виртуалната реалност смяната им в случай на нужда не беше проблем.

През последните няколко дни Джей беше хвърчал насам-натам из мрежата и беше оглеждал за нови инциденти и задръствания по пътищата, но не беше забелязал нищо тревожно. Тук-там движението беше по-натоварено, но в това нямаше нищо необичайно.

Караше по шосе 405, когато едно тъмнокожо хлапе, яхнало мотора си, профуча покрай него. Гридли се ухили при вида на мощния „Харли Дейвидсън“, който Тайрън си беше избрал. Веднага позна хлапето, въпреки че виртуалният му образ беше малко по-мускулест от действителния си притежател.

Гридли даде газ до дупка. Я да видим сега, хлапе! Мощната машина изръмжа заканително като пуснат от клетката звяр.

Точно така! Този автомобил беше създаден, за да хвърчи и нямаше смисъл да го мъчи. Който се страхува от високите скорости, по-добре да не сяда зад кормилото на такава хала.

Гридли се изравни с хлапето като на шега. Ухили се, опиянен от неповторимото усещане.

Компютрите им бяха свързани в мрежата, така както и милиони други, но виртуалната реалност им представяше и допълнителната възможност за съвместни сценарии — нещо несравнимо по-забавно от всичко, съществувало досега.

— Здрасти, Тайрън!

— О, Джей, ти ли си! Какво те води насам?

Зъбите на хлапето грейнаха в ослепителна усмивка.

— Диря си белята… Знаеше ли какво, братле, малко по-надолу има една отбивка… Какво ще кажеш да поспрем и да поседнем на кафе. Имам да ти казвам нещо.

— Нямаш грижи, Джей.

И хлапето отново пришпори мотора. Силният вятър отметна назад косата му и изду дрехите му. Този път Джей не се опита да го

догони.

„Нямаш грижи, Джей“… Гридли поклати глава усмихнат. Не беше чак толкова стар, но жаргонът на тийнейджърите се менеше с всяко поколение. Неговите връстници биха казали по-скоро „няма проблем“, а колкото до баща му… Същото беше и с думички от рода на „готино“, „Супер!“, „Върхът!“, „страхотно“, „кефи ме“, само по тяхната употреба можеше да съдиш за принадлежността на човек към едно или друго поколение… Или за това, че си вече вън от играта…

Самият той беше на двайсет и осем, но редом с дръзките хлапаци като Тайрън се чувстваше остарял и малко смешен. Същински динозавър. Хм…

Освен всичко друго отраканите хлапета като че имаха очи и на гърба си и често се снабдяваха с информация от най-неочаквани източници. Тъй че контактите с тях можеха да се окажат много ценни за разследването, можеха да го насочат към липсващата нишка, кой знае…

С други думи, хлапетата определено не бяха за подценяване. Още повече че, както вървяха нещата, на неговата възраст те сигурно щяха да разплитат проблеми, пред които този би изглеждал като детска играчка.

12

Неделя, 19.09.2010, 22:45
Вашингтон

Беше спокойна неделна вечер, а есенният въздух — все още топъл и пропит с влага. В къщата на Алекс Майкълс светеше само един прозорец — спалнята му на горния етаж. От другата страна на улицата беше паркиран федерален автомобил, а двете ченгета в него изобщо не се опитваха да се крият, тъй като самото им присъствие в тихата уличка беше достатъчно красноречиво и не по-малко очебийно, отколкото ако на покрива на колата се въртеше и святкаше червеният буркан.

Двамата си прекарваха времето, като местеха по някоя фигура на магнитната шахматна дъска и слушаха кънтри по радиостанцията. От време на време хвърляха по някой поглед към къщата на Майкълс и надолу по улицата, но кварталът по това време на деня беше почти безлюден. Повечето от жителите му си почиваха пред телевизора или с книга в ръка, тъй като от утре напрегнатата работна седмица започваше отново.

Селки сви рамене. Съжаляваше тези хора — те все едно се бяха погребали живи. Не можеше да си представи собствения си живот да протича така — седмици, месеци, години наред — все същият монотонен изнурителен график. Все същото, втръснало ти до болка работно място, където послушно изпълняваш заповедите на хора, които не можеше да понасяш… Сиво, безстрастно съществувание — живуркане, а не истински пълнокръвен живот. Милиони се задоволяваха с това, но не и Селки. Тя беше скроена по друга мярка. Предпочиташе всичко друго пред това. Дори и куршума. Очакваше повече от живота и беше способна да го вземе. На каквато и да е цена.

Една от местните патрулни коли мина бавно по улицата. Ченгето зад волана кимна на двамата полицаи от паркирания пред къщата на Майкълс автомобил. Те отвърнаха на поздрава.

Тих квартал, неотличаващ се по нищо от толкова други. Съвестни, преуспяващи граждани, които през почивните дни се превръщаха в грижовни татенца и любящи майки, играеха с децата си, разхождаха кучетата си, косяха тревата пред къщата… Образцови граждани на образцов квартал.

Е, поне едно нещо не беше такова, каквото изглеждаше, помисли си Селки с известно задоволство, докато вървеше бавно към къщата на Алекс Майкълс. Вече беше огледала обстойно колата на федералните агенти с миниатюрния си шпионски монокъл — прецизен и изключително ценен уред, произведен в електронните заводи на Израел. Той й даваше възможност да види разположението на фигурите върху шахматната дъска още преди полицаите изобщо да я бяха забелязали.

Електронният предавател в дамската й чантичка пък притежаваше такава висока мощност, че Селки успяваше да чуе дори приглушената кънтри музика в колата на полицаите. Уредът беше замаскиран като слухов апарат, в комплект с флакон боя за коса. Само най-щателен и целенасочен оглед би разкрил истинското предназначение на всички тези принадлежности.

А кой би тръгнал да претърсва нещата й? Естествено, никой.

Когато мина покрай автомобила на ченгетата, те я погледнаха разсеяно и отново се върнаха към играта си.

Бяха я преценили за частици от секундата — като напълно безобидна. И как иначе? Селки едва сдържаше усмивката си. Какво виждаха те? Една крехка, прегърбена старица, която пристъпяше едва-едва, подпряна на бастунчето си. Беше извела на разходка миниатюрния си светлокафяв пудел, който весело подтичваше напред и завираше навсякъде любопитната си муцунка.

Пуделът, разбира се, беше взет под наем — от най-реномирания развъдник в Ню Йорк — хиляда долара на седмица, но си струваше всяко пени.

Дребосъкът точно си беше харесал едно декоративно черешово дръвче, вдигна крак и го припика.

— Скаут, доброто ми момче… — разнежено промърмори Селки с дрезгавия, изнемощял глас на седемдесетгодишна старица. Не че някой щеше да я чуе, а така — за по-пълно навлизане в ролята.

Беше облечена в дълга памучна пола и пуловер в пастелни тонове. Косата й беше снежнобяла и събрана в стегнат кок. Еластичната маска и целият този грим върху лицето я бяха затруднили най-много, но резултатът си струваше. Възрастната дама вървеше с усилие, дори леко накуцваше, но не можеше да лиши прелестния, мъничък Скаут от разходките му.

Самата Селки не се чувстваше особено комфортно в тази маска, защото се потеше и кожата я сърбеше, но какво да се прави — това бяха рисковете на професията.

Достопочтената стара дама беше наела една стара къща надолу по улицата и сега се радваше на заслужена почивка, след като повече от четиридесет години беше изкарвала хляба си като библиотекарка в американското посолство в Тирана — столицата на Албания. Филис Маркхам, горда издънка на стара аристократична фамилия, не се уморяваше да обикаля музеите, откак бе дошла във Вашингтон след смъртта на обичания си съпруг Реймънд. О, тя не беше някаква склерозирала бабичка, а интелектуалка до мозъка на костите си, отворена към света. Какви интересни експонати имаше само в музея „Земята и космосът“! Ами онази великолепна колекция от стари автомобили?

Сара, дъщерята на мисис Маркхам, живееше във Филаделфия, а синът й, Брус, беше мениджър на една автомобилна фирма в Денвър. Изобщо старата дама имаше родословно дърво от сой и всяка рутинна компютърна проверка би могла да го докаже. Пък и тя не носеше никакво оръжие, освен, разбира се, всички онези електронни приспособления, които обаче на външен вид с нищо не издаваха истинското си предназначение.

Бастунчето, от което старата дама се нуждаеше, също заслужаваше по-специално внимание. То беше с тънка кокалена дръжка, великолепна ръчна изработка и излъскано до блясък. Селки си го беше поръчала специално от Невада. Фирмата „Кейн Мастърс“ се беше специализирала в производството на тези бастунчета, които се превръщаха в смъртоносно оръжие в ръцете на истински майстор на бойните изкуства. А Селки беше такава и ако някой уличен гангстер се подлъжеше от вида й на беззащитна старица, това щеше да бъде най-фаталната грешка в живота му.

Когато подминаха къщата на набелязаната жертва, Селки прошепна тихичко, така че да я чуе само Скаут:

— Хайде, Скаут, купчинка…

Мини пуделът беше изключително добре обучен — той спря, приклекна и остави на тревата малка купчинка. Старата дама се наведе, трогателна в своето усилие, и събра купчинката с картонена лопатка в малкото пластмасово контейнерче, предназначено за тази цел. После изрече задъхано „Браво, Скаут, добро момче“ с дрезгавия си старчески глас, вече достатъчно силно, за да я чуят ченгетата. Хващаше се на бас, че се подхилват зад гърба й. Наистина отстрани представляваха трогателна картинка — старата дама и нейният питомец… Направо да се разплачеш от умиление.

Селки нямаше представа колко често се сменяха на поста си пред къщата на Алекс ченгетата, но това всъщност нямаше особено значение. Във всеки случай, този път я бяха забелязали и още по-добре. През следващите няколко дни, а може би дори седмици, щеше да им се набие в очите и да следи необезпокоявана набелязаната жертва, докато просто престанеха да й обръщат внимание, класифицирайки я веднъж завинаги като „напълно безобидна“.

В живота на Алекс през това време щяха да се вмъкнат още няколко невидими сенки — една нова секретарка в офиса в Куонтико, един разносвач на мексикански сандвичи „тако“, каквито федералните агенти често си поръчваха за обяд, и още двама-трима други. Това щяха да бъдат все превъплъщения на вездесъщата, неуловима Селки и един от тях, тя щеше да прецени впоследствие кой, щеше да ликвидира набелязаната жертва.

Ако тази чест се паднеше на достопочтената мисис Маркхам, Алекс Майкълс може би щеше чисто и просто да издъхне в съня си някоя нощ при напълно неясни обстоятелства. И най-важното, около къщата му нямаше да се е мяркала нито една съмнителна личност. Щеше да си е спокойна вечер, както всяка друга, ченгетата щяха да си дремят в колата отпред, само възрастната дама щеше по някое време да изведе кученцето си и пак с усилие да се дотътри до дома си.

И още преди новината за внезапната смърт на Алекс Майкълс да се е разнесла, Селки щеше да е далеч оттук, а кученцето — върнато на приюта в Ню Йорк с хиляди благодарности.

— Е, хайде, Скаут, момчето ми, време е лека-полека да се прибираме…

Мини пуделът завърти опашчица. Беше голям сладур, още повече че Селки, както в оня стар виц, колкото повече опознаваше хората, толкова повече обикваше кучетата.

Понеделник, 20.09.2010, 08:17

Киев

Полковник Хауард току-що беше разглобил и почистил автомата си „H & K“ 63A32. Той спазваше строго всички изисквания за поддръжка на личното си огнестрелно оръжие. Автоматът си го биваше — изхвърляше залп натовски 7,62-милиметрови снаряди с истински гръмотевичен трясък и съществуваше сериозна опасност изхвърлените гилзи да извадят окото на някой, застанал в радиус от десетина метра.

Изтри грижливо излишната смазка и остави на масата лъсналото оръжие. Дали да не вземе да почисти и револвера си?

Извади го от кобура си и го огледа — това беше неговият стар другар, талисманът му, модел „S & M“ 66, от неръждаема стомана. Не беше съвсем по устав — повечето му колеги носеха пистолети модел „H & K“ UPS, с лазер и двойно повече патрони в пълнителя, но Хауард не би заменил току-така старото си, изпитано оръжие. Беше му свикнал и знаеше, че е изключено да го подведе. Още веднъж провери барабана.

— И хирург би могъл да ви завиди на чистотата на инструментите, сър… — чу зад себе си гласа на Фернандес.

Поклати глава.

— Прекалено снизходителен съм с теб, сержант, известно ли ти е това?

— И още как. Безкрайно съм ви задължен, сър — кимна Хулио с най-сериозното си изражение. — Между другото, осем и осемнайсет е.

Хауард вдигна вежди.

— Не си спомням да съм питал за часа.

— О, не, сър, казах го, в случай че ви интересува.

Хауард се ухили и прибра оръжието в кобура. Беше му малко напрегнато. Вече имаха информация за местонахождението на

терористите, които планираха събрание в единайсет и трийсет. Онова пиянде все пак беше изплюло камъчето, но не в бара, а малко по-късно, когато за своя изненада, вместо в квартирата на мадамата се оказа на не дотам романтично място…

С други думи, Хауард и хората му трябваше да бъдат на линия в 10:00. За петнайсет минути можеха да се придвижат до склада, където щеше да се проведе събранието. Но си оставяха толеранс за пътнотранспортни проблеми и всякакви непредвидени обстоятелства, така че щяха да тръгнат още в 09:00. Повечето от хората вече се бяха събрали пред сградата на посолството, готови за тръгване, въпреки че им оставаха още четиридесет минути.

Как само се точеше понякога времето… Тези четиридесет минути му се струваха цяла вечност.

Слава богу, оказа се, че външният му вид няма да представлява проблем. Бяха осигурили един местен автобус, от работническите. Двамата с Фернандес щяха да тръгнат с лимузината и да го посрещнат, след което Хауард просто щеше да стои от вътрешната страна, за да не привлича любопитни погледи. Бойното снаряжение вече беше натоварено на автобуса. Хората му щяха да бъдат облечени в работнически комбинезони, изобщо щеше да се създаде впечатление, че са тръгнали към строителния обект, недалеч от складовете. Хънтър от ЦРУ ги беше запознал с маршрута и снабдил с всичко необходимо, а местните ченгета бяха предупредени да не се намесват. Изобщо всичко би трябвало да протече по мед и масло, така че нямаше повод за безпокойство, но Хауард не го сдържаше на едно място и вече за трети път посещаваше тоалетната. Повдигаше му се само при мисълта да сложи нещо в устата си, а кафето, което беше изпил от сутринта, още повече усилваше възбудата му. Може и да не беше някаква мащабна акция, но отговорността беше изцяло негова и не му се искаше да оплескат нещата.

— Осем и двайсет и две, сър.

Този път полковникът само кимна. Нямаше смисъл да прави забележка на Фернандес. Двамата се познаваха достатъчно добре. Провери отново, вече за кой ли път, пълнителите на автомата.

Имаше чувството, че е попаднал в задръстване в час пик…

Нямаше ли да има край това тягостно очакване? Да става най-после каквото има да става…

13

Понеделник, 20.09.2010, по обяд

Грозни

Владимир Плеханов седеше под сянката на едно дърво, опрял гръб на обрасла с мъх скала, вдъхваше дълбоко свежия мирис на горска растителност и се наслаждаваше на спокойствието си. Отпи глътка вода от туристическата манерка и с любопитство се загледа в мравките, които щъкаха нагоре-надолу по ствола, като заобикаляха капчиците смола. Една от забързаните работнички не беше достатъчно предпазлива и крачетата й попаднаха в една от капчиците. Дребосъчето се бореше отчаяно, но нямаше особени изгледи за успех.

Така че след няколко милиона години някой щеше да намери късче кехлибар с малката мравчица вътре и да се замисли за миг над преходността на живота и земните усилия.

Плеханов се поусмихна, протегна ръка и освободи с връхчето на нокътя си малкото, безпомощно създание. Мравката спря, поозърна се и пак хукна нанякъде. Какви ли мисли бяха минали през главицата й? Дали изобщо се питаше откъде се беше взел тоя гигантски пръст, който я измъкна от клопката? Щеше ли да сподели преживяното изпитание с някоя от дружките си, които се суетяха наоколо? И как щеше да им представи фактите? Как щеше да обясни случилото се? С божествената намеса? С пръста на съдбата?

Размишленията му бяха прекъснати от появата на украинеца — стегнат здравеняк, обут в къси туристически панталони, с тениска, изопната върху мускулестите плещи. Имаше спортен вид и пристъпваше безшумно, но си личеше, че се чувства малко неловко. Той кимна на Плеханов и двамата размениха поздрави на руски.

— Интересен пейзаж сте си избрал… — огледа се украинецът.

— Виртуалната реалност ми дава тази възможност. Действителността присъства достатъчно в ежедневието ни, защо да не я пренасяме и тук? Обичам промени в обстановката…

— Струва ми се малко… прекалено тихо — подхвърли украинецът. — Но… Всеки си има предпочитания.

— Защо не поседнете?

Украинецът поклати глава.

— Благодаря, но трябва да се връщам…

— Е, както искате. Какви са новините?

— Американците са разкрили базата на терористите, които планираха нападение срещу посолството им. Смятат да действат незабавно.

— Крайно време беше… Май сме ги позатруднили повече, отколкото е било необходимо.

— Не разбирам… Защо просто не ги оставихме да проведат атаката?

— Щеше да се съсипе сградата, а няма смисъл — страната ви не е чак толкова богата… А можеха да пострадат и ваши невинни сънародници…

— Заговорниците също са мои сънародници.

— Но са банда терористи — сви рамене Плеханов. — Такива групировки са като бомба със закъснител — рано или късно всички покрай тях ще пострадат. По-добре да бъдат елиминирани своевременно — американците ще се погрижат за това. Което пък ще струва на самите американци доста време и усилия. Та както се казва, с един удар — два заека. Какво по-хубаво от това? Играеш ли билярд?

— Аха.

— Тогава си наясно, че да вкараш една-единствена топка все още не значи нищо особено в началото на играта. Важното е да си в добра позиция.

— Така е…

— Следователно, ако искаме да контролираме положението, трябва внимателно да подберем позициите си.

Украинецът само кимна — стегнато, по военен маниер.

— Както винаги съм впечатлен от разсъжденията ви, Владимир, но вече трябва да тръгвам.

— Е, драго ми беше, че се видяхме.

— Пак ще ви се обадя.

Плеханов изпрати с поглед отдалечаващия се мъж и извади от джоба часовника си. Той самият имаше още доста време — дали да не

се поразходи малко? Замисли се над току-що чутото и потри ръце — нещата се нареждаха… Надигна се и пое по пътечката.

Понеделник, 20.09.2010, 07:00
Куонтико

Седнал зад кормилото на лодката, Александър Майкълс наблюдаваше пеликана, който упорито се гмуркаше в търсене на някоя риба. Доколкото му беше известно, в сладководните басейни не се срещаха пеликани, но това всъщност нямаше никакво значение — птиците му харесваха и ги беше включил в сценария си. Носиш се по течението на една река в Южна Луизиана — тук всъщност реката се разливаше и течеше доста спокойно, а кафеникавите й води лениво се плискаха около лодката. Малка, зелена плоскодънна лодчица изскочи от един страничен ръкав, а бръмчането на мотора й веднага подплаши пеликана. Алекс обърна поглед натам и след миг забеляза Джей Гридли, седнал на дъното на лодката, с ръка на контролния лост. Джей рязко завъртя лоста и лодката се насочи наляво с оглушителен шум. Когато двете лодки се изравниха, Джей изключи мотора, а Алекс хвърли едно въже, което по-младият мъж сръчно привърза към лодчицата си. След малко Джей изтрополи по металната стълбичка и се прехвърли на лодката на Алекс.

— Привет, капитане! Човек по-скоро би си помислил, че ще те види зад кормилото на праулера…

— О, не… не искам да смесвам нещата. После нямаше да ми доставя същото удоволствие да го карам наяве. Виртуалната реалност премахва всички дребни недостатъци, а действителността…

— … си е действителност. Всъщност може би си прав. А сценарият ти не е никак лош… От търговската мрежа ли е?

— Ами да… — отвърна Майкълс. Въпреки че спокойно би могъл да създаде своя собствена програма, истината беше, че не му се занимаваше с това. Не беше чак до такава степен запален от предизвикателствата на виртуалната реалност и предпочиташе да използва готов продукт. Често си служеше с компютъра в ежедневието си — работата му го изискваше, но може би точно поради това отношението му към него беше по-скоро като към инструмент, не и като средство за забавление. Съзнаваше, че беше несравнимо по-

приятно да се носиш по течението на реката, покрай брегове, обрасли с кипариси, отколкото да тракаш команди по клавиатурата, но предпочиташе да се концентрира върху пряката си работа и много рядко сядаше зад компютъра просто за да се поразсее.

— Сядай. — Той посочи на Джей един от шезлонгите.

— Благодаря.

Джей изглеждаше угрижен и започна делово:

— Засега сме в задънена улица. Най-интересното е, че пораженията са регистрирани повсеместно и ни отвеждат в най-различни посоки… В смисъл, че онези приятелчета не са един или двама, а работят в синхрон, но засега е невъзможно да бъдат засечени, нито да разберем каква точно е целта им.

— Искаш да кажеш, че в случая не се касае за солови изпълнения, а за добре организирана акция.

— Точно така. — Джей се беше загледал в огромна червеникавокафява змия, изтегнала се върху един от надвисналите край брега клони.

— Все пак… някакви догадки? Нещо познато в стила?

— Абсолютно нищо. Служат си със стандартни експлозиви — всеки би могъл да си набави от тях… А колкото до следите… виж, тук има нещо… Инцидентите са различни, но са подчинени на някаква обща логика… Има някакъв ритъм… Като че един диригент дирижира целия този оркестър… И бас държа, че е точно така.

— Това не ме изненадва — сви рамене Майкълс. — Можеше да се предположи.

От двете страни на реката изникнаха къщите на малък град, свързан с подвижен мост. Малко по-надолу бръмчаха няколко поочукани рибарски лодки, които идваха право към моста. Прозвуча предупредителна сирена, движението от двете страни на моста спря, бариерите се спуснаха и мостът се раздели на две. Майкълс успя да премине заедно с останалите лодки.

— Хм… малко са им нисички мостовете в този сценарий — отбеляза Джей.

Майкълс само сви рамене.

Това, което ставаше в действителност, беше презапис на огромна по обем информация от един сървър върху друг — доста продължително прехвърляне, което трябваше да се извърши без

прекъсване — така че подвижният мост изпълняваше предназначението си не по-зле от който и да било друг виртуален образ.

Малко след като отминаха моста, Майкълс изключи мотора на лодката и я остави да се носи по течението. Това всъщност бе една от причините да избере този сценарий — управляването на лодката ангажираше много малка част от вниманието му.

— В момента разучаваме почерка на хакерите и търсим аналог — продължи Гридли, — но нали разбираш, това е все едно да търсиш игла в купа сено — компютърните програмисти са стотици, хиляди…

— И то ако допуснем, че имаме работа с професионалист, а не с някой изпечен аматьор — кимна Майкълс.

— Доста е добър за аматьор… — замислено отвърна Гридли. — Пипа чисто и си разбира от работата. Може да направи големи поразии.

— Е, значи трябва да го пипнем колкото се може по-скоро… Има ли някакви други новини за мен?

— Не, нищо важно поне засега. Контролираме мрежата и ако някой забележи нещо нередно, веднага ще изпрати сигнал. Нали познаваш Тайрън Хауард?

— Синът на полковника?

— Същият. Свързах се и с него. Хлапето е същински гений и може да ни бъде много полезно. Обясних му за какво точно става въпрос. Той и приятелчетата му сърфират с часове из мрежата, току-виж надушат нещо… Ще проверят дори на територията на Кибердържавата.

— Кибердържава?

— Виртуална общност. Съществува сравнително отскоро, но си има доста стабилна вътрешна организация.

— Хм… интересно. А не крие ли това някаква опасност?

— О, не, поне на този етап не виждам причини за тревога… Не вярвам да са замесени в убийството на командира, нито пък да ни погаждат онези номера… В момента си имат други грижи.

— Щом казваш…

— А колкото до нашия проблем, мисля, че кълбото ще се разплете в най-скоро време… Особено ако нашият човек използва същия…

— Но не допускаш, че би го направил, нали?

— Честно казано, не. Съдя по себе си, защото аз не бих допуснал такава грешка. А той, като съдя по всичко, е поне толкова добър, колкото съм и аз.

— Не страдаш от излишна скромност… — ухили се Майкълс.

— Че защо? Не бива да подценяваме противника, нито пък себе си. Осо… — Гридли погледна часовника си и се надигна. — Време е да тръгвам. Виртуалният отдел има сбирка след половин час. Добре че съм оставил колата си наблизо и няма да ми се наложи да греба дотам.

Той придърпа въжето, скочи в лодката си и махна усмихнато с ръка на Алекс. Червеният вайпър го чакаше, паркиран недалеч, на едно от пристанищата.

Вторник, 21.09.2010, 11:50

Киев

Сбирката на терористите трябваше да започне в единайсет и половина, но Хауард предпочете да изчака двайсетина минути, в случай че имаше закъснели. Моментът за действие вече беше настъпил. Вътре в склада се бяха събрали двайсетина мъже и три жени, които на пръв поглед изглеждаха съвсем безобидни, но не току-така повечето бяха облечени в дълги шлифери и носеха калъфи за всевъзможни музикални инструменти.

Хауард беше наясно какво е съдържанието на тези калъфи — от пистолети до картечници, а по всяка вероятност имаше и гранати и други експлозиви. А нищо чудно и в самата сграда да бяха скрити още бойни снаряжения, тъй като тук беше изходният пункт за атаката срещу посолството.

Терористите се събираха на втория етаж на сградата, която отвън изглеждаше изоставена и доста запусната. Долу, на входа, откъм южната страна, остана на пост един от тях, но през другия вход, който беше достатъчно отдалечен, спокойно биха могли да се промъкнат неколцина от хората на Хауард. Той обаче реши да изчака — не искаше да рискува. Току-виж все пак бяха монтирали някаква аларма и само щяха да ги подплашат.

Затова разположиха радиопредавателите, скенерите и сензорните устройства извън сградата. Видеокамери запечатваха появата на всеки

един от терористите и с тяхна помощ впоследствие щеше да бъде идентифициран всеки, успял по някакъв начин да се измъкне.

Не че имаше такава вероятност, но все пак…

Най-лесното беше да нахлуят с взлом, да метнат няколко гранати и да стрелят напосоки, докато направят всичко на пух и прах, но Хауард не би допуснал това. Не беше в стила му. Действаше решително, но не и прибързано. И не обичаше касапниците. Така че хората му засега само наблюдаваха района.

По всичко личеше, че обектът се охранява от един-единствен човек. Всички останали бяха горе и събранието всеки момент щеше да започне.

— Сержант?

— Да, сър!

— Има ли начин да извадим пазача от строя без много шум? — Въпросът прозвуча почти реторично.

— Разбира се, сър.

— Тогава действайте. Нека някой да се заеме с това.

— Слушам, сър.

— Хей, старче, къде тръгна? Точно ти ли, дето си вече вмирисан на нафталин…

Двамата мъже се ухилиха един на друг — отдавна си бяха свикнали на закачките.

Фернандес се отправи към тежката метална врата. Хауард го наблюдаваше от прикритието. Сержантът беше облечен в омазнен работнически комбинезон и носеше метална кутия с обяда си. Поне така изглеждаше отстрани.

По радиостанцията се чуваше как Фернандес си подсвиркваше нещо. Някакъв мотив от „Лебедово езеро“ или нещо такова. Добре го докарва, помисли си Хауард. Виж го ти, старият кокал.

Фернандес потропа на вратата. Тя глухо издрънча. Пазачът се показа и троснато заговори нещо. Хауард естествено не разбра нито дума. Но отговорът на Фернандес, също на украински, му прозвуча много познато.

Ами да. Хауард се ухили. Приятелят му току-що беше попитал пазача къде се намира тоалетната. След което обаче каза още нещо и посочи някъде зад гърба на човека. Украинецът учудено се извърна.

Голяма грешка от негова страна.

Фернандес замахна с тежката метална кутия и фрасна пазача в слепоочието. Човекът рухна изведнъж. Фернандес придърпа навътре в склада безжизнено отпуснатото тяло и махна с ръка на останалите: „Тръгвайте! Пътят е чист“.

— Първа и втора група, напред! — даде команда Хауард в предавателя и се втурна към сградата с автомата в ръка.

14

Вторник, 21.09.2010, 11:53
Киев

След по-малко от минута хората на Хауард бяха в сградата.

Асансьорът не работеше, тъй че терористите щяха да използват стълбите. Междувременно Хауард беше оставил няколко души отвън да наблюдават прозорците. Никой не биваше да се измъкне.

Хауард се канеше да намъкне работния гащеризон на пазача, който все още лежеше в безсъзнание, и да застане да пази на входа, но Фернандес го възпря с уместната забележка, че би могъл да заблуди само някой далтонист…

— Е, добре де, пак ти печелиш… — въздъхна Хауард. — Между другото, с какво фрасна така здраво това приятелче?

— В кутията имаше торбичка с олово, сър, нищо особено — ухили се Фернандес. — Понякога и допотопните средства вършат работа.

И така, в края на краищата Фернандес навлече гащеризона на зашеметения пазач и остана в сянката зад тежката метална врата, а останалите се изпокриха, така че ако някой погледнеше отгоре, щеше да види само фигурата на пазача.

Самият Хауард се сниши зад купчина дървени щайги, откъдето през един процеп можеше да наблюдава основата на стълбите. Откъм щайгите го лъхна мирис на дървесина и смазочно масло. Потеше се от нервно напрежение.

Когато терористите слезеха долу, хората му щяха да изскочат от прикритията си. Нямаше да им дадат време да се окопитят, а ако някой посегнеше към оръжието, щеше да съжалява. Колкото по-бързо осъзнаеха, че всяка съпротива е безсмислена, толкова по-добре.

Отгоре се чуха гласове и стъпки. Започваше се. Хауард си пое дълбоко дъх.

„Е, Джон, само да не оплескаш нещата…“

Вторник, 21.09.2010, 00:53

Сан Диего

Ружьо се изправи в леглото. Сърцето му биеше учестено. Беше се облял в пот въпреки климатичната инсталация на хотела, а чаршафите му бяха целите омотани.

Срита завивките надолу и се изправи. Стаята беше тъмна, само изпод вратата на банята се процеждаше светлина. Ружьо зашляпа натам, почесвайки косматите си гърди. Винаги оставяше лампата в банята запалена — не от страх от тъмнината, а по-скоро от необходимост. Нощните кошмари го будеха често в непознати хотелски стаи и му беше трудно да се ориентира. Така че това беше една от придобитите по време на чергарския живот привички.

От огледалата в банята го наблюдаваше стегнат, мускулест мъж на средна възраст, малко посъстарен за годините си може би, с тук-таме прошарени коси, подстригани съвсем късо — по войнишки. Наблюдаваше го с уморения, непроницаем поглед на човек без илюзии, станал свидетел на не една смърт. Самият той беше свикнал да убива хладнокръвно, без излишна жестокост — не ги оставяше да се мъчат, както Господ беше оставил Анна…

Някога, когато тя беше жива, всичко му се струваше толкова просто — не го измъчваха горчиви мисли, не го разкъсваха съмнения. Анна беше тази, която си задаваше въпроси и търсеше отговора им. Правеше го и заради двамата. А на него му беше достатъчно само да я гледа, да я слуша и да кима усмихнат, за да живее с усещането, че в този свят всичко си е на мястото… Каква заблуда. Защото след смъртта й всичко изведнъж се срути и той се оказа затрупан от развалините. Затвори се в себе си, не искаше да вижда, нито да чува нищо, не искаше да мисли. Животът му се свеждаше само до задоволяване на най-елементарните нужди, и то, по навик. Едва след време, когато раната бавно започна да заздравява, на нейно място се появи пустотата и Ружьо почувства нужда да се заеме с нещо, но единственото, което умееше да прави, беше да убива. Вършеше го все така професионално, но вече напълно механично. Дори не изпитваше удовлетворение от добре свършената работа. И щеше да продължи да го прави, докато самият той не си намереше майстора.

Свърши си работата и се върна в леглото. Известно време полежа със затворени очи, но сънят не идваше. Най-после стана и запали лампата. Протегна се, седна на пода и започна да прави коремни преси. Направи сто и мина на лицеви опори. Редуваше ги така, докато капна и не можеше да помръдне нито едно мускулче. Понякога това помагаше — умората го надвиваше и заспиваше като пън. Ако имаше късмет.

Ако не — лежеше капнал, изтощен, но буден. Това все пак беше по-добре от кошмарите. Но пак си беше истинско мъчение.

Вторник, 21.09.2010, 11:54

Киев

— Хайде! — прозвуча командата на Хауард в предавателя и самият той пристъпи напред с изваден автомат.

— Никой да не мърда! — извика той на украински.

За миг терористите, току-що слезли по стълбата, замръзнаха на местата си. Изведнъж се бяха озовали обкръжени от цял отряд въоръжени мъже.

Първият, който осъзна ситуацията, изруга и посегна към пистолета си. Не биваше да го прави — един от хората на Хауард незабавно натисна спусъка.

И тогава настъпи суматоха… Повечето от терористите, прекалено стреснати, за да помислят, също се опитаха да извадят оръжията си. Само един измежду тях осъзна цялата обреченост на подобна стъпка и отчаяно се развика: „Не! Не!“. Твърде късно.

Хауард беше дал ясна заповед — стреляйте само в краен случай. Не им оставаше друга възможност, освен да изпреварят стрелбата на терористите.

През следващите няколко минути всичко протичаше пред очите на Хауард като в забавен кадър от някакъв филм. Той долавяше като в мъгла чаткането на автомата, задавените, обезумели от ужас викове.

… Един едър, брадат мъж беше разсечен от картечен откос в мига, в който извади автомата си…

… Другият, който крещеше „Не!“, се хвърли на пода, свит в почти ембрионална поза, стиснал главата си с ръце…

… Един слабичък мъж, започнал да оплешивява, насочи автомата си към Хауард. Всяка подробност в този миг се запечатваше в

съзнанието му поразително ясно — той забеляза дори пръстена на десния показалец на терориста. Украинецът нямаше време да натисне спусъка — Хауард го изпревари и го простреля със собствения си автомат почти от упор. Видя зейналата рана на слепоочието — и пръсналия се пред очите му кървавочервен мехур…

Беше го направил на решето — при положение, че можеше да стреля само веднъж. Усещаше главата си замаяна от миризмата на барут. Ушите му пищяха.

Събитията се бяха развили твърде бързо.

Битката беше приключила и хората му отвеждаха оцелелите терористи с вдигнати нагоре ръце. Сред тях беше и оня, който крещеше панически…

Мъртви бяха девет от общо двайсет и двамата терористи. Имаше и шестима ранени — двама от които бяха в критично състояние. Никой от хората на Хауард не беше пострадал.

А той самият… беше убил човек лице в лице и миг преди това беше видял смъртта в очите.

— Сър — чу гласа на Фернандес. — Време е да се изтегляме.

— Да, сержант. Имайте готовност.

Погледна часовника си. Бяха действали изключително бързо — още нямаше дванайсет.

Имаха десетина минути толеранс, преди местните власти да се намесят според уговорката.

— Хайде, момчета — обърна се Хауард към хората си, — изнасяме се.

Той се изкашля и прибави:

— Добра работа свършихме.

Всичко беше приключило благополучно, но вместо да изпита обичайната възбуда, изведнъж се беше почувствал стар и уморен. Нищо героично нямаше в тази тяхна победа — изходът беше предопределен, всички шансове бяха на тяхна страна. Бяха по-опитни, по-добре въоръжени и организирани. Чисто и просто бяха вкарали „противника“ в капан — тоест не беше истинска битка, а по-скоро игра на котка и мишка.

Иначе казано, нямаше какво чак толкова да се гордеят.

Но поне не бяха оплескали нещата — това все пак беше нещо.

15

Вторник, 21.09.2010, по обяд

Куонтико

Тони Фиорела упражняваше за пореден път „семпок“ и „депок“ — движения, които позволяваха бързо да се придвижи от изправено в седнало положение и обратно, при това без да сваляш гарда. За тях се изискваха силни мускули и добро чувство за равновесие и тя се бе погрижила да ги включва колкото може по-често в обичайните си упражнения, за да може да ги отработи добре. В силат поначало бяха застъпени много „приземни“ техники и отскокът от седнала в изправена позиция беше от изключителна важност.

Упражненията бяха свързани с огромно натоварване в долната част на тялото и Тони вече дишаше тежко. Беше цялата обляна в пот, когато в тренировъчната зала се появи Джес Ръсел. Този път не се беше изтупал като преди — беше с кецове и избеляла черна тениска.

— Здрасти — махна й той.

— Здравейте мистър Ръсел.

— Моля ви, просто Ръсти.

— Здравей, Ръсти.

— А аз… как да ви наричам в залата? Имам предвид, какво е простото обръщение — сампай, сенсей или нещо такова.

— Гуру — отвърна тя.

Ръсти се усмихна невярващо.

— Индонезийската култура е свързана с тази на континента — обясни Тони. — Особено с някои хиндуистки традиции.

Ръсти се засмя и Тони на свой ред го погледна учудено.

— Само си представих физиономията на Харолд, като му кажа: „Днес ходих при моята гуру“. Сигурно ще попита: „Тя какво, да не те учи да медитираш?“. „Нищо подобно, братле, но който ще си има работа с нея, най-добре да си е прочел молитвата…“ Ха-ха-ха…

Тони също се засмя, но след малко попита, вече напълно сериозно:

— Сигурен ли си, че държиш да изучиш силат, Ръсти?

— Да, мадам, повече от сигурен съм. Пет години съм тренирал таекуондо и поназнайвам едно-друго, но досега не бях виждал нищо подобно… Това определено не беше шега работа…

— Добре тогава. Ще става въпрос за три неща — основа, ъгъл и лост. Както и за контрола върху централната линия — непосредствено пред тялото ти, а така също и пред тялото на противника. Тях ще трябва да се стремиш да овладееш. А сега ще ти покажа първата хватка „джуру“ и ще я упражним. Да започваме ли?

— Готов съм, мадам.

Вторник, 21.09.2010, по обяд

Куонтико

Когато Алекс Майкълс изобщо си правеше труда да обядва, предпочиташе да хапне нещо набързо в кабинета си. Даваше поръчката на секретарката си, а тя се обаждаше в деликатесния и оттам изпращаха храната пакетирана. Повечето от колегите му също бяха свикнали да си поръчват обяда оттам, но сега, след убийството на Дей, мерките за сигурност бяха по-строги и един от федералните агенти отнасяше списъка с поръчките в деликатесния и контролираше на място приготвянето на храната.

Майкълс обикновено си поръчваше картофена салата, сандвичи „Рубен“ и туршия с хрупкави краставички и много копър. А когато все пак му се приискаше да хапне нещо по-различно, отправяше се към новооткрития ресторант през няколко пресечки. Ако времето позволяваше, отиваше до там с триколката си — обичаше да върти педалите, особено в прохладен и в същото време слънчев ден като този. Алеята за велосипедисти минаваше през парка и въпреки че това определено не беше най-бързият начин за придвижване, винаги му доставяше огромно удоволствие.

Изминали бяха две седмици от смъртта на Дей, без да последва друг опит за атентат или някакъв инцидент и въпреки че все още всички бяха нащрек, вече не се налагаше бодигардовете да го придружават навсякъде и да го следват по петите.

Така че сега изпитваше нужда от глътка свеж въздух и малко усамотение. Преоблече се в спортен екип и слезе долу, където бяха

оставени велосипедите. Триколката му беше струвала двуседмичното възнаграждение, но му носеше несравнимо с нищо усещане за безметежна волност и Алекс ни най-малко не съжаляваше за покупката си.

Нямаше слабост към бягането рано сутрин и на драго сърце си намираше оправдание да не направи задължителните няколко обиколки — беше преуморен или претрупан с работа… затова пък за нищо на света не би се отказал да направи едно кръгче с колелото, когато имаше тази възможност.

Яхна колелото, предвкусвайки удоволствието. Смяташе да продължи разходката — чувстваше се някак отпаднал и без тонус, имаше нужда да се пораздвижи. Не беше и кой знае колко гладен — може би щеше да пийне нещо, за да се поосвежи.

Въртеше педалите равномерно, но доста бързо — имаше чувството, че лети. Подмина няколко познати, излезли да потичат през обедната си почивка, и се изравни с привлекателна млада жена с яркочервен спортен екип, който подчертаваше тялото. Темпото й беше много добро — наистина изглеждаше в превъзходна форма. Подмина я, но лицето й не му беше познато. Нищо чудно — тук особено през обедната почивка идваха доста хора.

Въпреки чувствата, които все още изпитваше към жена си — към вече бившата си жена — Алекс от време на време усещаше липсата на нещо, което нито часовете усилена работа, нито изнурителните тренировки, нито любимите му автомобили можеха да заменят. Този копнеж понякога се проявяваше по-остро от обикновено…

Ето и сега при вида на младата жена Алекс почувства, че рано или късно ще трябва да се реши да опита отново… Да свали гарда и да се хвърли с главата надолу…

Все пак не беше монах.

Тръсна глава и ожесточено завъртя педалите, сякаш за да отпъди тази мисъл от главата си.

Алеята се виеше покрай шпалир от високи дървета, които вече бяха започнали да сменят цвета си. В далечината се мяркаха очертанията на офиси и административни сгради. Алекс беше развил доста добра скорост и кръвта му се беше раздвижила. Разходката си я биваше — беше го позагряла и сега чувстваше всяко мускулче от

тялото си пълно с живот, заредено с енергия. Даде си дума да върти педалите колкото може по-често. Определено му се отразяваше добре.

Вторник, 21.09.2010, 12:09

Куонтико

След като набелязаната жертва я подмина, Селки забави темпото. Мъжът изглеждаше нормален във всяко отношение и сто на сто я беше забелязал, с този опънат по тялото червен клин. Дори да се беше зазяпал в задника й, нямаше никаква опасност — следващия път, когато се срещнеха, превъплъщението й щеше да е пълно.

Можеше да го убие още сега — стига да искаше. Можеше да извади миниатюрния револвер от раничката си и да натисне спусъка. А след това да се приближи и да стреля още веднъж — от упор. Алеята беше безлюдна, но дори и да се появеше някой — нека само се опиташе да я спре…

Щеше да е приключила с него, без да се церемони много-много. Спираше я само едно — такова убийство беше прекалено елементарно, без финес, без стил — много под нейната класа. Естествено, понякога се налагаше да се съобразява с желанието на клиента — жертвата да умре по особено мъчителен начин, да има много кръв (ако убийството трябваше да послужи за назидание на някои)…

А някои дори искаха вещественo доказателство, че поръчката е изпълнена (я ухо, я пръст…). Имаше ги всякакви.

Добрите наемни убийци ликвидираха жертвата и се омитаха.

Но истинското предизвикателство беше да изпипаш нещата така, че на никой и през ум да не му мине, че е било извършено убийство. Единствено такова нещо би й донесло удовлетворение. Не беше получила никакви специални инструкции във връзка с това убийство и притежаваше неограничената свобода да го замисли по най-добрия начин. Можеше, да речем, да прилича на самоубийство, кой знае… Във всеки случай, щеше да е извършено безупречно.

Както винаги.

16

Сряда, 22.09.2010, 09:00
Вашингтон

Удари звънецът и Тайрън Хауард се присъедини към шумната тълпа ученици, изпълнили коридорите на гимназията. Пред очите му Шон Хюз, як негодник с врат на бик, блъсна едно момче изотзад. Момчето залитна и удари главата си в шкафовете. После се обърна и понечи да каже нещо, но като видя кой е насреща му, се отказа от тази идея.

Много правилно решение.

Самият Тайрън съзнателно забави ход, за да избегне срещата с Шон. Това приятелче беше цяла планина — с яки рамене и пилешки мозък. Беше повтарял два класа, независимо от летните курсове и частните учители, които родителите му намираха. По отношение на учението беше безнадежден случай, затова пък беше взел страха на съучениците си и на никой и през ум не би му минало да му се подиграва. Раздаваше ритници наляво и надясно и си беше спечелил прякор „Бронтозавъра“, въпреки че никой не би посмял да го нарече така в лицето.

— Бронтозавъра пак се е развихрил, а, Тай?

Тайрън се озърна и видя дребничкия Джими Джо. Джеймс Джоузеф Хатфийлд имаше млечнобяла, почти прозрачна кожа и носеше очила с дебели стъкла. Беше един от най-добрите компютърни „специалисти“ в гимназията и най-добрият приятел на тринайсетгодишния Тайрън.

— Охо, здрасти, Джими! Какво ново из мрежата?

— Какво ли не… — ухили се Джими. — А при теб какво ново, Тай?

— Знаеш ли, говорих с Джей Гридли. Той… има нужда от нашата помощ.

— От нашата помощ? Хайде бе!

— Без майтап. Някой се намесва в програмите и им създава много проблеми…

— Нищо ново под слънцето, братле.

— Не, казвам ти, този път нещата са сериозни. Търсят онова приятелче под дърво и камък…

— Хм — поклати глава Джими. — Ако Джей Гридли не може да се добере до него, право да ти кажа, не знам кой би могъл…

Тайрън замълча. Приятелят му имаше право.

— Е, не знам… Джей смята, че можем да му бъдем полезни… Току-виж се натъкнем на нещо.

— Добре де. Мога да проверя тук-таме… Да се поразровя… Имам връзка с едни приятелчета в Кибердържавата — компютрите им са страшно мощни. Ти не си ли мислил да се включиш в Кибердържавата?

— И да съм мислил, само си представям физиономията на баща ми, ако разбере…

— А, той и моят старец вдига пара, но местенцето си го бива… Както впрочем и идеята да работим съвместно с Джей Гридли.

— Знаех си, че… — разпалено започна Тайрън, полуизвърнат към приятеля си, но изведнъж се удари в някаква стена. О, не! Само това не! Пред него стоеше, заплашително изправен, Бронтозавъра.

— Къде зяпаш, мухльо!?

Тайрън стреснато отстъпи назад. Беше го загазил.

— Съжалявам, братле. — Беше съвсем искрен, но не вярваше да му се размине.

— О, значи съжаляваме… — процеди Бронтозавъра. — Белята ли си търсиш или какво?

Но в този миг покрай тях премина Беладона Райт, разпръсквайки ухание на неустоим парфюм.

Бронтозавъра изведнъж загуби и ума и дума и се загледа след нея. А наистина имаше какво да бъде видяно — късата поличка на Бела разкриваше достатъчно, направо да ти се замае главата. Тя беше най-хубавото момиче в гимназията — нямаше две мнения по въпроса. Динозавъра се влачеше след нея с изплезен език като кученце, но нямаше никакви шансове. Бела ходеше „сериозно“ с един още по-нагъл тип — Ле Мот Менгемето — капитан на отбора по борба. Бронтозавърът не можеше да стъпи на малкия му пръст. Когато веднъж

Тео Хатчър се правеше на мъж и закачи нещо Бела, Ле Мот едва не го потроши — шест седмици след това Тео ходеше с гипсирана ръка. Бррр.

Междувременно Джими Джо хвана ръката на Тайрън и го задърпа.

— Ти докога смяташ да висиш тук? Имаме по-важна работа.

Този път му се размина. Направо не беше за вярване, че Бронтозавъра го остави да се измъкне. Но рано или късно пътищата им отново щяха да се пресекат и тогава…

Сряда, 22.09.2010, 06:00

Сан Диего

Ружьо не гледаше телевизия много-много, въпреки че понякога се заслушваше в международните новини — току-виж чуеше нещо за родината си. Така че и сега, докато си правеше кафето, телевизорът на хотелската стая тихичко бръмчеше.

Беше изкарал поредната безсънна нощ, населена от кошмари. Главата му тежеше, но нямаше смисъл тепърва да се опитва да заспи. Навремето в армията имаше един познат, който можеше да задреме във всяко едно положение — дори над канчето супа. Така си наваксваше донякъде системното недоспиване. Ружьо не притежаваше чак такива способности, затова пък беше свикнал да издържа с много малко сън. Понякога и два часа на денонощие му бяха достатъчни.

Отпи от блудкавата течност, която според хотелската управа минаваше за кафе, и се загледа разсеяно в екрана.

Някакви сектанти в Айдахо се бяха запалили в една ферма, очевидно с надеждата да се избавят от мъките на плътта. Ружьо поклати глава. Не знаеше какво е станало с душите им, но от плътта, поне според кадрите, не беше останало много.

Във Франция полицията беше опитала да разпръсне студентска демонстрация. Имаше сериозно пострадали, включително и двама, починали от раните си.

В Индия наводнение беше разрушило няколко села и отнело живота на повече от двеста души, без да броим свещените крави.

В Япония поредното земетресение беше причинило смъртта на най-малко стотина души, изровени засега изпод срутените сгради.

Междувременно и един експресен влак беше излязъл от релсите по време на труса и полетял в пропастта…

За Чечения този път не споменаха нищо.

Но така или иначе след всичко чуто дотук се налагаше един-единствен извод — светът съвсем не беше безопасно място. Из цялото земно кълбо хората страдаха, скърбяха, гинеха в адски мъки или оплакваха своите близки.

В редките случаи, когато беше изпитал някакви угризения във връзка с онова, което вършеше, телевизията винаги му беше помагала отново да се настрои реалистично и философски. Какво толкова? Смъртта и страданията бяха част от ежедневието, следователно си бяха напълно в реда на нещата. И злото, което самият той причиняваше, бледнееше и се губеше на общия фон, беше само капка в морето.

В този миг предавателят му запиука. Поредната мокра поръчка? Крайно време беше. Бездействието определено не му се отразяваше добре.

Сряда, 22.09.2010, 16:45

Вашингтон

Гола, само с една хавлиена лента на главата, Селки седеше в малката си кухничка и оглеждаше бастунчето.

Проверяваше го за пукнатини и драскотини, след което щеше да го излъска до блясък. Вършеше това най-редовно — обичаше да поддържа инструментите си в безупречен вид, в края на краищата те вярно й служеха. Пък и бастунчето беше фина направа — работа на истински майстор. Притежаваше още няколко подобни — поръчани от същата фирма, и се гордееше с тях. Бастунчето беше от светла, жилава дървесина, леко закривено в единия край като човка на фламинго. Долният му край изглеждаше безобиден, със стандартния гумен накрайник — елегантна, напълно благоприлична вещ на възрастна дама.

И все пак това бастунче имаше двойник. Другото, прилично досущ на него, беше едва забележимо по-широко и заоблено в горния край. С него Селки обикаляше по улиците на квартала, а по-заостреното пазеше за специални случаи. Нямаше смисъл да привлича

излишно вниманието на някое по-наблюдателно ченге. „Бабо-о, защо ти е толкова остро бастунчето?“

Бастунчето вече светеше отвсякъде и Селки зашляпа към кухнята, където окачваше манекена, върху който се упражняваше. Днес основната й прицелна точка щяха да бъдат коленете — много уязвимо място и затова важен елемент при нападението. Едно счупено коляно свеждаше шансовете на противника до минимум.

Селки пое дълбоко дъх и застана пред манекена в изходна позиция, с бастунчето в ръце. Обичаше да работи гола — това събуждаше някакъв първичен инстинкт у нея. Усмихна се — ако щорите не бяха спуснати, щеше да представлява твърде интересна гледка за някой любопитен съсед.

А сега… да освободи съзнанието си. Съсредоточи се… Така.

Завъртя бастунчето с привично движение, придърпа го към себе си и рязко го заби в мишената.

Действаше с хъс — това беше само една тренировка, но вече я имаше тръпката, инстинктът й на ловец вече се беше събудил, а Селки не познаваше по-вълнуващо усещане от това.

17

Понеделник, 27.09.2010, 15:00
Мейнтенон, Франция

Седнал в старата камбанария, Плеханов разглеждаше маузера, модел 1898 — истинско допотопно оръжие с тегло четири и половина килограма, което обаче стреляше надалеч, и то безупречно точно. Наистина изискваше малко повече време да се презареди, но това не представляваше проблем, щом, така или иначе, държеше противника на разстояние.

Камбанарията на малкото живописно селце беше най-високото място в цялата околност и позволяваше на Плеханов да следи придвижването на настъпващите армии. Американците се бяха включили във войната малко късничко, но вече бяха тук и сега събитията щяха да вземат друг обрат.

Напоследък валеше като из ведро и войските имаха известни затруднения с придвижването, но упорито продължаваха напред, газейки лепкавата кал.

Освен американци имаше и една сборна, интернационална част — руснаци, сърби, чеченци, корейци, японци, тайландци, китайци и индийци накуп.

Плеханов свали каската си — косата му беше залепнала от пот. Беше се вживял в сценария си и пет пари не даваше, че реалните исторически факти до голяма степен се разминаваха с него. Например страните от Изтока не бяха изпращали свои войници насам по време на Първата световна война, независимо от факта, че Япония и Китай са били съюзници на европейските сили, обединени срещу Германия. Да не говорим пък за корейци и тайландци — със сигурност кракът им не беше стъпвал тук. Както и на индийците, ако изключим някои случайно попаднали в британската армия бенгалски войници. Не се беше ровил в официалната документация за тези данни — нямаше смисъл да си губи времето с това. Но беше чел някъде за нахлуването на бенгалския набоб Сурай-ад-Даула в Калкута през 1757 г., по време

на което били пленени 146 британци. Те били затворени във Форт Уилям, в тясно и задушно помещение, и когато на следващия ден ги освободили, само двадесет и трима от тях били все още живи. Останалите получили топлинен удар от непоносимата жега. Така че британци и бенгалци със сигурност са имали сметки за уреждане…

Не се разсейвай, старче, остави миналото… Съсредоточи се върху това, което става тук и сега. Положението и без това е достатъчно напечено.

Плеханов сложи каската си и се надигна. Зае удобна позиция зад прозорчето на кулата и опря маузера на перваза. Нямаше търпение да се включи по-активно в развоя на военните събития. Пулсът му се ускори — битката криеше за него очарование, истинска поезия.

Зареди пълнителя и се прицели в един доста пълен американски войник, който приличаше повече на зализан брокер от Уолстрийт и изглеждаше някак не на място тук. Въпреки монтирания телескоп задачата на Плеханов не беше никак лесна — целта му беше поне на двеста метра разстояние. Прицели се в главата — за по-сигурно. Пое дълбоко дъх, съсредоточи се максимално и натисна спусъка.

В това време в Ню Йорк един компютър, свързан с федералния резерв, изпращаше към всички терминали копия от идентификационните кодове на потребителите…

Готово. Улучил го беше в гърдите. Потърси следващата мишена — един руски офицер със сабя в ръка. Насочи мерника, затаи дъх, стреля… Така.

В Москва компютърната програма, отговаряща за статистиката на търговския баланс и връзката със страните от Европейската икономическа общност, изведнъж блокира и излезе от строя…

Ето го и корейския офицер начело на войниците си. Какво, приятелче, ще залегнеш или излизаш прикритие? Браво, точно така. Съжалявам, мистър Ким, и… сбогом.

В Сеул в заводите на „Ким Електроникс“ настъпи объркване в чиповете на основната компютърна мрежа, останало незабелязано от операторите, но достатъчно, за да разстрои производствения процес. Действието на вируса беше ограничено във времето, но щеше да увреди поне хиляда чипа и да причини достатъчно щети, превръщайки ги в електронни бомби с часовников механизъм…

Кой е следващият, господа? Индиецът, нали? Е, мистър Пенджаб, жалките ви опити да се скриете са предварително обречени…

В Бомбай компютърът, контролиращ движението по пътищата, изведнъж зацикли и светофарите на всички основни кръстовища в града светнаха зелено. Зелен стана сигналът и на влаковите прелези…

Оставаше му още един патрон. Трябваше да действа бързо, преди войниците да са се приближили. Вече си беше набелязал целта. Командирът на сиамската част беше насочил пистолета си към него и гърмеше като луд. Напразно. От такова разстояние не би могъл да го улучи, дори и да го виждаше. И все пак известна предпазливост не беше излишна. За да не го сполети съдбата на американския генерал Джон Сегуик, чиито последни думи били: „От такова разстояние не биха могли да улучат дори слон“. Плеханов се прицели. Стреля…

Тайландският министър-председател притежаваше забележителна колекция от порноснимки, повечето от които негови собствени и то, разбира се, не в компанията на съпругата му. Тази същата колекция незнайно как бе попаднала от персоналния му

компютър в материалите на новинарските емисии и се появи на хиляди компютърни екрани в рубриката „Горещи новини от мрежата“.

Плеханов вдигна глава, отпусна маузера и се поразкърши. Цевта му още димеше. Долу, на стотина метра разстояние, цареше паника и противотанковите бойци се лутаха като мухи без глави в напразни опити да фиксират местонахождението на врага. Те стреляха залудо, напосоки — не заслужаваха да им обръща повече внимание. Беше свършил достатъчно работа. Нарами маузера и тръгна да слиза от кулата.

Понеделник, 27.09.2010, 08:11

Куонтико

Седнал зад волана на вайпъра, Джей Гридли поклати глава. Нещата ставаха все по-сериозни. Навсякъде из мрежата, откъдето беше минал, свиреха сирени, хвърчаха линейки и пожарни, святкаха бурканите на полицейски коли…

Пораженията бяха толкова много, че компютърните експерти просто не смогваха да възстановят щетите и да сложат ред във всеобщия хаос.

Настъпила беше криза от световен мащаб. Джей успяваше да се добере до местопроизшествията по най-бързия начин, легално или не, но онова, което видя, само затвърди съмненията му и никак не му хареса. Следите бяха неясни и отвеждаха в задънена улица, но почеркът беше един и същ — вече беше абсолютно сигурен. Каквото и да мислеха останалите компютърни оператори. Все още не можеше да идентифицира терориста, но знаеше, че в дъното на всичко е един-единствен човек. И щеше да го пипне.

Паркира вайпъра в една отбивка на магистралата Тайланд — Бирма. Край една смачкана, димяща лимузина стоеше репортер и усилено записваше нещо на портативния си компютърен бележник. Джей го позна — беше един негов далечен братовчед.

— Здрасти, Чуан. Какво ново?

— О, Джей, виж ти. Какво те води насам?

— Просто минавах…

— Разпускаш, значи… Още ли караш оня звяр? Как му беше името… гущер някакъв?

— Вайпър. Кой се е изпекъл така?

— Страшна работа, нали? Нашият скъп министър-председател. Някой е измъквал строго поверителна информация от персоналния му компютър и с кариерата му, така или иначе, е било свършено. Не знам кой и защо му е погодил такъв номер, но фактите бяха доста злепоставящи… Можеш ли да си представиш, точно по времето на спортните новини вместо репортаж от Световното футболно първенство в Бразилия на екрана се появява гол-голеничък кой мислиш? Нашият многоуважаван министър-председател в компанията на някаква сладурана, истинска професионалистка между впрочем… Все още не е станало ясно по какъв начин са били подменени кадрите, но фактите са си факти. Такива ми ти работи, братовчед… А, исках да те питам — бил ли си някога в Киберзоната, имам предвид не виртуалната, а онази, другата?

Ставаше въпрос за един район на територията на Малайзия, известен като Мултимедийния коридор. Създаден през 1997 г., той се простираше южно от Куала Лумпур и разполагаше със собствено летище, както и със своя столица — Путраджая.

— Само веднъж, за няколко дни, преди около година… — отвърна Джей. — Наистина невероятно място.

— Казват, че програмистите на Кибердържавата били от там.

— Така ли? Ако е вярно, това е нещо ново за мен. Доскоро никой не знаеше кои са те всъщност.

— Е, не знам. Поне така дочух. Е, трябва да вървя да напиша статията.

— Вашият министър-председател не е извадил късмет.

— Определено. Още повече, че тук не е Америка и на нито един политик подобен скандал няма да му се размине безнаказано. Тук хората държат на семейните ценности. А има и друго… Братът на съпругата на министъра беше един от босовете на подземния свят и синовете му още колят и бесят… Предполагам, че няма да им се понрави ситуацията, в която е била поставена леля им, и ще потърсят сметка на виновника. Не бих искал да съм на негово място, бога ми, но ако бях, щях да изтегля парите си от швейцарската банка и да замина

на другия край на света, със сменена самоличност при това… А за по-сигурно щях да се подложа и на пластична хирургия.

— Странно… — поклати глава Джей. — Как ли са се добрали до тези компрометиращи снимки? Със сигурност защитната програма на компютъра му е била доста добра…

— Да, би трябвало, нали? И все пак някой го е направил… Е, Джей, аз тръгвам. Доскоро!

— Доскоро, Чуани!

След като братовчед му си тръгна, Джей се опита да подреди мислите в главата си и да свърже случилото се с предшестващите събития, сякаш сглобяваше парче по парче причудлива мозайка. Тайланд щеше да има нов министър-председател, но какво следваше от това? Очевидно оня проклетник подбираше жертвите си и обмисляше много внимателно всеки свой ход, следователно целеше нещо, но какво? Какво?

Рано или късно щеше да намери отговора, а сега беше време да се връща. Шефът сигурно вече нямаше търпение да чуе последните новини.

А кой знае, може би всеки момент предстоеше да се случи още нещо?

Не след дълго се наложи рязко да удари спирачки. Ето на. Не се беше излъгал.

По дяволите!

— Алекс, би ли дошъл да погледнеш нещо?

Алекс въпросително погледна застаналата на прага Тони.

— В залата за конференции… — добави тя.

Алекс я последва. На големия екран в залата течаха новините на CNN и той чу гласа на говорителя:

— … Бомбай, Индия — столицата на Махараира и главен икономически център на Западна Индия. Този град с хилядолетна култура, разположен на брега на Арабско море, има осемнайсет милиона жители, повечето от които тънат в мизерия…

Камерата показваше кадри от града. Архивни кадри, от птичи поглед.

Майкълс вдигна вежди очаквателно. Тони искаше да му каже нещо, но какво?

— Чакай малко. — Кимна тя, доловила нетърпението му. — Сега ще чуеш.

— … И все пак, благодарение на модернизацията, поне част от Бомбай вече е в двайсет и първия век — продължаваше репортажът. — Но модернизацията днес показа и другото си лице…

Образът на екрана се смени и Алекс видя останките на два автобуса, сблъскали се на едно кръстовище, както и един преобърнат камион, около който се търкаляха разпилени плодове. Спасителна бригада измъкваше обезобразените, окървавени тела, а други лежаха насред улицата, захвърлени като счупени играчки. Едно момченце седеше на бордюра и гледаше безжизненото тяло на млада жена, по всяка вероятност — неговата майка.

— В целия град светофарите изведнъж са светнали зелено, в резултат на някакво объркване в компютъра… — обясняваше говорителят.

Появи се друг кадър. Отново кръстовище, този път с десетки коли, ударили се една в друга. Повечето от колите се бяха запалили и изведнъж последва такъв силен взрив, че операторът беше отхвърлен назад.

Последваха още снимки. Все същото — коли, камиони, мотори, направени на пихтия… Гласът на репортера звучеше напрегнато, развълнувано:

— Убитите във верижната катастрофа на Крайморския булевард са най-малко петдесет, но още стотици са ранени, а като цяло броят на жертвите в различните райони на града надвишава шестстотин.

Последваха нови ужасяващи кадри — камиони, влакове, самолети — обгърнати в пламъци. И човешки останки… А репортажът продължаваше:

— Движението в града е напълно блокирано и достъпът е възможен единствено по въздуха, но според последните новини въздушният контрол също е пострадал сериозно. Виждате горящи останки на самолет с японски туристи, взривен при сблъсъка с гигантския базалтов монумент, известен като Портата на Индия. Няма нито един оцелял от двадесет и четиримата пътници на борда, а са пострадали и десетки индийци, намиращи се в района на

катастрофата. По непотвърдени засега данни се е разбил и самолет на индийските въздушни линии с двеста шейсет и осем пътници на борда…

— Господи — промълви Алекс. — Не ми казвай кой е в дъното на всичко това…

— Нашият човек — кимна Тони. Чертите й се бяха изопнали.

— Но какво цели?

— Точно това се опитва да установи Джей. Сериозно се е заел да разплете случая. Но все още е рано да се твърди нещо определено…

Майкълс прехапа устни, все още взрян в екрана. Господи, имаха работа с луд човек… Луд и много опасен. Трябваше да се доберат до него, преди да е станало твърде късно.

18

Понеделник, 27.09.2010, 08:41

Куонтико

Разследванията около смъртта на Стив Дей също не се бяха увенчали с особен успех.

Наистина в лабораториите бяха направили подробен анализ на патроните, кръвните проби, останките от човешка тъкан и косми, но всичко това не водеше доникъде, тъй като не разполагаха със самите оръжия, нито имаха каквато и да било информация за извършителите на убийството.

Алекс Майкълс ставаше все по-неспокоен, въпреки че на този етап нямаше какво повече да се направи. Най-големите умове във ФБР бяха ангажирани със случая и беше излишно да бъдат подканяни да побързат.

А имаше и други, не по-маловажни проблеми за разрешаване. Като главнокомандващ Мрежата задълженията му бяха нараснали многократно. Трябваше да проучи всеки един от случаите, да го повери в ръцете на най-подходящите хора и да бъде готов да гарантира за всяка една стъпка на подчинените си, тъй като знаеше, че действията им се гледаха под лупа… Освен това беше лично отговорен и за финансовата страна на нещата — трябваше, ако се наложи, да докаже целесъобразността на всеки един от направените разходи пред Конгреса и сенаторите, да отговаря на неудобни въпроси, да изтърпи бюрократите, които бяха вгорчавали живота и на неговия предшественик, Стив Дей…

И нещо повече — трябваше да се опитва да бъде контактен и добронамерен дори и с хора, срещу които цялото му същество се бунтуваше. Налагаха го изискванията на дипломацията и високото му обществено положение, което, наред с изпълнението на непосредствените служебни задължения, включваше също така и посещения на политически събрания, приеми и коктейли с чер хайвер и пушена сьомга (деликатеси, от които му се повдигаше). От тези

светски „събития“ лъхаше такава непоносима скука, че Алекс в продължение на няколко часа изпадаше в равнодушно, подобно на транс състояние.

Не, тази страна на служебните ангажименти определено не му беше по сърце.

Той тръсна глава и се вгледа в купчината папки на бюрото и в примигващия върху компютърния екран списък „Здрасти“. Предстоеше му да изчете една камара документи, да сложи подписа си под някои от тях, да се погрижи за някои текущи задачи… Очертаваше се дълъг и доста натоварен ден. И накрая — самотна вечер в празната къща, набързо приготвена вечеря, новините по телевизията и преглед на пощата. Може би щеше да почете в леглото, преди да заспи… Както обикновено. Когато не беше канен на някой от *онези* приеми…

Липсваше му Меган. Липсваше му Сю. Липсваше му някой, който да се зарадва на завръщането му, да скочи да го посрещне…

Поклати глава. *Горкичкият… Затъваш в самосъжаление, а, братле?*

Махна с ръка. Тези състояния не продължаваха дълго. Беше активен, делови човек, стъпил здраво на земята.

Протегна ръка към най-горната папка и пропъди мрачните мисли.

Понеделник, 27.09.2010, 09:44

Ню Йорк

— Да, да, ще бъда там — рязко каза Геналони. — Доскоро.

Остави слушалката внимателно, въпреки че по-скоро му се искаше да я запрати към стената. Жени. Божичко.

Що се отнася до съпругите, Мария не беше по-лоша от много други. Стоеше си в къщи, грижеше се за децата, за домакинството, контролираше прислугата, готвачката и градинаря, участваше в благотворителни дейности… Беше се запознал с нея в колежа. Тогава беше страхотно парче, беше му завъртяла главата. Всъщност още си я биваше (беше лягала два-три пъти под скалпела) и още хващаше окото, не можеше да й се отрече. Пък и… беше поумняла. Изобщо, двамата бяха хубава двойка — стилни, изтупани. Мария имаше вкус за тези неща и се открояваше на фона на останалите жени, където и да

отидеха. Но… понякога му идеше да я удуши с голи ръце. Тя самата си го търсеше. Имаше самочувствието на жена от сой и ако си наумеше нещо, не можеш да й го избиеш от главата. Беше обсебваща и понякога настояваше за компанията му в най-неподходящи моменти. Ето сега например — налагаше се да отложи срещата с Бриджит, своята млада любовница, само за да присъства редом с жена си на някакъв благотворителен бал…

А можеше и нарочно да му беше погодила такъв номер — ако се досещаше нещо…

На вратата се почука леко. Вдигна глава и видя насреща си Джон Бенети — Акулата. Младият мъж напълно отговаряше на прякора си — бърз, атлетичен и безмилостен, той можеше да те разпори, без да му мигне окото. Беше завършил бизнес в Корнел и беше достоен представител на младата смяна професионалисти, които работеха за Фамилията — също толкова хладнокръвни и непоколебими като предците си, но вече значително по-образовани и готови да придадат на бизнеса напълно приличен, „законен“ вид. Е, разбира се, имаха си някои недостатъци — понякога бяха прекалено амбициозни и започваха да си въобразяват твърде много, но лесно можеха да бъдат поставени на мястото им. Геналони знаеше как да се оправя с тях — никое куче не хапе ръката, която го храни, и той беше щедър с онези, които го заслужаваха. В края на краищата, повече неприятности му бяха създавали именно тъпанарите — човек никога не знаеше кога ще го издънят. А колкото до останалото — Геналони знаеше златното правило — бъди нащрек, не се доверявай никому напълно.

Акулата беше заел мястото на Сампсън до неговото завръщане. *Ако* изобщо се върнеше. Геналони вече не вярваше особено в това и цялата тази работа никак, ама никак не му харесваше.

— Казвай, Джони.

— Шефе, не можахме да открием нищо ново за Луиджи. Пуснахме в ход всички връзки, нагоре и надолу по каналите. Нищо, сякаш е потънал вдън земя.

— Продължавайте да търсите — кратко нареди Геналони, но около устата му се беше образувала сурова гънка. Някой определено щеше да съжалява за това. Поне един сигурно щеше да си го отнесе. Селки още не беше предприел нищо, но той си разбираше от работата

и нямаше нужда от подканяне. Вероятно подготвяше почвата… Той беше изпечен убиец и пипаше тънко.

Подвижният телефон запиука.

— Да? — малко нервно вдигна слушалката Геналони.

— Жена ви, шефе.

— Господи, не ме свързвай. Току-що съм тръгнал. В неизвестна посока. И съм си забравил клетъчния телефон.

— Ясно, шефе.

Геналони поклати глава. Срещу него Джони се подсмихваше.

— Какво се хилиш… От кога си женен? Сигурно няма и година.

— Скоро ще станат две години, сър.

— Както и да е. Още нищо не знаеш. Друга песен ще пееш след петнайсет години…

Усмивката на Джони стана още по-широка.

Геналони сви рамене. Джони беше само на двайсет и четири и морето все още му беше до коленете. С течение на времето щеше да разбере, че животът непрекъснато поднася изненади.

— Нали си учил история?

— Това ми беше втората специалност.

Геналони прекрасно го знаеше, но предпочиташе да се представя за по-неосведомен, отколкото всъщност беше. Когато подценяват някого, хората стават по-непредпазливи. И тогава спокойно си ги водиш за носа…

— А случайно да си чувал за Мери Катрин Хорони?

— Нямам спомен… — замисли се Джони.

— Унгарска проститутка, известна с прозвището Кейт с големия Нос.

— О, да, сега се сещам. Гаджето на Док Холидей.

— Така… така. Има хляб в теб. Та тази Кейт била една курва, пиянде и кавгаджийка. Мотаела се с една банда пройдохи, от ония, дето не знаеш за какво ще ти резнат главата. Уж се била хванала по-сериозно с Док, но въпреки това не мирясвала — лягала с който й падне. Веднъж го измъкнала от затвора, където бил влязъл за убийство, като самата тя наръгала пазача, без да й мигне окото. През 80-те открила първия бардак в Тумбстоун — дупка, в която работели десетина момичета. Клиентите пиели евтино уиски, стреляли се, ръгали се с ножове…

Междувременно двамата с Док също не си живеели мирно и тихо — не минавал и ден без някой някого да натупа. Док не си поплювал, но и Кейт го налагала здраво. След като Холидей се поминал, Кейт си продължила, както тя си знаела. По едно време се излъгала дори да се омъжи, но бракът й не траял дълго. И така, скитала нагоре-надолу, докато имала сили. Накрая, през 1940 г., свършила в приюта. Била на деветдесет.

— Е, и? — сви рамене Джони. Беше изслушал историята с интерес.

— Ами ето какво — тази жена е упражнявала рискова професия, при особено опасни обстоятелства. Събирала се е с най-големите главорези и с какви ли не отрепки… Нали така?

— Да. И какво?

— Това, че и косъм не е паднал от главата й. Минала е през целия този ад, преживяла е всичко и всичко е… надживяла. Умряла е в леглото си — от старост. — Той помълча многозначително, после продължи: — Знаеш ли какво са казвали нашите войници в Дакота, когато се опитвали да изтребят индианците? „Ако попаднеш в плен на индианците, моли се да не те дадат на жените…“ Схващаш ли вече? Една жена ще те купи и ще те продаде, запомни го от мен. Окото й няма да мигне, ако ще червата ти да се влачат. Каквото и да ти разправя, колкото и да е добра в леглото, не й се доверявай прекалено много. Нека да си знае мястото. Затворите са пълни с нещастници, които са имали глупостта да се раздрънкат пред някоя жена и след това да я зарежат… Дори не подозираш на какво са способни жените. Имай го предвид.

— Окей, шефе.

— А сега отивай да подгониш федералните и да видиш каква е тая работа с Луиджи…

Останал сам, Геналони се усмихна, доволен от себе си. Биваше го да изнася лекции, не можеше да се отрече.

19

Вторник, 28.09.2010, 18:54
Вашингтон

Предрешена като Филис Маркхам, Селки куцукаше към къщата на набелязаната жертва, а пуделчето бодро подтичваше около нея и припикаваше всяко второ храстче.

Ченгетата от ФБР ги нямаше на обичайното място. Жалко. Обичаше предизвикателствата — те придаваха тръпка на професията й. Не се искаха особени умения да ликвидираш някой, който живее сам. И така изолиран. Задача, много под нивото й.

Освен, разбира се, ако не вложеше малко въображение.

Точно това смяташе да направи и вече имаше готовност за действие. Беше изучила навиците на жертвата си до най-малките подробности. Знаеше например, че обича пикантната китайска и мексиканска кухня, особено пиле с подлютен сос. Знаеше точно в колко излиза да потича сутрин и няколко пъти дори се беше засичала с него. Знаеше за бившата му жена и дъщеричката му, които сега живееха в Айдахо. Знаеше, че обича да човърка разни стари автомобили и прекарва голяма част от свободното си време в гаража. Знаеше дори, че помощничката му е хлътнала по него — имаше нюх за тези неща. Той обаче изобщо не се усещаше. Знаеше с най-голяма точност физическите му данни, както и това, че новата му длъжност не му допадаше особено. Само едно не можеше да разбере — защо Геналони го е взел на мушката.

Скаут беше доловил някакво раздвижване в храстите и стана неспокоен. Остави го да полае — най-вероятно надушваше някоя котка. Но Скаут прекали — дърпаше каишката и лаеше неистово, готов да се впусне в лудешка гонитба. Не млъкна дори когато Селки му се скара. Горкото дребосъче. Изживяваше се като велик ловец — гласът на кръвта, какво да се прави…

Изобщо беше забелязала, че дребните породи налитат по-настървено. Кой знае, сигурно по този начин и те избиваха

комплекси… Веднъж в живота й я беше ухапало куче — нищо и никаква хрътка, но ухапването си го биваше.

Отново се замисли за набелязаната жертва. Изглеждаше свестен мъж — от онези на изчезване. Беше привлекателен и имаше хубава усмивка. Обичаше професията си, страдаше от раздялата с дъщеричката си и… в живота му нямаше жена, поне на този етап. От което следваше, че вероятно още не е прежалил бившата. Така че, погледнато в по-широк план, не беше от хората, от чието ликвидиране човечеството нищо не би загубило. Тъкмо напротив.

И все пак щеше да го убие, без изобщо да й мигне окото.

Някои от колегите й в бранша предпочитаха да не знаят подробности за жертвите си. Това им помагаше да действат хладнокръвно, без излишни емоции. Виждаха жертвите си не като човешки същества, а чисто и просто като мишени. Селки обаче смяташе това за страхливост и бездарие. Ако гледаш на нещата сериозно, не можеш просто така да очистиш някой, все едно размазваш муха. Не е честно. Така не отдаваш дължимото нито на жертвата, нито на самия себе си, свеждайки задачата си до елементарен, механичен акт.

А Селки беше творец, враг на всичко посредствено. Дори и сегашната задача й се струваше някак прекалено лесна. Майкълс не беше лош човек, но може би поради това беше доста скучен обект на наблюдение — праволинеен и предсказуем.

— Хайде, Скаут!

Кученцето тръгна напред, макар и неохотно, като все още се озърташе и се надяваше да забележи „плячката“, спотайваща се в храстите.

„Дивото го зове“, подсмихна се Селки разбиращо.

И така, оставаше й само да избере най-подходящия момент за действие. Беше сигурна, че усетът няма да я подведе. Искаше да изпипа нещата, както винаги. Още повече, че след убийството по петите й щяха да плъзнат цяла армия федерални агенти. Не си правеше никакви илюзии по отношение на това.

Вече беше наближила къщата на обекта. Погледна часовника си и забави ход, давайки възможност на Скаут да подуши поредната си находка.

Утре щеше да мине камионът за боклука — това ставаше два пъти седмично и Селки видя Алекс да изнася чувала си с боклук. Два пъти седмично привечер, веднага щом се върнеше от работа и се преоблечеше, той изнасяше чувала като по часовник.

Селки точно минаваше покрай входа. Алекс я забеляза и кимна усмихнато:

— Здравейте.

— Добър вечер, младежо — поздрави го благовъзпитаната дама. — Приятно време за разходка, нали?

— О, да — и той се наведе да погали кученцето.

Скаут доволно помаха с опашка. Алекс беше клекнал и го чешеше зад ушите.

Селки се усмихна — в този миг всички карти бяха в ръцете й. Можеше да реши проблема с един замах на бастунчето. Щеше да пониже скалпа му с хирургическа точност и Алекс щеше да умре от обилната кръвозагуба за броени минути, без да може дори да извика.

Имаше и друга възможност. Можеше да го помоли за чаша вода и доколкото го познаваше, той нямаше да я остави да чака пред вратата. Щеше да я покани вътре — още по-благоприятна възможност. И отново — твърде лесно…

Усмихна му се. Изпитваше приятен гъдел при мисълта, че го държи в ръцете си.

Е, сега ли? Имаше пълна власт над живота му — неописуемо усещане. Реши да изчака.

— Хайде, Скаут, ах, ти, глезльо…

Алекс се изправи.

— Довиждане, госпожо.

— Всичко хубаво, млади човече. — И възрастната дама закуцука надолу по улицата.

Сряда, 29.09.2010, 03:14

Някъде над Северния Атлантически океан

Двигателите на огромния самолет бучаха равномерно, приспивно и повечето пътници на борда се бяха унесли в сън. Настолната лампа на Джон Хауард светеше, но екранът на компютъра му беше угаснал.

— Какво ще кажете за малко топло мляко, полковник? С мелатонин.

Хауард го погледна някак разсеяно.

— Благодаря, сержант, но няма нужда. В момента обмислям доклада си.

— Както кажете, сър.

— Как ти се стори… тази операция, Хулио? Жалка работа, а?

— Защо, полковник? Разгромихме терористите с риск за живота си, без да загубим нито един от хората си. Това не е малко.

— Знаеш какво имам предвид, нали?

Преди да отговори, Фернандес се огледа, за да се увери, че наоколо нямаше будни.

— Виж, Джон, съгласен съм, че не беше някоя героична битка, но имахме поставена задача и я изпълнихме. Ако не бяхме действали бързо, последствията можеха да бъдат и по-лоши, не мислиш ли?

Хауард само кимна. Разбира се, Фернандес беше прав. Прибираха се у дома, изпълнили задачата, здрави и читави. Това наистина беше най-важното. По имейла бяха получили шифровано съобщение, в което ръководството ги поздравяваше за победата.

И все пак…

Всичко беше протекло според сценария — без спънки, без отклонения. Още повече, от самото начало беше ясно, че шансовете са на тяхна страна. Тогава? Не усложняваше ли прекалено нещата? Неговите бойци бяха от елитните части на Зелените барети. За тях подобна операция беше детска играчка. Докато терористите, въпреки че бяха въоръжени, нямаха никаква организация и също така най-вероятно никакъв опит. Какво излизаше тогава?

Фернандес изслуша съмненията на стария си боен другар и поклати глава:

— А ти какво предпочиташ? Да се бяхме изправили срещу хора, готови на всичко и при това достатъчно опитни, за да натръшкат половината от нашите момчета? Аз лично съм благодарен, че събитията се развиха така. Победата си е победа. А онези са знаели какво рискуват, щом са се захванали с това…

— Може би си прав, Хулио.

— Прав съм и още как. А сега смятам да подремна. Заслужил съм си го.

Хауард се засмя.

— Лека нощ, Хулио.

— И още нещо, сър. Мисля, че това не е краят. В смисъл, че според мен спечелихме само първата битка, не и войната. Така че можем само да се надяваме и следващия път късметът да е на наша страна…

И Хулио затвори очи. Хауард го гледаше замислено. Старият му боен другар никога не хвърляше думите си на вятъра.

Сряда, 29.09.2010, 22:54

Портланд, Орегон

Ружьо наблюдаваше входната врата на ресторанта на Маккормик. Заведението беше в покрайнините на града и предлагаше превъзходни рибни деликатеси. Намираше се недалеч от шосето за Бийвъртън и в непосредствена близост до сградата, където се помещаваше компанията за производство на компютърни чипове.

Ружьо седеше във взетата под наем кола, която беше паркирал на отсрещната страна на улицата, пред Корейската пътническа агенция. Беше достатъчно отдалечен от вратата на заведението, за да успее да се измъкне незабелязано. През обектива на холоскопа виждаше вратата в естествените й размери, но през червена лента, сякаш наложена върху нея. Холоскопът беше майсторска направа и за разлика от лазера, не излъчваше светлина, тъй че не привличаше вниманието. Беше умело монтиран върху ловната пушка и струваше дори повече от нея, въпреки че и самата тя не беше никак евтина. Беше си купил холоскопа от един магазин в Сан Диего, а с пушката се беше сдобил в Сакраменто, благодарение на една обява. Беше комплектувал придобивките си и сега разполагаше с истинско смъртоносно оръжие, безпогрешно в радиус от сто метра. Беше безсмислено да използва заглушител, тъй като разстоянието беше прекалено голямо, пък и звукът кънтеше сякаш отвсякъде и беше трудно да се проследи. Освен това служителите на местната компютърна компания едва ли ходеха нагоре-надолу въоръжени и така или иначе нямаше да успеят да реагират своевременно.

А докато пристигнеше полицията, Ружьо щеше да е на километри далеч оттук. Беше си набелязал три възможни пътя за

бягство, включително и места, където би могъл да се освободи от оръжието. Беше с непромокаеми синтетични ръкавици и върху оръжието нямаше да останат никакви следи.

Погледна часовника си. Беше малко след единайсет местно време. Веселата компания беше прекарала в ресторанта повече от два часа. Всеки момент щяха да се появят и да се запътят към паркираните отвън автомобили.

Ружьо беше готов за стрелба. Снижи малко мерника.

След още десетина минути вратата на ресторанта се отвори.

Ружьо пъхна в ушите си силиконовите тапи — в противен случай гърмежът щеше да проглуши тъпанчетата му.

Видя шестимата мъже, които бъбреха нещо и се смееха. Вдигна оръжието, пое си дълбоко дъх и се прицели в челото на единия от мъжете. Изтрещя изстрел.

Мъжът се строполи, преди да разбере какво става. Ружьо остави оръжието в краката си и запали мотора. Движението тази вечер не беше натоварено. Наближаваше магистралата, когато покрай него профуча с включена сирена първата полицейска кола. Нямаше място за притеснение. Щеше да им се измъкне, преди да са се усетили.

20

Четвъртък, 30.09.2010, 08:01

Грозни

— Отново ви търсят, доктор Плеханов! — извика Саша от приемната. Интеркомът вече беше почти неизползваем, но на този етап това едва ли имаше значение. — Мистър Сайкс, от градоустройствения отдел в Бомбай.

Плеханов се ухили. През последните няколко дни телефонът беше прегрял. Точно както и очакваше.

Усилията започваха да дават плодове. След като сривовете в компютърните системи бяха причинили смъртта на стотици в Бомбай, властите бяха потърсили помощта на Бертранд — компютърен експерт много под класата на Плеханов. Той, разбира се, беше в състояние да констатира повредата, без обаче да може да помогне. Тогава се бяха обърнали към Плеханов — което всъщност трябваше да направят още в самото начало, защото той беше единственият, достатъчно компетентен, за да намери изход от създалата се кризисна ситуация. Той например можеше да инсталира в компютрите им такава компютърна програма, която да осуети всякакви по-нататъшни набези на недобросъвестни типове. Налагаше се само едно уточнение, което обаче възнамеряваше да им спести: че съществуваха само една шепа компютърни специалисти, които разбираха достатъчно, за да се опитат да проникнат в защитната програма, както и само един способен да го направи, който обаче не би си направил труда, защото би отишъл срещу собствените си интереси, иначе казано срещу самия себе си. Ха-ха-ха.

Скоро щяха да последват и други тревожни обаждания с молба за помощ — нещата отиваха натам. Скоро Плеханов щеше да държи всички в ръцете си.

Щеше да им свърши неоценима услуга срещу тлъсти сумички. И в същото време — да плете собствената си кошница. Всички щяха да

му бъдат безкрайно задължени, че ги пази от неизвестните терористи, без да се усещат, че всъщност ги води за носа.

— Ало?

— Владимир? Бил Сайкс е. От Транспортни системи — Бомбай.

— О, Бил, как си, приятелю?

— Зле. Нали чу за нашия проблем?

— Да. Лоша работа наистина… Много неприятно.

— Имаме нужда от помощта ти, Владимир. Някой трябва да сложи край на цялото това безумие…

— Разбира се, че ще се опитам да ви помогна, Бил. Ще направя всичко, което зависи от мен.

— Още едно обаждане! — провикна се Саша от другата стая. — От Корея.

Плеханов се облегна назад и доволно потри ръце.

Четвъртък, 30.09.2010, 08:15

Вашингтон

Тайрън Хауард имаше среща с приятеля си Джими Джо в стриптийз клуба, известен като „Циците“. Не беше място, подходящо за тринайсетгодишни момчета, но двамата успяха, както винаги, да минат между капките. Виртуалната реалност нямаше тайни за тях — успяваха да се вмъкнат къде ли не. Но двете момчета винаги сами си налагаха някои ограничения. Тайрън не би искал да шокира и разочарова своя старец.

— Е, Джими Джо, някакъв напредък?

— Не, братле, но оня ненормалник си разиграва коня както си знае…

Тайрън кимна. Това беше повече от ясно. Особено в Далечния изток през последните дни беше същински кошмар.

На сцената, окъпана от ослепителна светлина, кършеше тяло висока, синеока брюнетка. Тя гледаше право към Тайрън, без да подозира истинската възраст на хлапето. Във виртуалния свят всеки можеше да промени външността си както пожелае — кой повече, кой по-малко. Нищо чудно и самата брюнетка в действителност да беше някой застаряващ дебелак.

Ако си човек, който държи на истината, виртуалната реалност може направо да те побърка. Тук нещата имат съвсем други измерения…

Брюнетката отстъпи мястото на ново момиче. Я виж ти! Самата Беладона Райт. Това беше шегичка на Джими Джо. Тайрън не би посмял да си позволи нещо такова — представи си, че Менгемето, гаджето на Бела, надушеше… мили боже!

— Е, аз изчезвам — задоволи се да каже Тайрън.

Джими се ухили широко.

— Както искаш, братле. Ти губиш. Голямо шубе си понякога, ей богу!

— Може и така да е. Не ми се ще да си имам работа с Менгемето, и то за нищо. Виж, да беше истинската Бела…

Джони сви рамене.

— Е, аз пък смятам да погледам, истинска или не…

Тайрън се запъти към вратата, но преди да излезе, не се сдържа и хвърли бегъл поглед през рамо.

Можеше да се отбие и до Кибердържавата. Така и така разполагаше с време. Току-виж научеше нещо.

Четвъртък, 30.09.2010, 08:20

Куонтико

Седнал във вайпъра, паркиран на отсрещната страна на улицата, Джей Гридли видя Тайрън Хауард да излиза от стриптийз клуба. Момчето вървеше забързано и не го забеляза. Гридли усмихнато поклати глава. Полковникът го беше помолил да наглежда сина му, когато има възможност, но нямаше нужда да му съобщава за днешната среща. Тийнейджърите са си любопитни, а забраненият плод е най-сладък… пък и… виртуалният стриптийз е в известен смисъл безобиден. Още повече, че според Гридли един баща би трябвало по-скоро да се безпокои, ако синът му не проявява интерес към тези неща.

Тайрън яхна мотора си и отпраши. Гридли въздъхна. Имаше къде по-тревожни неща в главата си.

Четвъртък, 30.09.2010, 11:55

Куонтико

Тони Фиорела още загряваше, когато видя Ръсти да влиза в залата. Той й помагаше със светнало лице. Беше облечен в спортен екип.

Ръсти се оказа добър ученик — схватлив и доста подвижен, макар и свикнал да разчита на силовото надмощие малко повече, отколкото трябва. Нищо, един ден, когато стигнеха до хватките на серак, то също щеше да му е от полза. Но всяко нещо с времето си. Важното е, че беше много редовен и допълнително упражняваше всяка научена хватка. Все още му беше малко трудно да свикне да се придържа в непосредствена близост с противника — имаше чувството, че това сковава движенията му и пречи на техниката, но скоро щеше да се получи.

— Здрасти, гуру Тони.

— О, Ръсти. Почваме ли?

Той кимна. Застана с раздалечени стъпала и ръце покрай тялото. Дланите му бяха обърнати напред, а пръстите сочеха към земята. Това беше една от началните позиции в „силат“. За разлика от повечето традиционни японски стилове, индонезийската бойна техника използваше само няколко специални термина, един от които беше „джага“ — „внимание“.

— Джага! — погледна го Тони незабавно, заела огледална на неговата позиция. Нейната гуру беше абсолютно права — преподаването се беше оказало от полза и за самата нея. Беше премислила отново всичко, беше си изяснила много неща и беше организирала в стройна система познанията си, за да ги предаде по възможно най-достъпен начин. Ето например церемониалният поклон, който досега беше изпълнявала автоматично, просто по навик, като едно плавно и продължително движение, сега трябваше да бъде разчленен на основните си съставки, всяка от които беше наситена със смисъл.

— Представям се пред моя Създател… — И в същото време изнасят левия крак малко преди десния, с леко свити колене и ръце вляво, с дланите надолу — лява върху дясна.

— Представям се с овладяното от мен изкуство, за да дам най-доброто от себе си… — Ръцете се издигаха със събрани, обърнати нагоре длани, наподобяващи разтворена книга. След това дясната се

свиваше в юмрук, а лявата я обгръщаше и двете заедно се прибираха към гърдите.

— Моля Създателя да ми разкрие невидимото за очите… — Отново „разтворена книга“ и длани, които закриват очите.

— … да го отпечата върху сърцето ми… — Длани, притиснати една към друга като в класическата молитва „намасте“ и издигнати към сърцето.

— … до самия край.

Последно движение, повтарящо второто — с длани долу, вляво.

— А сега, покажи ми първата „джуру“ — кимна Тони.

Ръсти започна да изпълнява движенията стриктно, съсредоточено.

Това бяха най-простите хватки, но те бяха в основата на всичко. Овладееш ли тях, тънкостите на следващите не биха били сериозна пречка. Също както в живота.

Четвъртък, 30.09.2010, 12:30

Куонтико

Селки си взе кола, пиле в сладко-кисел сос и ориз от китайското ресторантче, където „мишената“ имаше навик да обядва. Денят беше топъл, подухваше лек ветрец и тя реши да седне отвън на една от масичките. Беше облечена в широка сива тениска и черни шорти. Този път се беше дегизирала като брюнетка, с бейзболна шапка и тъмни очила — съвсем ново превъплъщение.

Ето го и него — върти педалите на триколката, задъхан и зачервен от обедното слънце.

Селки си сипваше ориз и пиле от картонената кутия и разбъркваше с дървените пръчици — изглеждаше напълно погълната от заниманието си, пък и гозбата ухаеше доста апетитно.

Още поне десетина посетители на заведението бяха седнали на открито и се наслаждаваха на вкусната китайска кухня и на милувките на есенното слънце. Селки се хранеше спокойно, наведена над чинията, без да се заглежда по другите маси.

Само мимоходом, с периферното си зрение отбеляза, че „обектът“ паркира триколката, свали си каската и влезе в ресторанта. Забеляза и друго — че обектът съвсем не изглежда зле. Спортният

екип подчертаваше атлетичното му телосложение, а Селки, въпреки напрегнатата си, мъжка професия, беше жена до мозъка на костите си. Въпреки че обикновено гледаше да не смесва двете неща. Работата си е работа. Мора Съливан можеше да прави чудеса в леглото, но Селки не можеше да си го позволи — това би означавало да поеме голям риск.

Наистина веднъж, преди години, се беше засякла с „обекта“ си в един бар. Завъртя му главата и вечерта завърши в неговата стая в хотела. Селки, разбира се, нямаше нищо против. Мъжът си го биваше и преживяването определено си струваше.

А когато той най-после заспа, изтощен и доволен, Селки извади пистолетчето си и му пръсна черепа. Сигурна беше, че смъртта настъпи мигновено — дори не беше успял да почувства болка. Селки беше доволна от себе си — беше му дарила блаженство в последните мигове, преди да отнеме живота му. Самата тя не би имала нищо против такава смърт — след миг на върховна наслада, изведнъж, още преди да се усетиш.

И все пак онова, което стори тогава, беше глупаво — импулсивно и недомислено. Беше оставила следи в хотелската стая, бяха я видели на рецепцията, въпреки че беше преобразена — както винаги, когато работеше. Тогава просто имаше късмет и не пострада, но почти веднага осъзна грешката си и съжали за допуснатата непредпазливост. Оттогава си знаеше — за всяко нещо си има време. И място. Рискът и без това беше прекалено голям.

Дояде си пилето, но все още ровеше ориза в чинията си замислено.

Дали вече не беше дошъл момента да действа?

21

Петък, 01.10.2010, 07:00
Киев

В Киев имаше няколко прилични ресторанта, но Плеханов предпочете да поръча закуска в стаята си. Беше наел апартамент на шестия етаж в новопостроения хотел „Хилтън“ — с прекрасна гледка към река Днепър. Прозорците бяха снабдени с електронни вибратори, които мигновено щяха да засекат лазерен лъч, насочен натам от отсрещните сгради, и да сигнализират. Бяха освободили сервитьорите, а вратите бяха заключени — изобщо бяха взети всички допълнителни мерки за сигурност, които щяха да осуетят появата на някой неканен гост. Разговорът трябваше да бъде проведен при най-строга секретност.

Плеханов посрещаше гостите си с възможно най-откритата приятелска усмивка, зад която никой не можеше да проникне. Днес поканени на поверителен разговор бяха няколко видни политици, изпрали доста милиончета с благословията на Плеханов. За утре беше насрочена срещата с висшите военни.

След няколко дни Плеханов щеше да бъде на стотици километри оттук, но ситуацията щеше да се повтори. Отново щеше да посреща политици и генерали в хотелската си стая.

Играчът събираше пионките си. Дотук събитията се развиваха според плана му.

Преди да преминат към сериозния разговор, похапнаха сьомга и бъркани яйца, пиха сок и кафе, побъбриха. Плеханов вдъхваше с наслада аромата на кафето — силно и гъсто, точно по негов вкус, то определено беше надминало очакванията му.

— Нали ми носите новите си трансферни номера? — най-после премина към съществената част Плеханов.

Тримата кимнаха като навити на пружина. Бяха двама мъже и една жена — всички, законно избрани членове на местния парламент — Върховна Рада.

Много добре. Щяха да преведат на негова сметка по електронен път известни сумички… По-точно, по половин милион в местна валута. Сума, незначителна за някой от техния ранг и в същото време тя би била цяло състояние за някой фермер, университетски преподавател или офицер от запаса. Всичко е относително. Пък и те му бяха задължени… Знаеха за какво го правят. Плеханов вече им беше обещал министерски кресла при следващите „демократични“ избори в страната. Марионетно правителство, което щеше да пази гърба му и да играе по свирката му. Но хубавите работи се заплащат. В живота е така.

Утре щеше да се срещне с други две златни кокошчици — двамата украински генерали. Те също даваха мило и драго за по-висок пост и бяха готови да му служат вярно като кучета. Плеханов беше установил една проста истина — подхвърли някой кокал на военните и на законодателите, за да ги спечелиш, пък после… си разигравай коня както щеш. Имаш ли свои хора във висшите ешелони на властта, винаги ще си неуязвим.

Ако позициите на църквата бяха достатъчно силни, щеше да се насочи и натам. Но при сегашното състояние на нещата не си струваше да си хаби патроните, за да вербува някое отче…

— Другарю Плеханов — започна жената някак неуверено.

— Да, кажете, другарко — насърчи я Плеханов.

Жената беше Людмила Комякова, дъщеря на видни партийни ръководители от комунистическо време. Отдавна не го бяха наричали „другарю“.

— Срещнахме известни трудности с… профсъюзите. Игор Булавин заплашва със стачка, ако новата реформа влезе в сила.

— Булавин е глупак — прекъсна я Разин, бивш армейски офицер. — Не берете грижа за това. Всичко се случва. Никой не е застрахован от инциденти. Особено пък Булавин с тази своя бричка…

Плеханов отново се обърна към жената:

— Людмила, смяташ ли, че Булавин *наистина* представлява чак такава заплаха…?

Людмила, все още красива жена на средна възраст, поклати глава.

— Не знам… Мисля, че не е необходимо да стигаме до крайности.

— Дали пък няма начин… да го убедим да ни окаже съдействие. Той е човек с влияние и, честно казано, жив би бил по-полезен…

— Не виждам такъв начин — сви рамене Разин. — Той е прекалено твърдоглав, за да го сплашим; не би приел подкуп и… няма кирливи ризи, които да извадим на показ. Предлагам да не се церемоним с него.

Третият присъстващ, Димитриус Скотинос, с гръцки корен, занимавал се с фермерство през по-голямата част от живота си, мълчеше.

— Дали пък не може… да му пробутаме някоя кирлива риза? — подхвърли Плеханов.

Разин изсумтя.

Плеханов погледна жената въпросително.

— Булавин си има своите слабости — алкохола и жените — обясни Комякова. — Въпреки че е достатъчно интелигентен да не си развява байрака нагоре-надолу и се старае това, което върши, да е в рамките на допустимото, за да не навреди на имиджа му. Не участва в пиянски запои, флиртува съвсем невинно със секретарката си. Мъжете не виждат в поведението му нищо осъдително. И все пак… ако попадне на подходяща жена, на която да не може да устои, мисля си дали пък тогава не би излязъл извън рамките на благоприличието…? Кой знае? Нищо не пречи да опитаме… с една добра холографска камера и току-виж извадим късмет.

— Женска логика! — изсмя се Разин. — Всичко опира до чукането, нали така? Едно добро чукане… ще реши всички ваши проблеми?

— За разлика от мъжката логика — хладно отвърна Комякова, — според която всички проблеми се решават с пистолет в ръка.

Плеханов се подсмихна. Женска или не, логиката й му допадаше. Тази жена определено имаше… подход.

Е, поне вече знаеше кой от тримата ще бъде новият президент на Украйна.

Четвъртък, 30.09.2010, 23:00
Вашингтон

— Досега не си виждал как убиват някого, нали, Скаут?

В отговор кученцето само помаха с опашка, отклонило за момент вниманието си от обичайното му занимание да препикава храстите.

Селки, дегизирана като госпожа Филис Маркхам, се приближаваше към къщата на „обекта“. Беше решила да се заеме с изпълнението на задачата. „Обектът“ беше още буден (малко по-късно от обичайния за него час) — лампата в стаята му светеше. Всичко щеше да свърши бързо, след което добродушната старица Филис Маркхам щеше завинаги да изчезне от този квартал — и от лицето на земята.

Селки се наведе, погали кученцето и откачи каишката му, шепнейки:

— До мен, Скаут, стой до мен.

После приглади елегантните си бели ръкавици, стисна по-здраво бастунчето си и закуцука напред. Кученцето се движеше плътно до нея и на пръв поглед изглеждаше, че още го държи за каишката. Още повече, че хората виждат онова, което са свикнали да виждат.

Вече в непосредствена близост до къщата на Майкълс Селки си пое дълбоко дъх няколко пъти. Колкото и пъти да беше вършила това, винаги й се качваше адреналинът и сърцето й биеше като лудо. Има неща, с които не се свиква. Пък и това си беше част от тръпката и кой знае дали, ако започнеше да свиква, нямаше да спре, колкото и пари да й предлагаха. Да загуби чувството си за самосъхранение би означавало да изостави всяка предпазливост, а това вече беше опасно. Докато сега всяка фибра от тялото й беше нащрек, сетивата й се бяха изострили до крайност и тя вдъхваше ароматите на есенната вечер, всеки един от които можеше да назове безпогрешно. Вечерният ветрец приятно галеше кожата й и покрай нея, под меката светлина на звездите, пробягваха призрачни сенки на прилепи. Всичко това също беше част от преживяването — то придаваше на живота неповторим, леко тръпчив вкус.

Само така според Селки можеше да се оцени великото чудо на битието.

Озърна се, за да се увери, че наоколо няма жива душа, и посочи на Скаут храстите вляво от вратата.

— Хайде, Скаут, долу! Добро момче. Стой долу!

Скаут послушно залегна и остана в прикритието. Имаше готовност да стои така поне час, до второ нареждане — по-тих от

водата, по-нисък от тревата.

Но Селки щеше да приключи за пет минути.

Тя се приближи до входната врата и позвъни.

Алекс Майкълс вече клюмаше сънено над техническия доклад на коленете си. Позвъняването го стресна. Учудено погледна часовника. Кой ли можеше да бъде по това време?

Скочи от леглото и се наметна с халата.

Отново се звънна.

Алекс се намръщи и разтърка натежалите си клепачи. Сигурно го търсеха по работа.

Но защо просто не му бяха позвънили, а се налагаше да идват чак дотук?

За всеки случай извади тейзера от чекмеджето на нощното си шкафче и го мушна в джоба на халата. Знае ли човек? Напоследък бяха зачестили случаите на кражби по домовете.

Погледна през шпионката и видя възрастната дама с пудела. Изглеждаше доста притеснено.

Отвори широко вратата.

— Съжалявам, наистина съжалявам… — забъбри старицата. — Скаут се е отскубнал от каишката си, не знам как е станало… Мисля, че се е вмъкнал в градината ви, за да мине от другата страна… Дали не бихме могли да проверим? Още веднъж се извинявам, но не бих искала да викам, за да не събудя съседите… А видях, че свети…

— Не се притеснявайте — усмихна се Алекс. — Хайде да минем отзад. Заповядайте вътре.

— О, не, не искам да ви безпокоя… Ще заобиколя отвън…

— Не, не, елате, няма никакъв проблем! — увери я той и отстъпи назад.

Дамата го последва, като продължаваше да бърбори:

— Не знам как се случи… Винаги е бил толкова послушен… Никога не ме е разигравал така. Сигурно е надушил нещо в храстите.

— Нищо чудно. Повечето съседи имат котки. Въпреки че… вашето дребосъче си търси белята, ако се закача с ония ми ти охранени котарани.

Минаваха през малката кухничка и почти бяха стигнали до плъзгащата се стъклена врата, когато Алекс изведнъж чу Скаут да лае. Лаят му прозвуча някъде съвсем наблизо. Изглежда, вече не му беше до котки и сега търсеше стопанина си.

— Чухте ли? — възкликна той и се обърна назад…

… точно в мига, в който старицата беше вдигнала бастунчето си като бейзболна бухалка и го беше насочила към него със сурово стиснати устни.

Тя изведнъж замахна…

О, по дяволите!

Майкълс се опита да направи две неща едновременно — да отскочи назад и да извади тейзера от джоба на халата си. Не се справи особено добре нито с едното, нито с другото. Халатът му се омота около един от столовете и го събори, а Алекс се удари лошо в ръба на масата. Добре че падналият стол препречи пътя на нападателката му — това му спаси живота.

— Майната ти — процеди тя, като изненада Алекс дори повече от внезапната атака — такъв език въобще не подхождаше на благородна възрастна дама. Както впрочем и всичко останало… Ситуацията беше абсурдна, но време за чудене нямаше.

Алекс залитна назад и удари главата си в стъклената врата, но стъклото излезе здраво. Главата му — също…

Старата дама яростно срита падналия стол и го отстрани от пътя си, после отново насочи към Алекс бастунчето си и се устреми напред… но Алекс вече беше извадил тейзера от джоба на халата си и натисна спусъка…

О, не! Грешка! В бързината беше натиснал лазера! По дяволите!

Червеният лазерен лъч мина през рамото на старицата и падна върху стената. Алекс извъртя тейзера, насочи го към гръдния кош на старата дама… Тя се оказа по-бърза. Озъби се и метна бастунчето…

То удари Алекс ниско долу, в областта на стомаха. Не почувства силна болка, но ръката му трепна и отново отклони тейзера.

Дамата се извъртя и побягна. Боже, колко беше бърза! Алекс не вярваше на очите си. Вече почти беше стигнала до входната врата. На такова голямо разстояние тейзерът не действаше…

Алекс хукна след нея. Тази жена може и да беше самият дявол, но това си беше *неговата* къща и как се осмеляваше да нахлува така?!

Отдалечавайки се, тя извика нещо, но Алекс не чу добре какво. Във всеки случай беше набрала добра скорост — спринтираше като олимпийски атлет, бабката му с бабка! Вече знаеше, че това е маскировка и все пак гледката би била доста смешна, ако на някой му беше до смях…

След малко Алекс се отказа от преследването. Безсмислено беше да се опитва да я догони по чехли и халат. Пък и… пряката опасност беше отминала. Бабето си беше плюло на петите. Не му оставаше друго, освен да повика полиция.

Тръгна навътре към къщата, но изведнъж нещо прошумоля в храстите. Алекс насочи натам червения лазерен лъч.

— Стой, ще стрелям! Кой е там?

Никакъв отговор.

Алекс пристъпи внимателно напред.

На земята лежеше и лекичко помахваше опашка, вперило поглед в него, пуделчето на старата дама.

Майкълс поклати глава.

Наведе се и погали кученцето.

— Хайде, Скаут, ела, момчето ми.

Пуделчето близна ръката му.

Алекс въздъхна, гушна го и се изправи.

Какво, за бога, ставаше тук тази нощ?

22

Четвъртък, 30.09.2010, 23:55
Вашингтон

По дяволите! О, по дяволите!

Селки удряше с юмрук кормилото, все още бясна, и караше надолу по магистралата.

Знаеше, че е излишно да се ядосва и да хаби енергията си. Станалото — станало. Нещата не можеха да се върнат, пък и… сама си беше виновна. Беше дала на кученцето команда „Легни долу!“, но не му беше заповядала: „Мълчи!“. Проклетите котки бяха свършили останалото…

Ама че глупав пропуск. Беше се издънила като някой аматьор и умираше от яд, макар и да съзнаваше колко безполезно е това. Отново заблъска кормилото.

Винаги ставаше така. Или имаш късмет, или нямаш. От най-малката грешчица всичко може да отиде по дяволите, както и вървеше — убедила се беше в това. Едно излайване беше провалило всичко. Едно излайване във възможно най-неподходящия момент. Защото, ако Алекс се беше обърнал секунда по-рано, тя щеше да си е приветливата стара дама, облегната на бастунчето. А секунда по-късно всичко щеше да е вече свършило и Алекс да лежи на пода и кръвта му да изтича…

Ако само кученцето не беше изджавкало…

Ако Алекс нямаше тейзер в джоба на халата си…

Ако столът не й беше препречил пътя…

Ако, ако, ако…

По дяволите!

И сега какво — разполагаха с бастунчето, с кученцето и сто процента им беше станало ясно, че някой се опитва да ликвидира Алекс Майкълс. Ама че работа. Щяха да обърнат къщата, наета на името на Филис Маркхам, с главата надолу, което обаче по никакъв начин нямаше да им помогне да установят истинската й самоличност. Но щяха да знаят, че Майкълс е бил следен.

Изобщо, ченгетата щяха вече да са нащрек и това щеше доста да усложни задачата й.

Но Селки не беше човек, който лесно се огъва. Плюс това обичаше предизвикателствата, нали така? Е, ще видим кой кого! Рано или късно задачата щеше да бъде изпълнена. Сделката си беше сделка.

Никога досега не се беше проваляла. Щеше да успее и този път.

Петък, 1.10.2010, 00:34

Вашингтон

Алекс се опитваше да омаловажи случилото се, но Тони усещаше, че нещата са сериозни. Той все още не беше на себе си, въпреки че се опитваше да изглежда спокоен, притиснал в скута си пуделчето, останало му в наследство от среднощната нападателка. Ченгетата вече си бяха тръгнали, но около къщата на Алекс все още беше доста оживено за този час на денонощието — прозорците на съседните къщи светеха, любопитни съседи гледаха насам, а някои дори бяха излезли на улицата и развълнувано обсъждаха случилото се.

Когато разбра, че Алекс не е пострадал, Тони беше изпитала огромно облекчение. След случилото се той се беше обадил първо на нея и само тя беше останала при него сега, след като отпратиха местните ченгета. Тони не се и съмняваше, че покушението срещу Алекс е свързано със случая Стив Дей. Местните ченгета можеха да им бъдат полезни само дотолкова, че да съдействат за залавянето на жената, като незабавно сигнализират останалите си колеги. Въпреки че въпросната дама явно не беше вчерашна и по всяка вероятност вече беше далеч от тук и беше заличила всяка прилика с белокосата Филис Маркхам.

— Алекс?

— Хм?

— Ще ни трябва кученцето.

— За какво? — учудено я изгледа той.

— Ще го занеса в лабораторията, за да мине през скенер — може случайно да открием имплантиран чип или нещо такова.

— О, не, ако искат да пратят някой от лабораторията тук, на място. Кученцето си остава при мен.

— Алекс, нали разбираш, че в случая то се явява вещественo доказателство?

— Не, то се явява моят спасител. — И Алекс го почеса зад ушите. Кученцето примижа от удоволствие. — Ти си добро момче, нали, Скаут?

Тони сви рамене. Ако не познаваше Алекс така добре и се оставеше спокойният му приглушен и леко насмешлив глас да я подлъже, би си помислила, че за него това е било вечер като всяка друга. Рисковете на професията, какво толкова? Но тя го познаваше твърде добре. Може би дори по-добре, отколкото той сам се познаваше.

— Ще трябва добре да огледаме и това… — Тони повъртя в ръцете си бастунчето, увито в специална, защитна тъкан.

— Съмнявам се, че има смисъл — поклати глава Алекс. — Тя носеше бели памучни ръкавици — едва ли по бастунчето са останали някакви следи.

— И все пак ще го погледнем.

— Както искате.

Двама от агентите на Мрежата пазеха двата входа на къщата, един наблюдаваше улицата, седнал в паркираната отсреща кола, четвърти беше на пост при плъзгащата се врата, вътре в жилището. Те щяха да останат до залавянето на убийцата.

Тони се вгледа в напрегнатото лице на Алекс и отново я прониза остра болка само при мисълта за онова, което за малко е щяло да се случи.

— Алекс, сигурен ли си, че си добре?

— Напълно. Само… още съм малко зашеметен… нали разбираш, такава дружелюбна старица и изведнъж…

— Разбирам.

— Често я срещах из квартала…

— Агентите, които пазеха отпред, също са я виждали неколкократно. Което означава, че операцията е била грижливо планирана.

— И съм бил нарочен точно аз, в качеството си на заместник на Стив Дей, нали така?

— И аз това си помислих.

— Е, добре, занесете бастунчето в лабораторията. За всеки случай…

— Искаш ли да остана още малко?

— Не, не, благодаря ти. Всичко е наред.

И Тони си тръгна, въпреки че никак не й се искаше да го оставя сам в такъв момент.

Петък, 01.10.2010, 07:37

Ню Йорк

Джони Акулата стоеше изправен пред бюрото на шефа си и въртеше в ръце някакъв лист.

— Казвай. Какво има?

— От Вашингтон току-що се получи това… От нашия човек в полицията… Искате ли сам да го погледнете?

Геналони рязко дръпна подаденото му листче и зачете, смръщил вежди.

Джони усети, че шефът му започваше да губи търпение и реши, че все пак ще е по-добре да обясни накратко:

— Някаква жена се е опитала да убие командира на Мрежата.

— *Опитала* се е?! Някаква *жена*?! Да не искаш да кажеш, че…?

Джони сви рамене притеснено.

— Не знам, шефе. Само ви предавам съобщението.

Геналони изчете докрай доклада. В него не се казваше кой знае какво. Още повече, че федералните агенти бяха поели случая и бяха отстранили ченгетата от разследването. Което всъщност се очакваше.

Геналони мрачно поклати глава. Жена. Умът му все още отказваше да възприеме това. Нали самият той беше разговарял със Селки по телефона, и то неведнъж. Гласът му не можеше да е преправен, беше си най-нормален мъжки глас. Жена! Що за театър?! Това го безпокоеше дори повече от факта, че опитът за покушение се беше провалил. Ами ако федералните успееха да се доберат до нея? Тогава какво? Нямаше ли тази… Селки да повлече и него към дъното, в случай че разполагаше със записи, фактури… неща от този род?

Досега Селки се беше справял… по дяволите, *справяла* блестящо и беше успяла да разсее всичките му опасения, но сега… сега вече

беше станало напечено. Играта почваше да загрубява. А най-тревожен от всичко беше фактът, че Селки се оказа жена.

— Слушай, Джони, нали имаме двама-трима доста добри компютърни спецове?

— Така е, шефе. Едни от най-добрите.

— Тогава ето какво. Да се залавят за работа. Искам да се доберат до Селки.

— И после…?

— Засега само това. После ще видим.

Джони кимна и излезе забързан. Геналони отново се вгледа замислено във факса. Цялата тази работа с Луиджи и федералните започваше никак да не му харесва. Може би беше дошъл моментът за решителни действия. Налагаше се час по-скоро да открият Луиджи и да го отстранят — както и Селки. Не можеха да си позволят лукса да поемат излишни рискове. И, разбира се, веднъж завинаги трябваше да приключат с онова приятелче от Мрежата.

О, по дяволите. Не му се искаше да си цапа ръцете с кръв точно сега. Не му трябваха излишни главоболия… Вече почти беше излязъл на чисто… Но нищо, краят се виждаше.

И точно затова неприятностите трябваше да се унищожат още в зародиш. В противен случай всички усилия щяха да отидат на вятъра.

Петък, 01.10.2010, 12:12

Ню Орлиънс

Джей Гридли намали скоростта и спря на светофара, за да изчака няколко камиона. Мощният вайпър сякаш тръпнеше в очакване под него и най-после пътят беше свободен. Джей зави вдясно.

Табелата гласеше: „Добре дошли в Ню Орлиънс и приятно прекарване!“.

Колкото до това, ще видим. Джей искаше да провери един слух, достигнал случайно до него — за някакъв тип, който източвал милиони по компютърен път и бил същински дявол — ловък и неуловим. Дали пък нямаше да излезе оня, когото отдавна търсеха?

Отново трябваше да спре на светофар и докато чакаше, хвърли поглед към вестникарската будка. От едната страна на стъклото беше залепен цветен плакат: „Кибердържавата ви очаква“. Може би все пак

беше време да провери как стоят нещата там… Най-малкото беше длъжен да има информация за подобно виртуално чудо.

Едно заглавие с едър шрифт прикова вниманието му. Той бързо протегна на продавача един долар и посочи желания вестник.

Заглавието гласеше: „Министър-председателят на Тайланд загива при автомобилна катастрофа“.

Продавачът на вестници не си направи труда да му върне ресто, но това най-малко го занимаваше в момента.

Беше успял да изчете част от статията, преди светофарът да светне зелено.

Министър-председателят Сукхо — същият, чийто виртуален двойник неотдавна бе пострадал на една магистрала и чиито компрометиращи снимки по най-загадъчен начин бяха станали всеобщо достояние, беше паднал с колата си от някакъв мост и загинал на място. Пътувал сам.

Съпругата му засега не е дала изявление по повод нелепия инцидент.

Гридли въздъхна.

Кой ли стоеше зад всичко това?

Движението в тази част на града беше доста натоварено — отвсякъде се стичаха туристи, а и климатът беше задушен и влажен, дишаше се тежко.

Беше се запътил към едно не особено приветливо местенце във Френския квартал, наречено Алжир. Обстановката беше доста стряскаща, въпреки опитите на местните власти да направят нещо по въпроса. Вайпърът беше доста надеждна защита, в случай че станеше напечено, но въпреки това Гридли смяташе да не остане тук нито минута повече, отколкото беше необходимо. Имаше опит с виртуалните гангстери и друг път се беше сблъсквал с тях, но предпочиташе да не дърпа дявола за рогата.

Пътят му криволичеше през тесни, бедняшки улички, чиито жители бяха насядали пред къщите и пиеха бира. Погледът на мургавите им лица не предвещаваше нищо добро.

Някои от тях брояха пари и подаваха малки, безформени пакетчета. Имаше и жени с къси поли и наплескани с грим лица, облегнати по стените, предизвикателно заголили бедро.

Дори във виртуалния свят Гридли не би искал да си има вземане-даване с тях.

Още веднъж погледна картата, която носеше. Така… Оставаше му още един завой вдясно. Беше попаднал в уличка, прекалено тясна, за да се разминат два автомобила. Пред него беше клонът на банка „Луизиана“ — помещаваше се в стар фургон сред купчини строителни отпадъци.

Пред вратата на банката беше паркиран чисто нов, металиковосин корвет. Моторът му работеше. От банката забързано излезе някакъв мъж, който на пръв поглед изглеждаше млад, но при по-внимателно вглеждане си личеше, че вече отдавна не е. Той беше облечен в елегантен костюм и носеше куфарче — изобщо имаше вид на бизнесмен, с тази разлика, че…

Изведнъж той срещна погледа на Гридли и се затича към колата. Хвърли куфарчето на задната седалка и сам се метна вътре.

И Гридли разбра — това беше той! Програмистът, който всички търсеха под дърво и камък. Интуицията му не грешеше.

Той рязко даде газ с вайпъра, твърдо решен да препречи пътя на другия автомобил. Щеше да го пипне!

Но корветът се оказа по-бърз. Засега. Нямаше необходимата мощност, за да се мери с вайпъра. Рано или късно щеше да издъхне. Гридли натисна педала и даде газ до дупка.

Вече го настигаше. Процеди полугласно: „Този път няма да ми избягаш, приятелче!“.

Тесните улички забавяха и двата автомобила, но Гридли почти се беше изравнил с корвета и щеше да глътне останалото разстояние за нула време.

Изведнъж шофьорът на корвета протегна ръка и хвърли във въздуха шепа монети.

Поне така му се стори в първия момент. Но след миг Гридли разбра грешката си. Видя стърчащите остриета твърде късно, за да успее да спре.

По дяволите!

Рязко натисна спирачки. Гумите изсвистяха, но преди автомобилът да спре окончателно, се чу оглушителен гръм като от фойерверки. Лявата гума беше отишла. Автомобилът поднесе, Гридли завъртя кормилото, но в този миг гръмна и дясната гума. Край. Гридли

окончателно загуби контрол. Вайпърът се завъртя около оста си и се заби във витрината на един магазин. Чу се трясък и отгоре се посипаха ситни парченца стъкло. Рафтовете се срутиха, тавите с банички и сладкишите се преобърнаха, но вайпърът спря окончателно едва след като се удари в масата и събори върху бронята си тежкия касов апарат.

Гридли поклати глава. Сега вече щеше да има нужда от основен ремонт.

Измъкна се изпод купчината банички и счупени стъкла и огледа пораженията. Хлебарят, застанал недалеч от преобърнатата маса, беше по-бял от престилката си.

Гридли прехапа устни. Оня тип отново се беше измъкнал. Този път, на косъм.

Обърна се към разтреперания хлебар:

— Пресни ли са поничките? Нещо изведнъж огладнях.

23

Петък, 01.10.2010, 13:32
Вашингтон

Застанал пред шкафчето си, докато чакаше електронната ключалка да се задейства, Тайрън Хауард изведнъж чу зад гърба си Гласа на Съдбата. Той не прокънтя, властен и неумолим, а прозвуча с мек, женствен, неустоим тембър:

— Здрасти, Тайрън.

Тайрън се извърна стреснато и видя самата Беладона Райт от плът и кръв, в цялото великолепие на четиринадесетте си години. Най-пищната красавица на гимназията „Айзенхауер“. И тя му се усмихваше.

На него, на Тайрън.

Значи вече можеше да се смята за мъртъв.

Защото само някой да подхвърлеше една думичка на Ле Мот Менгемето и Тайрън беше загубен. Мили боже.

— З-здрасти — заекна той, за още по-голям свой ужас.

— Разбрах от Сара Питърсън, че разбираш доста от компютри. Ако не те затруднява, дали не би могъл да ми покажеш едно-друго…? Съвсем го закъсах по основи на информатиката…

Чувството му за самосъхранение и здравият му разум биеха тревога в главата му, сякаш удряха стотици чукове: „Не! Тайрън! Не! Опасност! Внимавай! Бягай, спасявай се, докато е време, преди да е станало късно! Кажи «не», веднага кажи «не»! Не заставай на пътя на Менгемето или горчиво ще се каеш!“.

— Ами… да. Ще ти помогна — изкашля се Тайрън.

„Глупак такъв! Глупако, ти ли каза това?! Не ти ли е мил животът или какво?! Ти си загубен! Загубен!“, предупреждаваха отчаяно последните остатъци от благоразумието му.

— О, много ти благодаря! Ето телефона ми. Обади се, когато имаш възможност, и ще се уговорим… — сияеше срещу него лицето на Бела с най-ослепителната си усмивка.

„Току-що подписах смъртната си присъда“, помисли си Тайрън. Но се чувстваше безумно щастлив, противно на всякаква логика.

Прибра с треперещи пръсти листчето с телефонния номер на Бела.

Тя му махна с ръка усмихнато и се отдалечи, обгърната от неповторимото си ухание. Отдалечи ли? По-скоро, отплува — величествена и ослепителна като полинезийска принцеса.

Кръвта нахлу в главата на Тайрън.

Е, във всеки случай вече беше късно за отстъпление. Да става, каквото ще става.

— Тайрън? Да не ми се е привидяло? С Бела ли разговаряше току-що?

Все още изгубил ума и дума, Тайрън само кимна на приближилия се Джими Джо.

— Хм. Поздравления! Или… може би трябва да ти изкажа моите съболезнования?

Тайрън го изгледа изпод вежди.

— Какъв е поводът?

— Е, Менгемето все ще намери повод, нали си го знаеш какъв е. Ще си помисли например, че си търсиш повод да свалиш гаджето му.

— Не съм търсил никакъв повод! Ако искаш да знаеш, тя ме спря — да ме пита за нещо. Това е. Да й обясня уроците по информатика.

— Аха.

— Съвсем сериозно. Трябва да й се обадя, за да се уговорим кога ще се… видим, за да…

— О, значи на четири очи? И къде — у тях може би? — продължаваше да го дразни Джими Джо.

— Казах ти вече — не е това, което си мислиш.

— О, не, не е. Чудя се само какво ще си помисли Менгемето, като ви види двамцата?

— Стига вече.

— Добре, добре, спирам. Длъжен бях да те предупредя. Като приятел.

— Какво се хилиш, Джими?! Изобщо не е смешно.

— Даже е трагично, нали? Зависи обаче от коя страна ще го погледнеш. Е, братле, какво толкова — веднъж се мре, но и веднъж се живее. Така че… бъди мъж!

И Джими Джо засмяно го потупа по рамото.

Петък, 01.10.2010, 21:45
Грозни

Плеханов седеше на стола си и дишаше тежко — току-що бе излязъл от програмата за виртуална реалност и още не можеше да дойде на себе си след лудешката гонитба. Как ли все пак този млад американец, един от членовете на Мрежата, беше успял да се добере до него? Вярно, че Плеханов беше успял да го обезвреди и да му се измъкне, но истината беше, че му се размина на косъм. Не биваше да допуска подобни инциденти.

Отново си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои и да забави учестеното си дишане. Е, добре, безспорно той беше най-добрият, но не беше единственият добър програмист. Със сигурност имаше поне още десетима, които също не бяха за подценяване. Неслучайно беше устроил оня капан на командира им Дей, за да отклони вниманието на хората им от онова, което беше замислил. Най-добрите компютърни специалисти на Мрежата не бяха от неговия ранг, но класата им беше доста висока и предпочиташе да ги държи на разстояние. Защото освен всичко съществува и фактор „късмет“ и всеки един от тях би могъл да бъде много опасен, ако попаднеше в подходящо време на подходящото място. Както всъщност беше сега.

Той разтърка очи. Факт — противникът го беше забелязал. Въпреки че никога не изключваше подобна възможност и си имаше канали за бягство, все пак беше доста неприятно… Проклета случайност! Но дали беше само случайност? Познаваше неколцина от членовете на Мрежата, бяха съобразителни, ловки и бързи, но им липсваше достатъчно опит. Някои от тях още имаха мляко около устата… Старостта си имаше своите предимства — реакциите може и да бяха позабавени, но някои способности се развиваха и изостряха — нюхът за разни машинации например. Това преимущество на играчите от класа, умението да се намират вратички идваше с възрастта — младите все още играеха по правилата или пък когато ги нарушаваха, го правеха прекалено грубо. Колкото до Плеханов, той вече беше овладял до съвършенство изкуството да се действа подмолно.

И все пак малко повече предпазливост не беше излишна. Имаше още върху какво да поработи. Беше се оказал достатъчно бърз, за да се измъкне, но не биваше да се задоволява с това. Рискът беше прекалено голям. Най-сигурното беше да им хвърлиш прах в очите и да ги държиш на разстояние.

Не да те преследват и ти да им бягаш, а изобщо да си нямат и понятие какво става зад гърба им — това се иска от един перфектен играч. А Плеханов почти беше успял да го постигне.

Междувременно щеше да продължи обиколките си. Следващите спирки в маршрута бяха Беларус и Киргизстан. Не след дълго щеше да пожъне, каквото е посял. И това щеше да стане скоро, много скоро.

Петък, 01.10.2010, 16:02

Куонтико

Обаждаше се шефът на Майкълс с неособено добри новини.

— Президентът е загрижен, Майкълс. Минаха повече от три седмици…

— Давам си сметка за това, сър… — Даваше си сметка и колко притеснено звучи гласът му.

А Уолт Карвър беше човек, който умееше да долавя нюансите — неслучайно се беше издигнал до шеф на ФБР. Той каза само:

— Не се вкисвай. Длъжен бях да ти напомня. Въпрос на политика…

— Разбирам, сър.

— Трябва да имаме нещо черно на бяло. Нещо, което да им подхвърлим, за да им запушим устата. Говоря ти съвсем откровено. И главното, не разполагаме с никакво време — два-три дни, не повече.

— Ясно ми е…

— Досега успявах да ги убедя да те оставят на мира, но се боя, че до понеделник трябва вече да разполагаме с нещо конкретно. Най-късно до вторник.

— Ще го имам предвид, сър.

Когато разговорът с Карвър приключи, Майкълс се изправи и неспокойно се раздвижи напред-назад из кабинета си. Не го свърташе на едно място. Имаше нужда от някакво физическо усилие, за да изразходва част от нервното напрежение. На всичко отгоре тази нощ

му се размина на косъм… А сега самият президент на Съединените щати започваше да нервничи по повод твърде дълго проточилото се разследване… Само това му липсваше. Не беше нужно Карвър да го подканя да побърза — той и сам знаеше: не успееше ли да разплете този случай, с кариерата му беше свършено.

Е, добре, независимо от всичко, за него наистина беше важно да разкрие убиеца на Дей. Но дори да предположим най-лошото и разследването да удареше на камък, тогава какво? Щяха да го изритат от поста, на който и без това не държеше особено. Не и на цената, на която го беше получил.

Внезапно изпита неудържимо желание да се обади на дъщеря си. Погледна часовника. Минаваше четири, но в Айдахо беше ранен следобед — там времето беше с няколко часа назад. Нямаше представа дали Сю се е прибрала от училище и ако не — дали имаше мобифон, на който да й позвъни. Изобщо толкова много неща не знаеше за дъщеричката си. А би трябвало да ги знае. И какво, да предположим, че й позвънеше посред часа — какво щеше да й каже? *Здравей, миличка, татко нещо го е стегнала шапката, снощи щяха да му видят сметката, а на всичко отгоре май ще го изритат от работа…* Само щеше да я притесни.

Изпитваше остра нужда да поговори с някой, да излее всичко, което му се беше насъбрало… И в същото време сам не смееше да си го признае и трупаше всичко навътре. Не беше от хората, които се оплакват — не виждаше смисъл в това. Пък и… какво право имаше да натоварва някой със собствените си проблеми?

Може би най-доброто решение беше да прескочи до гимнастическия салон и да се поизпоти на уредите. Физическото натоварване щеше да снеме част от напрежението и мисълта му щеше да се поизбистри. Главата му сега и без това тежеше като пълна с олово и не можеше да роди нищо. Съзнанието му беше прекалено затормозено и нямаше никакъв смисъл да виси зад бюрото в това състояние.

А и изобщо — мразеше да седи зад бюро. Това не му беше присъщо.

Петък, 01.10.2010, 16:42

Куонтико

Джей Гридли влезе в магазинчето „Кейн Мастърс“, намиращо се в селцето Инклайн, някъде в щата Индиана. Беше го издирил с виртуалната си програма, въпреки че точно в този момент го теглеше много повече към Ню Орлиънс, по следите на оня безумен програмист. Почти го беше пипнал, но все пак случилото се не беше напразно — успя да добие представа за начина му на придвижване, за стила му на работа и главното — да се добере до една от банковите му сметки. Това не беше никак малко и нямаше търпение час по-скоро да се заеме отново с преследването. Този път нямаше да го остави да му се изплъзне толкова лесно.

Но след опита за покушение срещу Алекс Майкълс миналата нощ сега имаше и друга, още по-неотложна задача.

Плъзна поглед по рафтовете, където бяха наредени излъскани до блясък бастунчета и тояжки за бойни изкуства, изработени от дъб или орех. Освен тях имаше и видеокасети със самоучители, наръчници, кожени якета, тениски с емблеми и всевъзможни бойни пособия.

Дребничка, миловидна китайка се усмихна насреща му.

— Какво мога помогна вас, сър?

Гридли й подаде бастунчето, използвано в нощта на нападението над Алекс.

— От вашите ли е?

— О, да, един от моделите на инструктора. Има ли проблем?

— Всъщност не. Доколкото знам, върши работа. По-скоро бих искал да получа информация за притежателя… Мога ли да погледна книгата за продажбите?

Усмивката изчезна от лицето на младичката китайка.

— Боя се, че този вид информация е поверителна, сър. Не съм упълномощена да…

— Мога ли да говоря с управителя?

Появи се някакъв висок мъж, който гледаше доста мрачно.

— С какво мога да ви услужа?

Гридли показа личната си карта на специален агент от Мрежата и отново посочи бастунчето:

— Било е използвано в опит за покушение срещу федерален агент. Интересува ме кой е неговият притежател. Как бих могъл да науча това?

— Боя се, че не е възможно, сър.

— Убеден съм, че е възможно. При това — има два начина. Можете да ми помогнете доброволно, като ми спестите време и нерви, за което ще съм ви благодарен, а можете и да откажете да ми сътрудничите, което предполага да се върна след около час с отряд федерални агенти, които да обърнат всичко тук с главата надолу. Кое предпочитате? Вие сте в правото си да ми откажете, аз съм в правото си да получа онова, за което съм дошъл. И двамата си вършим работата.

Мъжът взе неохотно личната карта на Джей, провери я на скенера и сви рамене.

— Разбира се, ще съдействаме на правителството с каквото можем. Денис, ако обичаш, донеси книжата.

Гридли остана малко изненадан от себе си. Жалко, че не проявяваше същата настъпателност, когато питаше за свободна маса в някой свестен ресторант.

След малко, видял каквото му трябваше, Гридли излезе от магазина и се отправи към вайпъра си. Този беше нов-новеничък, копие на предишния, изпотрошен по време на гонитбата.

Беше извадил разпечатка от списъците с продажбите. Фирмата функционираше от петнайсет години и продажбите й бяха хиляди, но през последните десет години бяха продадени само стотина бастунчета от точно този модел. Е, поне вече разполагаха с нещо конкретно. Беше все едно да търсиш игла в купа сено, но все пак беше по-добре от нищо.

24

Петък, 01.10.2010, 23:14
Лас Вегас

Григори Змията беше спечелил триста долара в чипове на масите за блек джак в казиното и празнуваше — напил се беше като казак и си търсеше жена за през нощта. Пиенето за играчите в казиното беше безплатно, докато залагаха, виж, курвата щеше да му прибере по-голямата част от печалбата, а в замяна можеше и да му лепне нещо, но на този етап му беше все едно.

Ружьо, застанал край един от игралните автомати, хвърляше на партньора си по едно око, но честно казано, му беше повече от безразлично какво ще сполети Григори. Всеки получава каквото си търси. Змията не беше малко дете, да внимава. В някои райони на Африка и Югоизточна Азия например девет от десет проститутки бяха заразени. Не му се вярваше в Америка да е много по-различно. А Змията, глупакът му с глупак, се хвалеше, че никога не използвал презерватив. И както я караше през просото, един ден нямаше да му се размине. Жалко само за жена му — този скапаняк щеше да вкара в гроба и нея.

Ружьо не беше запален играч и стоеше отстрани с отегчена физиономия на безстрастен наблюдател. Тези хора… те дори не се забавляваха, по-скоро бяха като някакви зомбита — неестествено погълнати от онова, което вършеха. Печелеха, залагаха, губеха, пак залагаха — автоматично, като насън… Мъчително беше дори да ги гледаш. Самият той имаше чувството, че изпада в някакво вцепенение от монотонния шум и всеобщото суетене.

Започваше да се пита какво изобщо търси тук, кое го бе накарало да тръгне с Григори. Ружьо беше съвсем друг тип човек — обичаше да контролира нещата, а тук всичко беше някак… извън твоята власт. Струваше му се твърде глупаво. Пък и… не виждаше в това нищо вълнуващо. А какво намираха в това всички останали — за него беше пълна загадка. Тази вечер му се искаше да се отпусне, да се

позабавлява, но явно не беше избрал най-подходящото място. Тук всички бяха по-скоро напрегнати, като изпаднали в някакъв транс. Почувства се скапан, а още нямаше дори полунощ. Предстояха му още няколко часа в потискащата компания на Григори Змията, който след малко щеше да започне да се хвали наляво и надясно с военните си подвизи, както обикновено. До гуша му беше дошло.

Времената, когато самият Ружьо можеше да купонясва цяла нощ и да е на крак цял ден, бяха останали в миналото му. Но истината беше, че изобщо не съжаляваше за тях.

Американецът Уинтърс се приближи до него. Беше облечен в джинси и черна тениска. Носеше си пиенето в ръка и си личеше, че се чувства като риба във вода. Отпи от чашата си и се понамръщи.

— Пфу! Същинска пикня.

Но и това не успя да помрачи настроението му.

— Как е, братле? Забавляваш ли се? Ето ти го Дисниленд за брадати момчета.

Ружьо погледна часовника си.

— Какво става? На нашия приятел май му провървя?

— Да… Григори си има система. След малко обаче възнамерява да спре и да си потърси компания за през нощта.

Уинтърс се засмя.

— Система? Вятър! Нали ако разберат, че имаш система, която *печели*, и достатъчно пари, ще станеш почетен гост на казиното — ще поемат издръжката ти, ще ти предложат стая с всички екстри… докато им снасяш. Защото в края на краищата казиното печели, братле — помни ми думата. Израснал съм по такива места — минавал съм прав под игралните маси, така че можеш да ми вярваш. Можеш, разбира се, да шмекеруваш известно време, но тежко ти и горко, ако те пипнат. Пък и… за това се иска повече ум, отколкото нашият скъп приятел Григори има в наличност.

— Не знам, все ми е едно… — сви рамене Ружьо. — Аз лично смятам да се прибирам в стаята си.

Отвън вече бе приятно прохладно, въпреки че през деня едва се дишаше. Пустинният вятър вдигаше облаци пясък. Листата на палмите, засадени край казиното, плющяха като парадни знамена. Казиното беше построено във формата на пирамида, от върха на която извираше ярък лъч светлина и озаряваше цялото околно пространство.

Дисниленд за възрастни, така си беше. Упадъчно до немай-къде.

А той самият? Какво смяташе да прави, когато задачата приключеше? Къде щеше да отиде? Във всеки случай не и в къщи, в оня дом, населяван от призраци и спомени. Може би щеше да тръгне накъдето му видят очите и да се засели на ново, съвсем непознато място. Някъде, далече от градовете и многолюдните тълпи, където компания щяха да му правят само безсловесни твари, като тези в пустинята — паяци, змии, скорпиони… Тяхната компания не го плашеше — тя дори беше за предпочитане. А какво щеше да прави? Нищо особено — да се излежава под прежурящото слънце, изтегнат върху пясъка, да слуша полъха на вятъра нощем, а кой знае — може би и далечния вой на койотите.

Усмихна се на собствените си фантазии. Едва ли щеше да се пресели в пустинята. По-скоро би приел някоя нова поръчка на Плеханов — а такава със сигурност щеше да има. После щеше да последва и друга… И така до момента, в който някой по-млад, по-бърз и ловък противник не му направеше добра услуга… Така нещата щяха да следват естествения си ход. Защото Ружьо беше реалист. Колкото и да беше отчаян, колкото и да не виждаше смисъл в нищо, нямаше да се хвърли от някой мост, нито да лапне дулото на пистолета. Добре се познаваше. Без Анна не му се живееше, но така или иначе, щеше да извърви докрай пътя, който му оставаше.

Събота, 02.10.2010, по обяд

Куонтико

Тони се наведе, докосна пръстите си, а после клекна така, че коленете й изпукаха. Изправи се и се разкърши. В салона освен нея тренираха само още двама души — в събота на обяд тук беше доста спокойно. Самата тя по принцип не работеше в събота, но след убийството на Дей не искаха да губят нито ден и не ползваха съботните си почивки. А сега, след опита за покушение срещу Алекс, положението беше станало още по-напечено.

Вдигна глава и видя Ръсти да излиза от мъжката съблекалня. Малко се учуди — не беше очаквала да го види и днес. Обикновено стажантите почиваха в събота.

— Гуру Тони! — усмихна й се той още отдалеч.

— Ръсти! Какво те води насам?

— Предположих, че ще те намеря тук. Искаше ми се да потренираме, ако, разбира се, нямаш други планове?

— О, не, нали за това съм тук.

Тони откри, че преподаването беше започнало да й доставя удоволствие. Освен това то й помагаше да се самонаблюдава, да бъде по-прецизна, да работи върху себе си. Нейната гуру беше съвсем права — учителят също имаше какво да научи…

Поразгряха се още десетина минути, като поработиха върху отделните мускули, и накрая Тони каза:

— Е, добре, можем да започваме.

Двамата застанаха лице в лице, поклониха се един на друг и пристъпиха към първата „джуру“.

Докато Ръсти демонстрираше повтарящата се комбинация от движения, Тони го наблюдаваше внимателно, правеше някои дребни корекции или самата тя му показваше как по-правилно да изпълни съответната стъпка. Показваше му спокойно и беше доста търпелив учител, защото си спомняше колко пъти се бе налагало да отработва една и съща стъпка, докато я изпълни безупречно. Но Ръсти усвояваше бързо, дори учудващо бързо.

След като още десетина минути упражняваха „джуру“, Тони направи знак „достатъчно“, изтри с ръка челото си и каза:

— Е, дотук добре. А сега ще поработим върху други два елемента — движенията „сапу“ и „бесет“.

Ръсти я погледна поучудено, но само кимна:

— Да, добре.

Тони се усмихна и обясни:

— „Сапу“ означава „метла“ — това е така нареченото „залитащо“ движение с крак, което тръгва от вътрешната страна на бедрото. „Бесет“ пък е притегляне с пета. Мини вдясно от мен и ще ти покажа.

Ръсти послушно застана отдясно. Трябваше да замахне с юмрук, а Тони парира удара с двете си разперени ръце и бързо пристъпи навътре с десен крак, в непосредствена близост с външната част на бедрото му.

— Виждаш ли как са долепени краката ни? Това се нарича „луар“. Хайде да пробваме отново. Замахни с юмрук по същия начин.

Давай!

Този път тя блокира удара с крак от вътрешната страна.

— А това е „далам“. Повтори.

— Разбрах. „Луар“ е отвън, а „далам“ — отвътре.

— И така, в силат има точно четири позиции според положението на крака ти спрямо крака на противника. Отвътре или отвън, съответно с ляв или десен крак.

— Ясно.

— Хайде сега замахни отново, този път по-бавно. Ще ти покажа една от основните техники — „бесет луар“.

— С коя ръка да започна?

— Няма значение. Ако можеш отляво, ще можеш и отдясно, ако можеш отвътре, ще можеш и отвън, ако можеш отвисоко, ще можеш и от ниско.

— Дали да не си го запиша?

— Уверявам те, че ще го запомниш. Силат не изисква нито особена сила, нито особена бързина. Главното е да запомниш основните принципи. Хайде, давай.

Той пристъпи напред и насочи десния си юмрук към лицето й с леко позабавено движение.

— Чудесно. Аз пък изтласквам ръката ти ето така… — И Тони, уловила с лява ръка неговата дясна малко над лакътя, я извъртя навън. — А сега аз пристъпвам напред с десен крак и го слагам непосредствено зад твоя. Също така изтеглям хълбока си в близост до твоя, така че и раменете ни да са успоредни…

— Аха, схващам.

— Това е основната ми позиция. От тук нататък с лявата си ръка придърпвам твоята надолу и малко назад. Това е ъгълът. Тъй като имаме само два крака, това ни прави не особено устойчиви, както и да сме застанали. Сега например би могъл да запазиш равновесие напред или назад, но не и под ъгъл 90, ако приемем крака ти за осева линия.

— Геометрия…

— Да, геометрия. И така, насочвам дясната си ръка нагоре към врата ти. Не удрям, хващам те, с лакът, насочен надолу. Това е лостът. Това бяха трите основни елемента, за които вече сме говорили — база, ъгъл, лост. Какво ще последва?

— Ще падна?

— Правилен отговор. А ако придърпам малко по-енергично крака си към твоя, тоест — послужа си и с „бесет“, ще се проснеш малко по-тежичко.

Тя демонстрира това нагледно.

Ръсти се стовари на пътечката, но веднага скочи.

— Да опитаме пак — предложи Тони. — Бавничко, за да видиш какво точно става.

Ръсти замахна. Тя блокира удара, пристъпи напред и притисна хълбок към бедрото му.

— Това е целта — да се долепиш плътно до нападателя, за да усетиш всяко негово движение. Изглежда доста рисковано, но всъщност си на възможно най-сигурното място, защото самият ти затрудняваш движенията му. Разбра ли — прилепяш се до тялото на противника и… контролираш положението. Ето така — усещаш ли?

— И още как — някак дрезгаво изрече Ръсти.

Тони трепна. Не беше очаквала точно такава реакция. Усмихна се вътрешно. Какво пък, поне беше сигурно, че ще запомни движенията. „Адалам“ щеше да му хареса още повече.

Събота, 02.10.2010, 12:18

Куонтико

Алекс Майкълс крачеше напред-назад, прекалено напрегнат, за да чувства глад. Гридли проучваше информацията за притежателите на онези бастунчета, а в същото време хората му бяха по следите на програмиста, извършил оня виртуален банков обир в Ню Орлиънс. Излишно беше да ги подканя да побързат — всички правеха каквото могат. Трябваше да изчака, въпреки че вътрешно щеше да се пръсне от нетърпение. Междувременно след малко повече от час имаше насрочена среща с хората от президентството. Никак не му се искаше да се появи с празни ръце…

Знаеше, че по това време Тони обикновено тренира в салона и реши да прескочи дотам, за да я види.

И я видя — трениараше с оня огромен сержант от ФБР — нейния „ученик“. Упражняваха някаква много странна хватка с преплетени тела, плътно притиснати един към друг… Нещо в начина, по който младокът гледаше Тони, го подразни. Двамата очевидно доста се

забавляваха — смееха се на тромавото падане на стажанта или дявол знае на какво…

Алекс съвсем се вкисна. Точно щеше да обърне гръб и да си тръгне, когато двамата го забелязаха.

— Хей, Алекс! — помаха му Тони.

Беше прекалено нервиран, за да й отговори, при това — без да знае защо. Тони имаше право да прави каквото си иска и с когото си иска по време на обедната си почивка. Вярно, че беше свикнал с присъствието й и беше започнал да я възприема като своя вярна сянка, но самият той винаги се беше държал сдържано и дистанцирано… Докато сега изведнъж разбра… че ревнува Тони от този наперен младок.

Е, така му се падаше.

Може би така дори беше по-добре. Тони беше негов пръв помощник, дясната му ръка. Една романтична връзка само би… усложнила нещата.

Тръсна глава, сякаш за да пропъди мисълта, която го човъркаше.

Само това му липсваше, като капак на всичко.

— Алекс?

— Здрасти, Тони. Минавах оттук и реших… да надникна. Всъщност съм тръгнал към кафето. Е, хайде, доскоро.

25

Събота, 02.10.2010, 13:00
Маями

Тук, на плажовете в Маями, обичайното й занимание беше да бяга за здраве. Не че си падаше по това — то просто беше част от новата й самоличност, пък и… я поддържаше в добра форма.

Днес Мора беше пробягала шест мили, при това последните две — в проливен дъжд. Когато най-после се прибра в стаята си, първото нещо, което забеляза, беше святкащата сигнална лампичка на компютъра.

Странно, алармата не се беше задействала, следователно никой не се беше опитвал да проникне в къщата. Какво тогава можеше да означава този предупредителен сигнал, че някой се опитва да измъкне секретна информация?

Изтръска косата си и се загърна с меката хавлиена кърпа. Започваше да свиква със субтропичния климат и непрестанните дъждове. Свали мокрите дрехи от себе си и побърза да седне пред компютъра.

— Защитна програма в действие.

Програмата започна да се набира на екрана — Мора предпочиташе да общува с компютъра по стария, изпитан начин. Виртуалната реалност не й вдъхваше особено доверие, тъй като беше свързана с прекалено откъсване от действителния свят. А Мора разчиташе на сетивата си и идеята да сърфира из мрежата, сляпа и глуха за всичко наоколо, изобщо не й допадаше.

Прегледа внимателно съдържанието на програмата. Някой се беше опитал да проникне в секретния файл „Селки“. Само че не беше никак лесно да се проследи точно тази информация — Мора беше взела всички мерки, за да заблуди и объркa натрапниците. Трябваше да се премине през същински лабиринт и този, който се беше опитал, явно е бил доста добър — иначе не би стигнал дотам.

— Да се проследи откъде е бил направен опит за пробив. — В гласа на Мора звъннаха метални нотки.

На екрана се появиха някакви колони от цифри и кодове, докато най-после компютърът показа изображението на една карта с примигващи стрелки и светлинки. След малко на екрана остана една-единствена — ярка и немигаща светлинка — в Ню Йорк. Под нея с пулсиращо червено се изписа и някакъв електронен адрес.

Значи така… Натрапникът е бил добър, но не чак дотам, че да вземе предпазни мерки, за да не бъде засечен. Изобщо не беше усетил клопката и сам беше влязъл в капана.

— Да се проследи адресът на имейла, незабавно! — даде следващото си нареждане Мора Съливан.

Отново цифрите заизпълваха екрана, докато накрая цялата тая бъркотия отстъпи място на един-единствен святкащ надпис: Предприятия „Руарк Електроник“.

— Искам имената на всички акционери и капиталовложители.

След секунди исканият списък се появи на екрана:

„Елоиз Камдън Руарк, президент на компанията и главен изпълнителен директор

Ричард Руарк, вицепрезидент

Мери Бет Кембел, ковчежник

акционерното дружество е основано на… така… така… така…“

А! Виж ти! Предприятия „Геналони“ държаха седемдесет и пет процента от акциите…

Ето ти на… Мора се облегна назад. Излизаше, че Геналони се опитва да я открие. Което всъщност можеше да се очаква при така стеклите се обстоятелства. Нещастникът… беше придобил някакво лустро и се опитваше да се държи като джентълмен, но всъщност си беше долнопробно копеле, чиито първобитни инстинкти при най-малкия намек за опасност му подсказваха само едно: да изгори всички мостове зад гърба си, а след това да застане на брега и да натисне главите на всички опитващи се да изплуват, от страх, че ако им подаде ръка, биха могли да повлекат и него в бездната.

В средите на Геналони един неуспешен опит сам по себе си беше залог за неприятности. А когато в цялата работа беше замесена и жена, това вече не можеше да се преглътне.

Честно казано, можеше да се предположи, че ще бъде бесен, и Мора беше взела необходимите мерки да заличи следите си и да изчезне от полезрението му. Но той, освен всичко останало, беше и голям страхливец — не се знаеше докъде можеше да стигне и на какво беше способен в отчаяните си опити да спаси собствената си кожа. Селки се беше превърнала в потенциална заплаха за него — и при първа възможност той щеше да я ликвидира, без да се колебае.

Тя замислено се почеса по рамото. Нямаше да получи договорената сума — това беше повече от ясно. И все пак за нея беше въпрос на чест да доведе нещата докрай. Независимо от всичко. Междувременно фактът, че хакери на Геналони се опитват да я открият, също заслужаваше внимание, колкото и незначителна да беше вероятността това да се случи. Животът й и без това беше достатъчно напрегнат — не й трябваха допълнителни притеснения. Трябваше да се предприеме нещо по въпроса.

А след това? Селки въздъхна. След това може би все пак беше време да се оттегли — по-добре три години по-рано, отколкото три дни по-късно.

Събота, 02.10.2010, 13:15

Вашингтон

— Ало, Тайрън, ти ли си?

Тайрън трепна. Това беше гласът на Съдбата. Нямаше нужда от видеофон, за да е сигурен в това.

— Аха… да — изкашля се той.

— Обажда се Бела. Какво стана, да не си ми загубил телефона?

— А, не, не. Точно смятах да ти се обадя.

„Опашата лъжа. Дано да се хване. Сега измисли нещо подобно — например, че си болен, на умирачка и изобщо не ставаш от леглото…“ трескаво подсказваше на Тайрън гласът на самосъхранението.

— Значи можем да се видим още днес?

„Брр. За нищо на света не се съгласявай! Давай бързо, измисли нещо!“

— Ами става… — измънка Тайрън. — Защо не? Ще намина.

— Ще ти е удобно ли някъде към три?

„Какво правиш, човече?! Съвсем ли откачи?!“

— Към три? Няма проблем.

— Благодаря ти, Тайрън. Много разчитам на теб. Е, добре… Доскоро!

„Глупак! Дръвник! Мъртъв си, човече, мъртъв! Менгемето изобщо няма да се церемони с теб, така да знаеш!“

Тайрън стоеше като истукан и гледаше втренчено телефона. Странното е, че дори не му пукаше особено. В смисъл, че… не се боеше толкова, колкото би следвало, а по-скоро му идеше да хвръкне от радост. Ами да, така си беше. Най-хубавото момиче беше удостоило него, Тайрън, със специално внимание, беше го поканило у дома си, разчиташе на него…

И както Джими Джо беше казал, като ще се мре, поне да има за какво. Освен това реално, а не „виртуално“ погледнато, Менгемето дори нямаше съвсем да го убие — най-много да му смачка физиономията. Щеше да го преживее.

Влезе майка му с някакви проекти в ръка.

— Кой беше, момчето ми?

— Едни… съученици. Трябва да им помогна за някаква компютърна програма. Ще се съберем днес следобед. Значи ще изляза някъде към три… за да отида у тях.

— *У тях?* И как ти се обадиха — един по един или всичките накуп? А случайно между тях да има и някой от женски род? А, Тай?

И майка му усмихнато разроши косата му.

— Ех, че си и ти, мамо…

— Много съм любопитна, признавам си. И… как се казва това момиче?

— Беладона Райт — измърмори Тайрън.

— Дъщеричката на Марша Райт?

— Вероятно.

— О, спомням си я от тържеството в края на годината, когато бяхте… мисля… в трети клас. Много беше сладка!

— Е, вече е пораснала малко.

— Със сигурност. Искаш ли да те закарам?

— Няма нужда, мамо. Не е далече.

— Добре. Нали ще се върнеш за вечеря?

— Да, мамо.

— И… се отпусни, момчето ми. И аз разбирам малко от тези неща, а поне в това отношение нещата не са се променили много. Да имаш среща с момиче не е причина да се чувстваш като гладиатор, който излиза на арената. Повярвай ми, не е настъпил последният ти час!

Де да можех… — въздъхна Тайрън.

Събота, 02.10.2010, 13:33

Куонтико

Както никога събранието беше започнало точно на минутата. Майкълс огледа присъстващите и даде думата на Джей Гридли.

— Имаме една добра и една лоша новина — делово започна Джей. — Бастунчето, използвано при нападението срещу Алекс Майкълс, е поръчано ето тук — появи се виртуалният образ на магазинчето „Кейн Мастърс“ — и произведено от компания, известна с висококачествената си бойна техника, закупувана изключително от професионалисти. Получихме списък на лицата, закупили точно този модел през последните десет години, и след като елиминирахме след прецизно проучване голяма част от тях, останаха ни осем възможности.

На екрана се появиха осемте имена.

— Нашите агенти вече са разговаряли с пет от лицата. Четири от тях ни показаха бастунчетата си, а петият е подарил своето на приятел, което се оказа вярно.

Пет имена изчезнаха от екрана.

— От останалите трима единият е седемдесетгодишен старец, който живее в Орегон и отказва да допусне федералните агенти в имението си, но според медицинските свидетелства преди известно време е претърпял доста тежка операция, което на практика означава, че можем да го отпишем…

Името на екрана избледня и постепенно изчезна.

— А колкото до останалите двама, те са доста… интересни.

— Интересни? — вдигна въпросително вежди Майкълс.

Джей махна към екрана. Едно от имената запримигва в яркожълто.

— Уилсън Джеферсън от Пенсилвания. През последните три години мистър Джеферсън е закупил освен бастунчето и два комплекта бойни тояжки, които са му били доставени с наложен платеж по пощата. Тояжките, които е поръчал, се използват във филипинските бойни изкуства и в някои други източноазиатски стилове. По данни на пощенските служители мистър Джеферсън е бял, четиридесет и една годишен и живее на следния адрес…

Адресът се изписа на екрана.

— Само че… проверихме адреса и той се оказа фалшив. Има някаква мистификация и с кредитните му карти… Изобщо господинът се оказа изпечен електронен фалшификатор.

— С други думи, той е нашият човек… — нетърпеливо се обади Тони.

— Чакай малко… Остава и господин Ричард Орландо, закупил само през последните четири години общо пет такива бастунчета (две от абсолютно същия модел). Всички са били изпратени на негово име в пощата на Остин, щата Тенеси. Проверката установи, че получателят им е двадесет и седем годишен, испаноговорещ… отново само според данните в компютъра. Защото въпросната личност не може да бъде открита. Снимката на шофьорската му книжка е толкова неясна, че е изключено да се каже нещо за външните белези на лицето. Същото се отнася впрочем и за останалите снимки, с които разполагаме. Пълна мъгла.

— Възможно е… да е един и същ човек, използвал фалшиви документи за самоличност — предположи Майкълс.

— Всичко навежда на тази мисъл. Двама граждани, които съществуват само според компютърните справки, с адресни регистрации на хиляди километри една от друга. Никой не би могъл да направи връзка между тях… освен случайно. Както и стана.

— Чудесно — отбеляза Тони, — а коя е добрата новина?

— Тази беше… добрата. Лошата е, че никой от пощенските служители не си спомня нищо за господата Джеферсън и Орландо. Ударихме на камък. Откъдето се налага изводът, че несъществуващите господа се явяват нещо като подставени лица, чиято единствена

функция е била да бъдат регистрирани като законни получатели на доставката. А същинският притежател — или притежателка — на бастунчетата е в неизвестност. И се предполага, че е взел всички мерки, за да не бъде открит.

— Лоша работа… — прехапа устни Тони.

— Да не кажа… умряла работа — въздъхна Джей. — Ще продължим търсенето, но повече от ясно е, че нямаме работа с аматьор. Някой, който си е направил труда да се подсигури чак дотам, определено не е случаен…

— И очевидно знае защо го прави — отбеляза Майкълс. — А това, че беше жена, е вън от всякакво съмнение. *Изключено* е да е бил мъж. Добре, благодаря ти, Джей. Тони?

— В момента проверяваме всички професионални изпълнители на „мокри“ поръчки. Досега обаче не сме попаднали на някой от такава висока класа. А колкото до легендите…

— Какво за тях?

— Преди всичко те не могат да бъдат смятани за достоверни. Какво ще кажете за Снежко, който може да те убие само с поглед? За Спектъра, който минава през стени? Или пък за Селки, който може да се превъплъщава в какво ли не, като оня човекоядец от приказката? Врели-некипели. За истински добрите килъри на практика се знае съвсем малко — и в това е силата им. И класата им. Реално погледнато, единственият сигурен начин да откриеш някой от тях е клиентът му да реши да го издаде. От което обаче той няма особена полза. В повечето случаи…

Майкълс кимна. Всичко това му беше известно. Не беше преставал да мисли за това от деня на убийството на Стив Дей.

— Нещо друго? — попита без особена надежда.

Брент Адамс от Отдела за организираната престъпност подхвърли:

— Нещо се мъти в клана Геналони.

— По-точно?

— Какво да ви кажа… Прегледахме цялата налична информация за действията им през последната година. Преди няколко седмици в нюйоркския ни клон е постъпило запитване от тяхна страна, свързано с арестуването на Луиджи Сампсън, дясната ръка на Рей Геналони.

— И какво?

— Ами това, че всъщност той изобщо не е бил арестуван. Хората на Геналони обаче изобщо не вярват на уверенията и твърдят, че има свидетели на задържането му. Агентите на ФБР се били легитимирали и всичко останало… Явно има някакво недоразумение.

— Добре, как бихме могли да си го обясним?

Адамс сви рамене.

— Нямам никаква представа. Факт е обаче, че Луиджи Сампсън е неоткриваем. Незабавно предприехме издирването му. Като че ли е потънал вдън земя.

— Виж ти. Може просто да е заминал да си почине.

— Или да се е покрил, с намерението да скъса с Рей Геналони, кой знае?

— Или още по-вероятно самите те да са го очистили…

— Хм… — поклати глава Майкълс. — Тогава защо ще обвиняват нас за задържането му.

— Знам ли… — разпери ръце Адамс. — Може би, за да се подсигурят. Онези типове са… непредсказуеми. Понякога правят изключително хитър ход, друг път допускат някоя глупава грешка… Никога не знаеш какво да очакваш.

— Може пък Сампсън да е бил замесен в убийството на Дей и Геналони да е решил да се отърве от него за по-сигурно? — предположи Тони. — Доколкото знам, имат такъв навик.

— Възможно е — кимна Адамс. — Рей Геналони е известен с предпазливостта си. Не смее да излезе на улицата, ако преди това бодигардовете му не са проверили района сантиметър по сантиметър.

Майкълс замислено гледаше пред себе си. Нещо му се губеше. Във всичко това имаше някаква логика, която им се изплъзваше… Засега. Но това го човъркаше и не му даваше мира.

— Е, добре, момчета. Джей, виж какво още можеш да изровиш за онези бастунчета, но доколкото разбрах, си попаднал на някаква следа в Ню Орлиънс — не я изпускай. Това, което си открил, е много важно и може би ще ни помогне да разплетем поне един от случаите. Е, ако това е всичко, мисля да приключваме.

Майкълс изчака хората си да се разотидат и се отправи към кабинета си. Вървеше с наведена глава, потънал в невесели мисли. Облаците над главата му се трупаха, а времето му неумолимо изтичаше…

Какво пък, всяко зло за добро. Може би беше дошъл моментът да се оттегли от специалните служби, да се премести в Айдахо при дъщеричката си, да си намери по-спокойна работа в някоя компютърна фирма, да прекарва уикендите със Сю, да свали от плещите си цялото това напрежение, да заживее като човек…

Но беше дал дума пред себе си, че ще разкрие убиеца на Дей, и нямаше да мръдне оттук, докато това не станеше факт. Дори и президентът да изгубеше търпение и да го изриташе от поста му, дори и да го пратеха да реди кламери в някоя канцелария, човекът, отговорен за смъртта на приятеля му, рано или късно щеше да си плати.

26

Събота, 02.10.2010, 23:05

Грозни

Би предпочел да повърви пеша по пътеката, но тъй като бързаше, се налагаше да използва колата. Програмата му явно се беше претоварила и сега, особено след злополучната среща с онзи американец, агента на Мрежата, Плеханов смяташе да я изтрие цялата. Това би било най-благоразумно. Междувременно трябваше да се прехвърли в нов сценарий и да изчака презареждане. Това беше един от недостатъците на компютрите от стария тип, които Плеханов си обичаше — при уредите за виртуална реалност това ставаше за секунди, без изобщо да се губи време.

Всъщност забавянето не го притесняваше особено. Беше си избрал готов, функциониращ сценарий, на който трябваше да нанесе само някои незначителни изменения. Шансовете на агентите от Мрежата да се доберат до него бяха практически равни на нула. Стандартен сценарий, син корвет, неотличаващ се по нищо от хиляди други…

Уверен в благополучния изход на замисъла си, Плеханов натисна газта.

Събота, 02.10.2010, 15:05

Вашингтон

Беладона Райт му отвори вратата, облечена само с късо, плътно прилепнало клинче и широка тениска без ръкави. Която всъщност не скриваше почти нищо.

Тайрън преглътна смутено.

А когато забеляза Менгемето, целият само мускули, лениво изтегнат на дивана в хола, съвсем изгуби ума и дума.

— Здрасти, Тайрън, влизай — изчурулика Бела, без изобщо да се досеща за притеснението му.

А Тайрън имаше чувството, че всичко е изписано на физиономията му — сигурно имаше вид на каещ се грешник в преддверието на ада.

— Тайрън, запознай се с приятеля ми Херберт Ле Мот. Моти, да ти представя Тайрън.

Моти? За малко да се изсмее — този път обаче прояви достатъчно благоразумие.

Менгемето се изправи и тръгна към него. За миг Тайрън изпита чувството, че устата му ще издаде нечленоразделен звук, нещо като вика на Годзила. За свое учудване чу обаче само дружелюбното:

— О, значи ти си Тайрън? Компютърният гений. Слушал съм за тебе… — И Менгемето му протегна ръка.

Тайрън стисна грамадната лапа.

Имаше чувството, че сънува. За малко не разтърка очи.

— Е, Бела, аз ще тръгвам. Ще ти звънна след тренировката.

И Менгемето се наведе и целуна Бела по главата. Тайрън примигна. А Бела на свой ред потупа с малката си ръчица мускулестия гръб на Менгемето, сякаш имаше насреща си някой едър, но кротък и безобиден кон.

След като Менгемето си тръгна, Бела се обърна към Тайрън със закачливи проблясъци в очите. Може би все пак беше забелязала нещо странно в изражението му.

— Ти какво, да не си мислеше, че Моти ще ти се нахвърли?

— Не, просто се стреснах в първия момент. Наречи го… инстинкт за самосъхранение.

— Глупости, Моти е такъв сладур. На мравките път прави… Хайде, ела да се качим в стаята ми.

Само че мравката трябва да си знае мястото, благоразумно отбеляза на себе си Тайрън и покорно тръгна след Бела, оставил всичко в ръцете на Съдбата.

Компютърът на Бела беше от стандартните и устройството му за виртуална реалност не беше кой знае какво, но все пак вършеше работа. Само след няколко минути Тайрън установи, че Бела съвсем не беше „гола и боса“, както твърдеше.

— Е, вярно е, че знам това-онова на теория, но хич не ме бива да сърфирам из мрежата…

— О, това ли било? Нямаш грижи. Само имаш ли още един комплект от виртуалните приспособления?

— Да, ето ги.

— Добре, хайде да опитаме. Ще започнем с нещо по-лесно. Ще се включим в една от големите търговски мрежи.

— Както кажеш, Тайрън.

— За приятелите съм Тай — подхвърли той, преодолял смущението си.

Двамата сложиха виртуалните ленти и седнаха пред компютъра толкова близо един до друг, че краката им почти се докосваха и Тайрън можеше да почувства топлината, която лъхаше от тялото на Бела. Имаше чувството, че сънува.

От Бела го делеше само някакъв си сантиметър, но Тайрън беше прекалено плах, за да го преодолее. Пък и се страхуваше да не развали всичко изведнъж. Нищо, и така беше прекалено хубаво. А някой ден, кой знае…

Може би трябва да се ощипеш, за да слезеш на земята, бръмчеше някъде в мозъка му оня досаден глас. Но този път Тайрън не му обръщаше внимание.

Неделя, 03.10.2010, 6:00

Сараево

— Първи взвод, вляво — по фланга! Втори взвод — пазете тила!

Затрещяха автомати, засвистяха куршуми — бяха насред градския парк (по-скоро онова, което беше останало от него) и атаката беше съвършено неочаквана.

Джон Хауард презареди автомата и отново откри огън.

— Сър, има… — Младичкият лейтенант падна, пронизан от картечен откос, преди да е успял да довърши.

Но откъде, за бога, идваше тази стрелба?

— Трети взвод, отвърни на огъня! Хайде, движение!

Хората му се топяха… бронежилетките изобщо не помагаха… някой ги беше взел на мушка, но кой?

Вашингтон

Джон Хауард свали виртуалната лента и разстроен я захвърли настрани. По дяволите!

Горе жена му и синът му още спяха. Едва след няколко часа щяха да станат и да се облекат, да идат на църква. Него обаче не го хващаше сън, затова рано-рано беше слязъл при компютъра и разиграваше бойни сценарии. В момента обаче съжаляваше, че не беше избрал да поиграе шах — толкова зле се бяха развили нещата на бойното поле.

Отиде до кухнята и отвори хладилника. Извади кутията прясно мляко и си наля една чаша. Седна, загледан в чашата, сякаш изобщо не я виждаше.

Чувстваше се безкрайно потиснат.

Не, не беше в депресия, просто му беше някак криво, неуютно. Без дори да има конкретна причина за това. Имаше чудесна жена, страхотно хлапе и пост, за който много армейски офицери биха дали мило и драго. Изобщо всичко си му беше наред. Беше се завърнал от успешно изпълнена мисия, като при това не беше изгубил нито един от хората си. Прекият му шеф го беше предложил за похвала от самия президент. Тогава какво? Какъв му беше проблемът?

Само това, че му се участваше в истинско сражение… И в същото време сам се укоряваше — кой нормален човек жадува да се лее кръв…

И все пак, мислеше си, един мъж има нужда да се докаже. А как би могъл да се докаже един войник? Не че не беше преживял едно-друго, но имаше чувството, че не е било нищо сериозно, че досега винаги беше минавал между капките.

Беше му се разминало участието в операция „Пустинна буря“, както и в акцията срещу полицейския произвол в Южна Америка, тъй като по онова време преподаваше във Военната академия. Изобщо целият му активен живот беше минал в обучение, тренировки, преподаване — изобщо, в самоусъвършенстване. За какво? Знаеше, че не бива да разсъждава така, но не можеше да се пребори с чувството за непълноценност, с мисълта, че всичко научено отива на вятъра.

Неслучайно се беше включил в Мрежата. Тук поне имаше някакъв шанс да участва в акция. Но най-сериозната операция, в която беше взел участие досега, беше мисията в Украйна, а и тя беше… слаба работа.

— Добро утро.

Хауард вдигна глава и видя ухилената физиономия на сина си Тайрън.

— Не мога да повярвам на очите си, синко. Станал си още в шест…

— Нещо не ми се спеше.

Тайрън отвори хладилника и на свой ред извади кутията с мляко. Разклати я, установи, че е почти празна и направо я надигна, като смигна на баща си.

След малко избърса устата си и запита:

— Татко… мога ли да те питам нещо?

— Казвай.

— Как може да се справи човек с противник, който е по-силен и е завзел по-голяма територия?

— Хм, зависи от конкретните обстоятелства — от терена, оръжията, с които разполага, от транспорта и т.н. От един куп неща. Но преди всичко трябва да си набелязал целта, след което да си избереш стратегия, след което да я приведеш в действие с подходяща тактика.

— Аха…

— Откога започна да се интересуваш от тези неща?

— Просто ми беше… любопитно — отвърна Тайрън някак неубедително, забил поглед в босите си крака.

Хауард успя да запази сериозно изражение и само сви рамене. Момчето беше на тринайсет — още ни риба, ни рак. И на него не му беше лесно.

Той въздъхна.

— Добре, сине, можем да си поговорим за някои стратегии. Значи те интересува как да завземеш определена територия, без да я унищожиш?

— Нещо такова.

— Значи, трябва да се действа много внимателно. Противникът е по-силен, трябва да държим сметка за това, следователно трябва да го надхитрим. Изключваме впускането в открита битка като вариант — в нея, ясно защо, нямаме никакви шансове. Преди да предприемем каквото и да било, трябва да обмислим внимателно ситуацията. И преди всичко да се помъчим да открием слабите места на противника.

Атакуваш някое от тях и се покриваш преди още да са се усетили. Ако си достатъчно бърз… шансовете са на твоя страна.

Тайрън се облегна на стената — очевидно обмисляше внимателно току-що чутото.

— Има и още нещо… Добре е да се опиташ да спечелиш местното население на своя страна. Това е много важно.

— Но как би могло да стане това?

— Като им предложиш онова, което противникът ти не може да им предложи. Нещо, което би било наистина ценно за тях, така че сами да стигнат до извода, че им е по-изгодно да застанат на твоя страна. Тук отново трябва да се прецени на момента, според конкретната ситуация. Но нещата опират до това — покажи им нещо, научи ги нещо, от което наистина биха имали полза — как да ловят риба, как да повишат добивите си, как да улеснят труда си в една или друга област… И главното — използвай мозъка си, вече казахме, че той е твоето единствено преимущество.

Момчето кимна.

— И така, преследвай набелязаната цел, но бъди гъвкав, което ще рече — готов да отстъпиш, ако се налага. Понякога най-бърз се оказва по-заобиколният път. Променяй посоката, атакувай там, където най-малко очакват, щом те са по-силни, ти пък бъди по-бърз. И в същото време действай предпазливо, а не припряно. Гледай да улучиш най-подходящия момент. Ако си сигурен, че си спечелил на своя страна местните, тогава вече численото превъзходство на противника не би трябвало да те притеснява — съотношението на силите се е променило в твоя полза!

— Аха…

За момент и двамата — баща и син — помълчаха, после Тайрън се обади:

— Благодаря ти, татко. Е… аз ще ида пак да си легна.

— И добре ще направиш, момчето ми.

Тайрън зашляпа нагоре към стаята си, а баща му усмихнато поклати глава след него. Не беше забравил времето, когато самият той си блъскаше главата над подобни проблеми, въпреки че бяха минали много години оттогава. И знаеше колко е важно в такъв момент до теб да има някой, който да ти подаде ръка, да се опита да отговори на въпросите ти. Всъщност като се замисли човек, това не беше по-

маловажно от някоя спечелена битка, дори напротив. Добре че беше Тайрън да му го напомни.

Отпи мляко от чашата си, но му се стори блудкаво и го изля в мивката. Изплакна чашата и усети, че му се иска да си полегне. Може би този път сънят щеше да дойде.

27

Неделя, 03.10.2010, 06:40
Вашингтон

Застанал до плъзгащата се стъклена врата, Алекс Майкълс наблюдаваше пуделчето, заиграло се в задния двор. То го беше събудило рано-рано — беше се вмъкнало в стаята му и беше скочило на леглото му. И все пак беше добре възпитано кученце, не можеше да се отрече — не лаеше, нито дърпаше завивките, просто си стоеше, вперило предан поглед в него, докато Майкълс окончателно се събуди и го пусна навън да се облекчи.

Алармената система в къщата вече беше включена през цялото време, свързана с командния пулт на компютъра. Достатъчно беше Алекс да произнесе полугласно паролата „Тревога!“, за да я уловят скритите микрофони и алармата да се задейства незабавно. Освен това тейзерът винаги беше в джоба му и Алекс се беше поупражнявал да борави с него, за да не се повтори оня злощастен пропуск.

От другата страна на улицата отново беше паркирана кола с двама федерални агенти. Трети стоеше на пост до градинската порта. Но най-добрата аларма все пак си оставаше малкото кученце, което сигнализираше за всяко чуждо присъствие с оглушителния си лай.

Скаут току-що беше приключил с напояването и наторяването и заприпка обратно към кухнята. Завъртя опашка в краката на Алекс, като го гледаше очаквателно.

— Гладно ли си, дребосъче? — сети се Майкълс.

— Джаф!

— Ясно… Хайде, ела.

Майкълс беше купил няколко консерви кучешка храна и сега сипа малко в една купичка. Наля и прясна вода.

Кученцето търпеливо чакаше. Този, който го беше обучавал, наистина беше свършил добра работа.

Но когато го подкани да си хапне, Скаут омете купичката за секунди. След което последва Алекс в хола.

Алекс се разположи на дивана и кученцето скочи до него. Намести се в скута му и започна да ближе лапичките си, напълно доволно от живота и от себе си. Майкълс го почеса зад ушите — кученцето изобщо не му беше в тежест, дори напротив — действаше му успокояващо.

Замисли се за Сузи — тя винаги беше мечтала за кученце. Меган й отказваше, под предлог, че все още не е достатъчно голяма, за да поеме отговорността. А на него му се струваше, че дъщеричката му расте не с дни — с часове. Имаше чувството, че докато се озърне — и тя ще стане на осемнайсет. И тази мисъл малко го плашеше.

Самият Майкълс също обичаше кучетата. Единствената причина досега да не си вземе едно, беше, че според него кученцето щеше да е доста самотно — при неговия начин на живот.

Предишните собственици на къщата бяха гледали котка и бяха оставили в килера старата котешка тоалетна — тя вършеше работа и на Скаут — спасяваше положението, когато дребосъкът не можеше да излезе навън.

Скаут близна ръката на Майкълс.

— Ти не ми се сърдиш, когато се наложи да закъснея, нали, момчето ми? Независимо от всичко винаги си щастлив да ме видиш.

Кученцето джафна и завъртя опашчица, сякаш в потвърждение на думите на Майкълс.

Той се засмя. Това се казваше да те приемат безусловно. Ако всеки стопанин на куче отговаряше на възвишените представи на любимеца си за него, земята щеше да е рай.

Е, време беше денят да започне — да вземе душ, да се обръсне набързо, да се настрои на делова вълна.

Мина му през ум да вземе Скаут със себе си. Защо не? Кученцето нямаше да прави бели, нито заемаше кой знае колко място.

Какво му пречеше? Да не би да беше забранено?

Отправи се към банята, зарадван от хрумването си.

Неделя, 03.10.2010, 07:40

Куонтико

Джон Хауард беше с армейските си ботуши и маскировъчна униформа. Само вместо войнишкото кепе беше сложил хавлиена лента

на челото си — потеше се много и това беше най-доброто решение. Освен него на бойното поле тази сутрин имаше още около петдесет войници.

Джон Хауард участваше в тренировката наравно с тях — не би накарал хората си да направят нещо, което самият той не бе в състояние да извърши.

Фернандес даде сигнал със свирката си.

Хауард хукна към пълния с вода ров, скочи, хвана въжето и се залюля над рова. Трябваше да се засили достатъчно, за да скочи на второто залюляване и да се прехвърли от другата страна.

Хауард се прицели на две педи от рова и без да губи време, хукна към оградения с бодлива тел тунел. Стрелците днес имаха почивен ден, иначе над тунела прелитаха картечни откоси, които не можеха да те улучат, освен ако не си подадеш главата през бодливата тел, но бяха в състояние да изкарат акъла на новаците. Неговите момчета обаче бяха стари пушки, врели и кипели — те не се стряскаха лесно.

— По-живо, полковник, времето ти изтича! — викна зад гърба му Фернандес.

Хауард се ухили и запълзя на лакти и на колене под бодливата тел, като се опита да ускори темпото. Цаката му беше да се пълзи ниско долу, при което рискуваше само да се изкаляш, но по-лошият вариант беше да опиташ бодливата тел…

Най-после се измъкна.

Оставаше му да преодолее стената. За тази цел трябваше да е развил достатъчно добра скорост, за да се набере догоре.

Хауард скочи, сграбчи провисналото въже и за няколко секунди успя да се прехвърли от другата страна.

Следващото препятствие бе един дълъг телефонен стълб, проснат на дължина по няколко Х-образни подпори. Трябваше да се изкатериш и да минеш от единия до другия му край, запазвайки равновесие. Тук тънкостта беше да се придвижваш с равномерен ход — нито прекалено бързо, нито прекалено бавно. Не беше кой знае колко страшно да паднеш — височината не беше голяма. Най-много да си изкълчиш някой крак или ръка. Един-единствен път едно от момчетата се беше ударило наистина лошо, тъй като падна на главата си.

Хауард беше минавал по стълба стотици пъти и вече му беше свикнал, нямаше опасност да се изтърси.

От другия край на стълба имаше яма, пълна с талпи или по-скоро някакви изкуствени стърготини. Там трябваше да се скочи, като за предпочитане беше да се приземиш в седнала позиция.

Полковникът стигна края на стълба и скочи в ямата с разперени ръце — тупна, претърколи се, затъна една-две педи в стърготините, но бързо се измъкна навън.

Войникът пред него беше по-бавен, Хауард се изравни с него и подвикна:

— Направи ми път!

Войникът отстъпи встрани и Хауард го задмина.

Беше развил добра скорост — е, не беше най-доброто му постижение, но все пак беше доволен от себе си.

Минното поле беше пясъчен коридор с дължина трийсетина метра. Мините бяха елементарни и не бяха опасни, защото се произвеждаха с учебна цел. Ако стъпиш на някоя от тях, разнасяше се оглушителен писък. Освен това ти се отнемаха петнайсет секунди от времето. Мините можеха да се забележат по вдлъбнатините в пясъка, но колкото повече войници бяха минали преди теб, толкова по-набразден беше пясъкът и задачата ти ставаше по-трудна.

Когато Хауард стигна до минното поле, там имаше двама войници, които бяха стигнали почти до края. Новаците се изхитряваха да минават по стъпките на войниците преди тях, без да подозират, че всъщност електронните мини променяха местонахождението си всеки две минути и човек не можеше да разчита на следите, оставени от минаващите преди него.

Техниците бяха действали по изрично настояване на Хауард, който държеше хората му да тренират рефлексите си. Тук трябваше да си внимателен, но не прекалено предпазлив, почнеш ли да се бавиш, щеше да се паникьосаш — навсякъде щяха да ти се привиждат мини.

Хауард пристъпи напред. След около четиридесет секунди беше прекосил полето и оставил двамата войници зад гърба си.

Последното изпитание за днес беше сержант Арло Филипс — 120-килограмовият боен инструктор. Трябваше да успееш да минеш покрай него, за да се добереш до един стълб в центъра на очертан с бяло кръг и да натиснеш сигналния бутон. Междувременно пък

сержантът трябваше да направи всичко възможно, за да ти попречи. Ако успееше да те изтласка извън очертанията на кръга, трябваше да се върнеш и да започнеш от самото начало. Също беше и условието, ако времето ти изтечеше, докато си вътре в кръга. Филип беше як, мускулест, изключително силен и… въобще не обичаше да губи. Тоест, разбираше си от работата и единственият шанс да не те направи на пух и прах беше да си достатъчно пъргав, за да му се изплъзнеш.

Когато дойде редът на Хауард, той се насочи право към Филипс, после изведнъж рязко сви вляво, после вдясно, после отново пак вляво и се претърколи. Всичко това — за частица от секундата. Все пак Филипс успя да го докопа за десния глезен, но твърде късно — Хауард вече беше натиснал сигналния бутон с върха на пръстите си, миг преди Филипс да го просне на земята.

Тъкмо навреме — таймерът отчете, че времето му беше изтекло.

— Имахте късмет, сър — рече Филипс запъхтян.

Хауард се изправи, изтупа дрехите си и се ухили.

— Понякога и това помага…

— Хайде, да идва следващият! — изрева Филипс и запретна ръкави.

Хауард се приближи към Фернандес, който точно отчиташе времето.

— Остаряваш, полковник — поклати глава сержантът. — Имал си и по-добри постижения. Засега си трети.

— Отзад напред ли? — уморено се пошегува Хауард. По челото му се стичаше пот.

— Е, сър, капитан Маркус е пръв и те води с някакви си шестнайсет секунди. Да беше видял как майсторски се справи с Филипс — с една от любимите си жиу-жицу хватки.

— А кой е втори?

Фернандес се подсмихна.

— Скромността не ми позволява… сър.

— Ами! Направо не е за вярване!

— Невероятно, но факт, сър. Бях две секунди по-бърз.

— Хм…

— Можех да бъда и пръв, сър. Спрях да глътна една бира. Реших, че времето ми позволява.

Хауард въздъхна и се отправи към съблекалните. Тренировката си я биваше. Щеше да си вземе един душ, да се преоблече и да се прибере точно навреме за неделната служба.

Неделя, 03.10.2010, 08:45

Въздушното пространство над Мариета, Джорджия

Мора Съливан погледна през прозореца на самолета. Както винаги, си беше купила два билета за първа класа и до нея на седалката нямаше никой — в случай, че се наложеше да се дегизира по време на полета.

И без това имаше много свободни места — никой не би си позволил нахалството да й се натрапи.

Есента беше в разгара си и гледката отгоре си я биваше — великолепни наситени оранжеви, жълти и червени цветове, редуващи се с вечнозелени борови горички.

Обикновено Мора си подремваше по време на полета, но тази сутрин й беше доста напрегнато.

Само два пъти досега й се беше налагало да ликвидира клиент. Първият, Марсел Тулие, по една случайност се беше оказал в черния списък на друг неин клиент само шест месеца след като беше работила за него. Жалко наистина, но беше принудена да изпълни поръчката. Бизнесът си е бизнес, не бива да се влагат излишни емоции.

Вторият клиент, търговец на оръжие на име Дентън Харисън, прояви непредпазливостта да попадне в ръцете на полицията и като нищо щеше да се разприказва, за да смекчи присъдата си. Трябваше да се предприеме нещо, преди да е станало късно. В противен случай, току-виж Харисън им подхвърлеше информацията за Селки с надеждата, че ще отърве кожата. Не че можеше да им предложи кой знае какво, освен няколко разписки — Селки се беше погрижила за всичко, но по-добре беше изобщо да не подозират за съществуването й, нали така?

И така, на излизане от сградата на съда в Чикаго Харисън получи един куршум в гърдите от шестстотин метра разстояние и дори бронежилетката не му свърши работа. Куршумът разкъса аортата му и излезе откъм гърба, като остави дупка, голяма колкото юмрук.

Сега беше наред Геналони.

— Ще желаете ли нещо за пиене? Сок? Кафе? — надвеси се над нея усмихнатото лице на стюардесата.

— Не, благодаря.

Но налагаше ли се наистина да приключи с него?

Не заприличваше ли прекалено много стилът й на неговия, а босът беше известен с това, че се бои и от сянката си. Нямаше ли друг, по-елегантен начин да реши проблема, въпреки че, естествено, най-добре би се справила с обичайните си средства? Трябваше да го обмисли добре. Нали, така или иначе, беше взела решение да се оттегли и всичките й предишни самоличности, адресни регистрации, кредитни карти и други подобни щяха да останат зад гърба й?

Би могла да натопи Геналони за нещо сериозно (разполагаше с достатъчно факти) и да се отърве от него. Но той би могъл да вземе мерки за елиминирането й и дори и зад решетките не биваше да изключва подобна възможност. Само че там едва ли щеше да му е до това. А след няколко години щеше изобщо да е забравил за нея. Да се надяваме.

Мъже като него свършваха в затвора или — направени на решето. Бяха си заслужили напълно едното или другото, така че съдбата им не изненадваше никого.

Заслужаваше ли си изобщо да се безпокои?

Знае ли човек. Всичко се случва. Срещат се и престарели мафиотски босове на инвалидни колички. Нали искаше да отвори нова страница и да започне на чисто?

Така че… да се озърта и да пази гърба си не се вписваше в плановете й.

Селки въздъхна. Не разполагаше с много време за мислене.

Неделя, 03.10.2010, 13:28

Вашингтон

Тайрън стоеше пред входната врата на Бела и пристъпваше от крак на крак.

После си пое дълбоко дъх и натисна звънеца. Вчерашният ден беше преминал чудесно — Бела се беше представила доста добре. Във всяко отношение. А най-важното — беше го докоснала два-три пъти

съвсем случайно, но лицето му още пламтеше само при спомена за този допир.

Бела отвори вратата. Този път беше облечена с анцуг, а косата й беше вдигната нагоре. Миришеше на свежо и чисто.

— Здрасти, Тай! Тъкмо излизам от банята. Съжалявам, че съм в такъв вид…

— Какво му е на вида ти? Чудесен е. — Стори му се, че гласът му прозвуча някак напрегнато.

Самата мисъл — Бела, излизаща от ваната — го караше да настръхва. *Стегни се, момче, какво ти става? Само не си гълтай езика…*

— Заповядай, влез.

Седнаха зад компютъра, допрели колене, и веднага се хванаха за работа.

— Днес ще използваме моята виртуална програма. Искаш ли да се повозим на мотор?

— Иска ли питане?!

— Добре тогава. Ето как функционира програмата.

Неделя, 03.10.2010, 21:45

Грозни

Плеханов включи виртуалната програма и изведнъж се сети, че още не беше унищожил синия корвет от предишния сценарий. Автомобилът беше паркиран в една отбивка. Поклати глава — това беше пропуск. Помисли малко и реши да го използва за последно — отиваше по работа в Швейцария и не искаше да губи време. Но при завръщането си щеше да се отърве от него. Това щеше да бъде първата му работа.

Неделя, 03.10.2010, 13:50

Вашингтон

Пришпорил своя „Харли Дейвидсън“ по шосето, което прекосяваше Швейцарските Алпи, Тайрън подхвърли през рамо, като се опитваше да надвика воя на вятъра.

— Разбираш ли сега как функционира програмата?

— Моят компютър преобразува техните сценарии в съответстващи визуални представи. Например оня камион в друг вид сценарий би бил кораб или някакъв шлеп…

— Конкретният образ е само условен.

— Но как по-точно става така? — извика на свой ред Бела.

Тайрън хвърли поглед назад.

Насрещният вятър разпиляваше косите на Бела като златист плащ — прекрасна гледка.

— Много лесно! Ако сценариите ни са съвсем различни, моята програма просто ги наслагва върху неговата, като някои основни характеристики остават същите, а всичко останало се трансформира. Ако програмите ни са сходни, моята чисто и просто приема неговия конкретен образ. Винаги можеш да избереш една или друга програма, а конкретните образи, например този камион, се явяват носители на определена информация — в този случай доста голяма по обем, затова се и движи толкова бавно.

— Мисля, че започвам да схващам.

Тайрън увеличи скоростта и моторът профуча покрай тромаво движещия се камион само секунди преди в другото платно да се зададе един автомобил.

— Уау! — затаи дъх Бела.

— Само се дръж здраво — засмя се Тайрън.

— Значи използваш готов сценарий?

— В този случай, да. Но съм направил някои промени…

— Нима си могъл?

— Разбира се. Мога дори да създам своя собствена програма, от начало до край, но предпочитам да си избера някоя готова и да си я дооформя по мой вкус.

— Колко интересно… Ще ми покажеш ли как става всичко това?

— С удоволствие. Не е толкова сложно.

— Страхотно!

В този миг Тайрън си спомни разговора с баща си. „Предложи им нещо, което противникът ти не може…“

Ако условно приемем Менгемето за „противник“, баща му беше напълно прав. В едно отношение Ле Мот не можеше да се мери с него и Тайрън щеше да се възползва от това. А Бела беше в състояние да

оцени предимството му и ако е рекъл Господ, може би беше на път да я спечели!

Спряха на светофара на едно кръстовище. Вляво от тях се падаше Кибердържавата. Дали пък да не се поразходеха из нея? Тайрън я беше посещавал два-три пъти и всичко му се беше сторило много интересно, при положение, че само ако се включиш, имаш достъп до най-забележителните неща… Според него си струваше, но баща му, като човек от старото поколение, беше на съвсем друго мнение: „Да станеш гражданин на някаква си измислена компютърна държава… врели-некипели!“.

Потънал в мислите си, Тайрън за малко да не обърне внимание на синия корвет, който профуча.

Но някъде в периферията на съзнанието му светна червената сигнална лампичка: „Тревога! Син корвет… Син корвет…“.

Имаше нещо, но какво… Тайрън трескаво се мъчеше да си припомни.

Ами да! Съобщението на Джей Гридли по имейла: „Момчета, отваряйте си очите на четири за костюмиран тип в син корвет“.

Не беше успял да види шофьора, а и пред него чакаха още три автомобила. Може би беше някакво съвпадение… Ами ако не беше? Не трябваше ли да провери, за да е сигурен? И какво точно щеше да обясни на Бела?

Самата истина, как какво!

Да не би случайно Менгемето да оказваше съдействие на някой федерален агент?

Тайрън даде газ и се промуши покрай спрелите автомобили. Чуха се няколко възмутени клаксона.

— Ей! Имаме ли право?

— Не съвсем — уклончиво отвърна Тайрън, — но ни се налага.

Завиха в посоката, в която бе завил корветът.

— Ето! Виждаш ли оня син автомобил?

— Аха…

— Трябва да го проследим. Искам да се уверя в нещо. Помагам на… един приятел от Мрежата — изплю камъчето Тайрън.

— Сериозно?

— Напълно. На Джей Гридли, техния спец по компютрите, от време на време му изпълнявам някои поръчки.

— Уха!

Дали му се стори, или Бела наистина се беше притиснала по-силно до него?

— Ще можем ли да го настигнем?

— Съмняваш ли се? Само се дръж здраво!

Неделя, 03.10.2010, 21:58

Грозни

Плеханов се прибираше след посещението на банката в Цюрих, когато забеляза настигащия го мотор. В първия момент се притесни и смръщил вежди, се загледа в огледалцето за обратно виждане. Моторът се приближи и се опита да го задмине — доста неблагоразумно от негова страна, като се има предвид огромният камион, който приближаваше в насрещното платно. Моторът се размина с него буквално на косъм. Плеханов го проследи с любопитство. Така си и мислеше — бяха двама тийнейджъри и момчето искаше да се изфука пред гаджето си.

Нямаше повод за притеснение — ясно, че изобщо не им пукаше за него.

Луди глави! Плеханов въздъхна… Мислеха си, че откриват света. Вятър и мъгла…

Нямаше нищо ново под слънцето. Всъщност самият той изобщо не съжаляваше за изгубените илюзии и не би искал да се върне на мястото на тоя хлапак — да замени натрупания опит с лекомислието на младостта. Спомняше си какво е да те тресе хормонът и да си мислиш, че светът е в краката ти. Тепърва щяха да научат правилата на играта. А някои от тях животът щеше да изхвърли през борда.

Плеханов предпочиташе сегашната си възраст — вече беше врял и кипял, самият той щеше да диктува правилата. Време беше да изиграе картите си. И щеше да го направи по най-добрия начин.

28

Неделя, 03.10.2010, 14:20

Куонтико

Джей Гридли се носеше по шосето в Монтана, когато изведнъж във виртуалния му сценарий се вмъкна съвсем реален телефонен звън.

— Ало?

— Мистър Гридли? — звънна момичешки глас в слушалката.

Гридли смръщи вежди.

С личния му компютърен код разполагаха една шепа хора и никой от тях не би следвало да го нарича „мистър“.

— Кой се обажда?

— Името ми е Беладона Райт. Приятелка съм на Тай Хауард. Тай нямаше време да се обади и помоли мен. Спешно е! Мисли, че е открил синия корвет и в момента е по следите му. Ще ви дам координатите му в сценария… — избърбори момичето почти на един дъх.

— Къде се намира?! — възкликна Гридли.

Бела издиктува координатите и Гридли незабавно ги вкара във виртуалната програма на компютъра си.

— Благодаря ви за съдействието, госпожице Райт. Предайте на Тай, че идвам веднага. Доскоро!

Гридли понечи да се включи в сценария още на момента, но изведнъж се сепна — ако колата наистина беше търсената, възможно беше шофьорът също да е запомнил вайпъра — нямаше смисъл да рискува и да бие прекалено на очи.

Щеше да се спре на най-незабележимия стандартен модел — син неон на две години.

Кажи-речи всяка втора кола по виртуалните пътища изглеждаше така — беше кола, която лесно можеш да зарежеш, идеална за новаци и такива, които не държаха на нещо специално. Докато вайпърът беше съвсем друго нещо — стилна кола от висока класа, която не можеше да остане незабелязана.

Е, сега вече спокойно можеше да се включи в преследването.

Оказа се, че посочените от Гридли координати бяха на един крайпътен автосервиз и бензиностанция.

Гридли остави колата на паркинга и излезе навън, като се оглеждаше. Почти веднага забеляза мотора на Тайрън, паркиран недалеч, и младия си приятел в компанията на едно много хубаво момиче. Самият Тайрън още не го беше видял.

Сценарият беше наистина реалистичен — спрелите камиони бяха покрити с прах, а хладният есенен въздух беше пропит с миризмата на бензин.

Гридли се приближи към двамата тийнейджъри.

— Здрасти, Тай.

— О, Джей Джи! Запознай се с… Беладона.

— Приятно ми е. Нали с вас разговаряхме по телефона? Радвам се да ви видя. В действителност ли изглеждате така?

— Дори още по-красива — смело отвърна Тайрън и изведнъж заби поглед в носовете на обувките си.

Гридли се усмихна разбиращо. Добре че приятелят му беше доста мургав, иначе щеше да е почервенял като домат.

Момчето вдигна глава и погледна към ресторанта, пред който беше паркиран синият корвет.

— Ето колата. Шофьорът е вътре, в ресторанта.

— Благодаря ти, че ме повика, Тай. Провери ли вече табелата на колата?

— Фалшив регистрационен номер.

— Така се и очакваше.

Тайрън се обърна към момичето, което ги слушаше с интерес, и обясни:

— Много често се постъпва така — за по-голяма анонимност. Вкарваш фалшиви данни — име, адрес, самоличност, регистрационен номер на колата… Затова едно от най-важните правила във виртуалния свят е…

— … не вярвай на всичко, което виждаш — довърши вместо него момичето и се усмихна. — Аз може и да съм новачка, Тай, но съм чувала едно-друго…

Тайрън отново заби поглед надолу и замълча притеснено.

Гридли поклати глава. Хлапето беше хлътнало до ушите. А и момичето си го биваше.

— Е, има ли още нещо интересно? — побърза той да смени темата.

— Кара бързо, много уверено, почти винаги успява да хване зелената вълна.

— Значи е… вътрешен човек.

— Без съмнение.

— В смисъл? — вдигна вежди момичето.

— Експерт по компютрите, свикнал с подобни сценарии, най-вероятно програмист или нещо подобно.

— А все пак мога ли да попитам защо го следите?

— Ще ти отговоря, но не точно сега. Информацията е доста… поверителна.

— Значи е нещо сериозно.

— И още как. Засега мога само да ти кажа, че този тип е опасен… с него шега не бива. — И Гридли се обърна към Тайрън: — Смяташ ли, че ви е забелязал?

— Когато го задминахме, със сигурност. Ако пак ни види, ще се сети.

— В такъв случай, ако искате да участвате в преследването, ви предлагам да оставите мотора тук, на паркинга, и да дойдете при мен в колата. Да видим дали този път ще успее да ни се измъкне.

Тай и момичето се съгласиха на драго сърце. Двамата седнаха един до друг в колата.

Гридли се усмихваше вътрешно, като ги гледаше. На тази възраст да седиш на задната седалка до красиво момиче си беше вълнуващо преживяване. Пък и… не само на тази възраст.

Едва бяха седнали в колата, когато Тай възкликна развълнувано:

— Ето го! Излиза!

И действително, излезлият от ресторанта мъж се запъти към корвета. Сърцето на Гридли лудо заби! Той беше!

Вече нямаше никакво съмнение. Досега му се струваше, че е обикновено съвпадение — не беше очаквал подобна дързост или… неблагоразумие от страна на изпечен хакер — да продължи със синия корвет, който вече е бил забелязан веднъж. Може би разчиташе

прекалено на високата си класа и на собствената си недосегаемост и точно това щеше да се окаже слабото му място!

— Той ли е? — попита Бела със затаен дъх.

— Самият той.

— Страхотно!

— Пипнах ли те, приятелче? — промърмори Гридли и включи микрофона за свръзка.

— Внимание, внимание. До всички постове на Мрежата. Говори Джей Гридли, личен код Джей Джи — шест-пет-осем-девет-девет. Имам спешно съобщение… — И Джей докладва отличителните белези на синия корвет и шофьора му с най-големи подробности.

Отзад Тайрън разясняваше на момичето:

— Прави това, в случай че го изпуснем. За да имат готовност да ни окажат съдействие.

— Защо, има ли вероятност да ни се измъкне?

— Доста голяма. Явно е доста опитен и рано или късно ще усети, че има „опашка“. И тогава ще се опита да ни надхитри и да се изплъзне… дори с риск да унищожи цялата си виртуална програма.

— Мислиш ли, че би го направил?

— Аз на негово място бих го направил. Правило номер едно при компютрите гласи: длъжен си да се подсигуриш. А той винаги досега се е справял доста успешно. Но… за това ще мислим, като му дойде времето. А сега… затегнете коланите и напред.

Неделя, 03.10.2010, 15:00

Албъни, Ню Йорк

Мора Съливан плати на фирмата за обучение на породисти кучета стойността на пуделчето. Направи го, като преведе парите по сметка, и то чрез посредничеството на други две компании. Предпазливостта не беше излишна — на този етап не биваше да допуска повече издънки.

Беше си направила равносметка и беше взела решение да действа твърдо. Беше още млада — навлизаше в най-хубавата си възраст, здрава телом и духом — и дори в превъзходна форма. Същевременно беше придобила незаменим житейски опит и безпогрешни инстинкти. Беше натрупала цяло състояние, за което

мнозина можеха само да сънуват, и знаеше, че беше дошъл моментът да се оттегли от сцената и да се порадва на живота. Селки щеше да остане само като спомен от миналото й — щеше да се погрижи занапред никой да не може да я свърже с всичко онова, което възнамеряваше да остави зад гърба си.

Но в момента най-неотложният проблем беше Геналони.

Той също трябваше да се превърне в част от миналото й, и то час по-скоро.

Това всъщност нямаше да бъде кой знае колко трудно. Селки предвидливо разполагаше с достатъчно информация за клиентите си и знаеше слабото място на всеки един от тях. Геналони например се беше обградил с бодигардове, беше се подсигурил с високоплатени адвокати и подкупни ченгета, но домът на любовницата, която посещаваше тайно, не беше толкова непристъпен.

И така, първо щеше да види сметката на Геналони, а след това щеше да довърши оня самотник във Вашингтон, с откритата физиономия.

След което щеше да си даде заслужена почивка на някое слънчево, екзотично място — може би на Хаваите или в Таити.

Някъде далеч от цивилизацията, където нямаше да хаби нерви и непрекъснато да поглежда часовника… Имаше нужда от промяна — и установи, че я очаква с нетърпение. Във всеки случай, нямаше намерение да скучае.

29

Неделя, 03.10.2010, 23:05

Северната Евро-азиатска магистрала

Плеханов тихичко изруга на руски.

Току-що беше установил, че си има „опашка“. Но гневът беше лош съветник — трябваше да се овладее и да действа възможно най-бързо.

Преследвачите му бяха с невзрачен малък седан, подобен на много други из мрежата и извън нея. Може би дори нямаше да му обърне внимание, ако не държеше непрекъснато сметка за тези неща. Вече си беше изработил усет. Не можеше да определи само откъде точно го бяха проследили? И как го бяха открили? Кой беше успял?

Който и да беше, трябваше незабавно да се отърве от него.

А сега-засега щеше да се преструва, че нищо не е забелязал. Така щеше да спечели време.

Сивият седан го следваше плътно, макар и на доста голямо разстояние. Със сигурност събираха информация за него — информация, която би могла да ги насочи, ако попаднеше в ръцете на експерт. Виртуалната реалност работеше със символи и кодове, но всяко нещо имаше конкретна проекция в реалния живот. Програмистите на Мрежата например бяха в състояние да се доберат до истинската му самоличност по метода на изключването.

Тоест щяха да сведат възможностите до минимум, а всяка брънка виртуална информация само улесняваше задачата им. Така че всяка минута можеше да се окаже решаваща — лека-полека те щяха да добият пълна представа за стила му — а всеки добър програмист се отличава със свой индивидуален стил, неприличащ на никой друг, който го характеризира също толкова безпогрешно, колкото и отпечатъците от пръсти и строежът на ДНК-то му. Един истински спец нямаше да има проблем с идентифицирането му — Плеханов беше убеден в това.

Дявол да го вземе!

А вече беше почти в самия край на пътуването си… Естествено, не можеше да се прибере у дома — трябваше да ги насочи в погрешна посока, без при това да събуди подозрението им с твърде рязка промяна на маршрута. Освен това те най-вероятно бяха уведомили и останалите агенти от Мрежата, така че със сигурност по пътя го дебнеха още преследвачи.

Разбира се, в краен случай винаги можеше да паркира край някой крайпътен ресторант… да влезе вътре и да не се появи повече. Това обаче би означавало да остави автомобила си в ръцете им, а с него — твърде много информация за себе си. Не, този вид паническо бягство определено не беше за предпочитане.

Трябваше да измисли нещо друго…

Може би отново щеше да успее да набере скорост и да им се измъкне, да се прехвърли в движение от един сценарий в друг.

Веднъж се беше получило — струваше си да опита пак.

Намали скоростта и ги изчака да се приближат. После гребна цяла шепа от металните шипчета, с които се беше запасил, и с ловко движение ги пръсна по двете платна на шосето.

Преследвачите се усетиха и шофьорът рязко изви настрани, но все пак не успя да избегне стърчащите остриета.

Готово!

О, не! Гумите на сивата кола този път като че ли изобщо не пострадаха — явно преследвачите бяха предвидили подобна възможност и бяха взели предпазни мерки.

По дяволите, трябваше да го предположи! Бяха добри, твърде добри — трябваше да го има предвид.

И да се измъкне от виртуалната програма, докато не беше станало твърде късно!

Аварийната сигнална лампичка на компютъра му засвятка: „Тревога! Срив в системата! Тревога!“.

Плеханов изключи захранването на компютъра, без да губи време за предпазните процедури. Системите щяха да излязат от строя и голяма част от информацията да отиде на вятъра, но сега не му беше до това. Най-важното беше да им се измъкне, да отърве кожата!

По дяволите, само това му липсваше!

С какви ли сведения за него разполагаха?

Неделя, 03.10.2010, 15:10

Куонтико

Пред очите им корветът изведнъж избухна в пламъци и изчезна.

— По дяволите! — възкликна Джей и удари с ръка по кормилото.

— Покри се — обясни Тайрън на Бела. — Значи ни е забелязал. Успя ли да установиш нещо, Джей?

— Да… поне така мисля. Беше тръгнал в посока Централна Азия — Русия по всяка вероятност. Може би е свил към Индия или е отпрашил през Ориента… Но… стилът му не беше на някой от японските или корейските хакери — това поне е сигурно. Повече ми приличаше на руснак и мисля, че се прибираше у дома.

— За какво става въпрос? — попита Бела недоумяващо.

Тайрън й обясни, че по стила на някой програмист може да се съди за много неща — включително и за народността му.

— Все пак мисля, че понатрупахме достатъчно информация за него… — въздъхна Джей. — Сега ще се опитаме да я обработим и… дано да ни е от полза.

Неделя, 03.10.2010, 15:23

Куонтико

Майкълс махна с ръка пред телефонната клетка.

— Ало? Да?

— Шефе, обажда се Джей. Най-после попаднахме на следа! Става въпрос за оня тип, които устройва разни изпълнения из Европа и Азия.

— Така ли, Джей? Това е направо страхотно.

И все пак, помисли си Майкълс, много по-страхотно щеше да е, ако следата водеше към убиеца на Стив Дей.

Лично за него този случай беше от първостепенна важност и всичко друго, включително и собствената му кариера, беше на заден план.

— Искам да систематизирам всичко, с което разполагаме, и веднага идвам!

Малко след този разговор телефонът иззвъня отново.

— Здрасти, татенце!

— Привет, дребосъче!

— Да не те събудих?

Алекс се засмя.

— Не, миличка, на работа съм — тук е три следобед.

— Искаш ли да включиш видеофона си?

Майкълс натисна копчето на компютъра си и образът на дъщеричката му се появи на екрана. Сю беше облечена в червена тениска и син гащеризон. Косата й беше малко по-къса от последния път, когато я видя. Сю ставаше все по-красива и… заприличваше все повече на майка си. Алекс включи собствения си видеофон и се ухили към камерата.

— Уау, татенце, изглеждаш съвсем като бабата на малкия Дракула.

— Толкова ли съм стар? А поне симпатична ли е тази… баба?

— О, не, татенце, от луната ли падаш?! Не ми казвай, че не си гледал нито една серия…

Алекс се усмихна още по-широко.

— Всъщност отдавна не съм сядал пред телевизора. Не ми е оставало време.

— Тц-тц… жалко… непременно трябва да го гледаш! Ще се посмееш. Ама наистина… изглеждаш ужасно. Какво ти е? Да не си болен?

— Не, миличка. Само съм много уморен. Напоследък работя много, а не съм почивал достатъчно. Но пък знаеш ли, имам си кученце…

— Истинско?!

— Съвсем истинско.

— О, какво е? Искам да го видя! Ще го вземеш ли със себе си, като дойдеш да ме гледаш в пиесата? Как го кръсти? Слуша ли те?

Алекс се засмя с глас.

— Мини пуделче е. Казва се Скаут и е по-дребен от котка. Много е умен и мисля, че двамата ще се харесате.

— Върхът! — Сю погледна някъде встрани и извика: — Мамо, мамо, знаеш ли, че татко си има кученце! И ще го доведе да го видя!

Меган промърмори нещо в другия край на стаята, но Алекс не чу какво точно.

— Значи мислиш, че ще станем приятели? — звънна отново в слушалката гласчето на Сю.

— Сигурен съм!

Сега, докато я гледаше, мисълта да напусне Вашингтон му се стори по-примамлива откогато и да било.

И все пак би предпочел да си тръгне по своя воля и с вдигната глава, а не да го изритат… но това беше отделен въпрос.

Освен това времето му още не беше изтекло. Всичко можеше да се случи.

Неделя, 03.10.2010, 16:00

Лонг Айлънд, Ню Йорк

Рей Геналони погледна часовника си. По това време по пътищата беше същински ад. Разбира се, това беше грижа предимно на шофьора му, докато той самият се беше разположил удобно на задната седалка на лимузината, и все пак цялото това чакане го изнервяше.

Всяка минута му беше ценна, защото би могъл да я прекарва в компанията на Бриджит, а вместо това висеше в задръстването…

С Бриджит времето летеше. Десет години по-млада от него, готова да удовлетвори всяко негово желание, тя му доставяше невероятна наслада. Беше страхотно парче — не че като по-млад не беше имал и по-красиви любовници, но човек трябва да бъде реалист.

Беше й купил малка къща в един от тихите аристократични квартали. Преди да излезе от колата, бодигардовете му, както винаги, провериха района. Геналони се движеше в кортеж — по една кола с бодигардове отпред и отзад. Когато посещаваше Бриджит, бодигардовете винаги оставаха да пазят отвън — за всеки случай. Геналони извънредно много държеше на сигурността си.

Натисна звънеца на входната врата и Бриджит се появи в цялата си прелест, загърната в някакво полупрозрачно копринено наметало, което фактически не скриваше абсолютно нищо. Бриджит беше естествена блондинка (прадедите й бяха дошли някъде от Северна Европа — Швеция или може би Дания) — сочна, апетитна и закръглена точно колкото трябва. Тя държеше по една чаша шампанско във всяка ръка и сияеше в усмивка:

— Здравей, сладурче, мъжът ми го няма. Ще влезеш ли да пийнем по чашка?…

Геналони се засмя. Бриджит обичаше такива игрички, а на самия него те му се струваха особено очарователни.

Пое от ръката й едната чаша и пристъпи навътре.

Бриджит обичаше да кара мъжете да губят ума и дума и Геналони знаеше, че бодигардовете щяха известно време да стоят с изплезен език.

„Какво, момчета, потекоха ви лигите, а?“

Хлопна вратата зад гърба си и сграбчи Бриджит в прегръдките си. В това пищно тяло нямаше и грам силикон. Затвори очи и се опита да задържи мига, забравил за абсолютно всичко останало.

Неделя, 03.10.2010, 14:01

Лас Вегас

На летището беше пълно с игрални автомати — с хищно зейнали цепки, които само чакаха да ти лапнат паричките. Огромните видеоекрани на стените те примамваха в един приказен свят, изпълнен с магьосници, екзотични животни и полуразголени красавици.

Змията пусна жетон в един от игралните автомати и завъртя ръчката. Ружьо критично наблюдаваше отстрани. Машината просветна, на екрана се смениха няколко карти с ярки цветове и… след миг всичко свърши. Змията се позасмя и махна с ръка.

— Днес не ми върви.

— Не се предаваш лесно, а? — подхвърли Уинтърс.

В разстояние на три дни Григори бе пропилял повече от пет хиляди долара на автоматите и масите за залагания. В началото, съвсем за малко, му бе провървяло, но това се оказа достатъчно, за да отприщи хъса му, и сега Григори нямаше спиране. Отделно беше пръснал поне две хиляди долара по курви. Е, вярно, че парите си бяха негови, съвсем честно заработени, а Плеханов плащаше щедро, и все пак… Ружьо поклати мрачно глава. У дома, в Русия, едно семейство би преживяло две-три години с тези пари. Той се обърна към Уинтърс:

— Трябва да отида до телефона. До тръгването на самолета има повече от час. Остави го да се набута колкото иска… Поне се занимава с нещо.

— Е, аз пък ще прескоча да си взема едно списание.

Ружьо се приближи до редица телефонни апарати и набра номера, който според уговорката се използваше само при извънредни обстоятелства. Плеханов бе пропуснал две последователни обаждания и въпреки че може би нямаше повод за безпокойство, все пак беше редно да разберат какво става.

— Ало, да? — Гласът на Плеханов звучеше някак троснато.

— Наред ли е всичко?

— В общи линии. Възникнаха някои… усложнения. Все още не сте ми представили… проекта, който ви възложих.

Ружьо разбра, че ставаше въпрос за задачата им да отклонят вниманието на Мрежата, което би развързало ръцете на Плеханов.

— Но нали… остава още време до крайния срок — отбеляза той.

— Налага се да побързате. Както казах, възникнаха някои непредвидени обстоятелства.

— Разбирам…

— Италианската компания е направила опит да повтори нашия пръв експеримент. Опитът е бил неуспешен.

Значи хората на Геналони се бяха опитали да ликвидират новия главнокомандващ Мрежата. Странно как са се провалили…

— Ние ли ще трябва да се погрижим?

— Очевидно. Все пак изчакайте второ нареждане, преди да се заемете с поръчката. До ден-два ще ви се обадя.

— Ясно, шефе.

— Това е всичко засега. Дочуване!

Ружьо се вгледа в слушалката, преди да я остави. Знаеше, че благодарение на вградената в нея биомолекулярна матрица, до двайсет секунди записът от това телефонно обаждане щеше да бъде изличен напълно. Биоединицата позволяваше пълно разграждане, за разлика от електронния запис, който по-лесно можеше да бъде проследен.

Значи, пак се връщаха във Вашингтон. Щяха да отседнат в един крайпътен мотел, на около час оттук.

Отиде да съобщи на хората си.

30

Неделя, 03.10.2010, 18:15

Куонтико

Тони Фиорела излезе от сградата на Федералния щаб, вдъхна дълбоко хладния вечерен въздух и се отправи към колата си. На паркинга чакаше някакъв висок мъж с куфарче в ръце.

— О, Ръсти, ти ли си? Мене ли чакаше?

— Да… исках само да ти кажа, че се поразтърсих и събрах малко информация за силат — от компютъра. Литература и… стари записи. Ако смяташ, че биха представлявали интерес за теб, можем да ги погледнем… — Той посочи куфарчето, което държеше.

— С удоволствие.

— А какво ще кажеш… да си вземем и нещо за вечеря?

Тони го погледна поучудено. Очевидно я беше чакал доста време и беше събирал куража да я покани на среща. А имаше и подходящ повод. Въпросът беше — как виждаше нещата самата тя? Струваше ли си да се захваща и докъде щеше да я отведе това?

И все пак… ставаше дума за една вечеря, не за нещо друго. Можеше да остави нещата да се развиват от само себе си…

Тя се усмихна. А как виждаше нещата самият Ръсти?

— Това покана за среща ли е?

Даваше му възможност за отстъпление. Ако беше решил да шикалкави, щеше да започне да увърта: „Не, мадам, само предложих да хапнем, докато изгледаме материалите, така или иначе и без това е време за вечеря…“.

— Да… мисля, че да, мадам.

Тони се разсмя с глас.

— Значи ме каниш на среща и продължаваш да ме наричаш „мадам“? Ръсти, ти наистина си един от най-странните хора, които познавам.

Е, Тони, поставиха ти въпроса ребром, сега решавай. Този твой ученик е мил, симпатичен, наистина привлекателен мъж. Оказа се и

доста умен. Очертава му се успешна кариера във ФБР. Всичко това накуп. От друга страна, започнеш ли сериозно да излизаш с него, това би повлияло на взаимоотношенията „учител — ученик“, не мислиш ли? И със сигурност би сложило край на плановете по отношение на Алекс Майкълс. Готова ли си за това? Или предпочиташ още години наред да вехнеш по Алекс, без той изобщо да те забелязва? И в края на краищата, какво толкова — става за въпрос за една вечеря…

— Ами… добре. Да хапнем някъде, защо не? С колата ли си?

— Не, мадам.

— Добре, ще вземем моята. Накъде сме сега?

— Не знам. Не държа на определено място. Държах на компанията.

Тони се усмихна. За своя изненада установи, че всъщност и тя нямаше нищо против компанията му. Дори напротив.

Неделя, 03.10.2010, 19:44

Вашингтон

Алекс изведе Скаут на вечерна разходка, с което предизвика неодобрението на охранителите и в края на краищата се принуди да оглави цяло шествие, в което централно място заемаха те двамата с пуделчето, тържествено ескортирани от двата федерални автомобила. А доколкото знаеше, поне още два автомобила на ФБР кръстосваха улиците на квартала и държаха целия район под око. Всичко четиринадесет агенти бяха натоварени със задачата да го охраняват — цял отряд.

Алекс се чувстваше безкрайно неловко в новосъздалата се ситуация и имаше чувството, че това е разхищаване на парите на данъкоплатците, но шефът му се беше разпоредил с писмена заповед и не му оставаше друго, освен да се примири с денонощното си обкръжение.

Скаут, за разлика от него, си прекарваше чудесно.

Времето наистина беше много приятно за разходка — подухваше лек, прохладен ветрец. Алекс вървеше и от време на време напипваше тейзера в джоба на тъничкото си яке — мисълта, че би могъл и сам да се защити в случай на нужда, го караше да се чувства по-добре.

Досега не си спомняше да е изпитвал страх — истински страх, придружен от инстинкт за самосъхранение. Чувството беше ново за него, който беше живял в цивилизовано общество, подчинено на определени закони, и макар че беше участвал във военни учения и се беше занимавал с бойни изкуства, досега не се беше сблъсквал с истинското, зловещо лице на насилието.

Самият той изобщо не беше агресивен и последният път, когато беше участвал в сбиване, беше в седми клас, и то против волята си. Беше се сблъскал по невнимание с едно момче в училищния коридор и момчето, вбесено, обяви, че ще се разберат след училище, без да приеме извиненията му. Майкълс мразеше побоищата и не умееше да се бие, но най-малко от всичко искаше да го сметнат за страхливец и реши, че за него е въпрос на чест да се отзове на предизвикателството.

И така, със свито сърце и почти изгубил ума и дума, Алекс се появи на уреченото място след училище. Джефрис го чакаше. Двете момчета си свалиха якетата и започнаха да се обикалят като петлета, но никой не бързаше да нападне; Алекс видя отблизо лицето на Джефрис — запотено, пребледняло и изведнъж разбра, че *и той* умираше от страх и със сигурност вече съжаляваше за уговорката.

Тогава защо бяха тук? И имаше ли изобщо смисъл онова, което щеше да последва?

Може би ако бяха сами, щяха да се разберат, да си подадат ръка и да се приберат у дома, но сега вече беше късно за отстъпление — около тях се беше събрала тълпа развълнувани хлапета, които окуражаваха единия или другия в очакване на зрелището.

И тогава… Джефрис се нахвърли с юмруци върху него. Това беше последното, което си спомняше, защото следващите мигове потънаха в някаква мъгла.

След малко, когато се опомни, Джефрис лежеше по гръб в прахоляка, а той го беше възседнал, притиснал с колене ръцете му до тялото — в мъртва хватка. Стига да беше поискал тогава, можеше да размаже физиономията му, но Алекс не виждаше смисъл да го прави — това му беше повече от достатъчно. Остана така, без да помръдва, още известно време. Джефрис отчаяно се извиваше под него, риташе с крака, крещеше, ругаеше, но Майкълс не го пускаше.

„Няма начин. Не и преди да кажеш, че спираме“ — това беше единственото му условие.

Най-после Джефрис изхриптя задъхан: „Добре… Пусни ме. Спираме“.

Майкълс се усмихна на спомена. Колко годишни бяха тогава? Тринайсет ли? Имаше чувството, че е минала цяла вечност.

Скаут маркира още едно храстче като своя територия и завъртя опашка, напълно доволен от себе си.

Сега обаче, като си спомнеше преживяното неотдавна, на Алекс изобщо не му беше до смях. Изражението на онази жена в мига, в който се готвеше да го убие, се беше запечатало в съзнанието му. Може би тогава за пръв път беше почувствал собствената си уязвимост. Изведнъж безпощадно ясно я беше осъзнал.

Защото всъщност човек живее със съзнанието, че е смъртен, но трябва да се случи нещо наистина разтърсващо, за да приеме тази всеизвестна истина вече и чисто емоционално.

Тогава, в първия миг, дори не беше изпитал страх.

Страхът дойде после. Заедно със съзнанието за собствената му… безпомощност.

Защото, от една страна, не се беше вцепенил, не беше побягнал, а тъкмо обратното — беше се спуснал да гони убийцата. И… тук идваше най-лошото — беше се оказал безсилен, неспособен да я спре. Тази мисъл не му даваше мира. Може би трябваше да поговори с Тони. Досега винаги беше подценявал онова нейно… източноазиатско изкуство. Но сега изведнъж интересът му се беше събудил. Може би беше дошъл моментът да научи едно-друго… Защо не? Всеки възглед търпи развитие.

Усмихна се на идеята си, но всъщност съвсем сериозно се беше замислил за това. В края на краищата, за предпочитане беше да умее да се защити сам, отколкото да трепери за кожата си или да се движи, заобиколен от въоръжена до зъби охрана. Не, това не можеше да продължи още дълго.

Неделя, 03.10.2010, 20:09

Вашингтон

Този ден със сигурност беше един от най-вълнуващите в живота на Тайрън, наситен с толкова събития, че Тай се чувстваше преизпълнен. Не се случва често в един и същи ден да возиш на

мотора си момичето, в което си влюбен, да участваш във виртуално преследване рамо до рамо с един от най-великите компютърни спецове и… да чуеш от устата на Бела Райт:

— Беше чудесно, Тай… Наистина чудесно. Не ми се искаше този ден да свършва…

Е, да видим дали Менгемето можеше да й предложи нещо, което да се сравни с това!

— Лека нощ, Бела. Надявам се да съм ти помогнал.

— И още как! И, моля те, разкажи ми как е завършило всичко.

— Непременно!

Тайрън вече се готвеше да затвори вратата, когато Бела изведнъж се наведе и го целуна по устата. Всичко стана само за миг, но докато е жив, нямаше да забрави този миг — сигурен беше в това.

— Обади се някой път… — бързо каза Бела. — Можем да излезем някъде… Все ще измислим нещо.

— А Мен… Ле Мот? — заекна Тайрън.

Бела сви рамене.

— Да не съм негова собственост? Лека нощ, Тай.

Тайрън остана още известно време, вперил поглед във вратата на Бела, неспособен да мръдне.

„Обади се“ беше казала тя и тези съвсем обикновени думи придобиха за него дълбок, вълнуващ смисъл.

Когато най-после си тръгна към къщи, имаше чувството, че на раменете му бяха прикачени криле.

Неделя, 03.10.2010, 22:01

Вашингтон

Тони повъртя в ръце старата видеокасета, на обложката на която бяха нарисувани двама мъже, единият от които парираше с хватка „сапу“ своя доста по-едър противник.

— Къде, казваш, намери това?

— В една книжарница в Алабама преди няколко дни. Поръчах си я от уебстраницата, но пристигна едва тази сутрин. Нямам видео и още не съм я гледал…

Според надписа на обложката касетата беше произведена през 1999 г. от фирма „Паладин“. Тони беше чувала за тях. Освен

видеоматериалите те отпечатваха и езотерична литература, интересуваше ги всичко нестандартно, загадки и новости от всякакъв характер. Но най-вече бойните изкуства. От техните материали човек можеше да научи десетки начини да се справи с противника си и с подръчни средства — като например кухненски ножове, отвертки, маша…

Обложката беше избеляла и поокъсана, но надписът „Пукулан Пенджак Силат — унищожителното бойно изкуство на Букти Негара — Серак“ още се четеше. Тони се развълнува. Досега не беше чувала за подобни видеозаписи. Това можеше да се окаже наистина много ценно.

— Е, да видим дали видеото ми все още работи. Не съм го включвала от години.

Тони мушна касетата в отвора на видеото, натисна копчето и екранът на телевизора светна.

Тя бързо се настани на дивана до Ръсти.

На екрана дребничкият мъж от обложката вървеше спокойно по една от алеите в парка, когато изведнъж се оказа обкръжен от четирима нападатели. Те наизскачаха иззад храстите, единият от тях извади нож, а другият размаха бейзболна бухалка.

Само след пет секунди и четиримата бяха натръшкани на земята, нашият човек си продължи по пътя. Тони гледаше със затаен дъх. Всичко стана много бързо, щеше да върне лентата назад и да го изгледа отново. Силат не беше от атрактивните бойни изкуства, но определено беше от ефективните.

В следващата сцена гуруто беше в тренировъчната зала, облечен в класически саронг и върху него — черна тениска с отрязани ръкави и с емблема, изрисувана отпред — птицата гаруда, с тигрово лице на гърдите, и под нея — два кръстосани тризъбеца.

Тони се обърна към Ръсти със светнали очи:

— Невероятно е… Толкова съм ти благодарна.

— Знаех си, че ще й се зарадваш — грейна Ръсти.

Ръката на Тони за миг докосна неговата. Обикновен жест на благодарност, ако Тони си беше дръпнала веднага ръката. Но тя не го направи.

Вече беше взела решение.

31

Понеделник, 04.10.2010, 5:00

Куонтико

Джей Гридли погледна часовника. Главата му тежеше. Не беше мигнал цяла нощ.

Беше прехвърлил купища компютърен материал, но имаше защо — вече имаше чувството, че познава и кътните зъби на оня програмист. И лека-полека цялостната картина започваше да се оформя в главата му. Например вече беше сто процента сигурен, че си имат работа с руснак. И беше стеснил до минимум кръга на възможностите.

Натисна няколко клавиша на компютъра, без обаче да навлиза във виртуалната реалност. Беше свършил къртовска работа и искаше да получи търсения резултат с максимална точност, едно към едно. В момента компютърът пресяваше имената и данните за всички програмисти на територията на Русия — доста сериозна задача, но вече беше само въпрос на време. Най-после щяха да го пипнат.

В този миг прозвуча сигналът за получаване на спешен имейл. Джей въздъхна, но побърза да отвори имейла.

Беше съобщение от един от екипите на Мрежата. Интересно… Твърдяха, че са открили някаква информация за убийството на Стив Дей.

Е, добре, това също беше много важно. Не толкова важно, колкото да открият програмиста — поне не и в този момент. В края на краищата Стив Дей беше мъртъв и нищо не можеше да го върне, докато този тип беше наистина опасен и все още с развързани ръце.

Наложи се да се съсредоточи върху новополучения файл — вярно, пристигаше в неподходящ момент, но може би от него зависеше да не хвръкне главата на Алекс Майкълс на следващото височайше заседание. А Джей държеше на Майкълс и виждаше, че отгоре го притискат. Изражението му ставаше все по-съсредоточено. Я виж ти…

Понеделник, 04.10.2010, 05:05

Вашингтон

Меган Майкълс стоеше на верандата, а някакъв едър тъмнокос младеж държеше ръцете й и нежно я гледаше в очите. Двамата се целунаха. Целуваха се дълго, упоително, а после мъжът плъзна ръце по тялото й и насмешливо погледна към Алекс: „Тя вече е моя. Моя!“. „Да“, унесено потвърди Меган. „Вече съм негова.“

… Майкълс се събуди, плувнал в пот, изгарящ от безсилна ревност.

По дяволите!

Скаут още спеше, свит в краката му. Беше му купил кошче с мека възглавничка, но кученцето упорито отказваше да я ползва, вярно на старите си навици. И Майкълс не настояваше особено — нали все пак не беше някой мастиф, а само едно малко пуделче.

Когато Майкълс се събуди, Скаут отвори очи за миг, но след като се увери, че никаква опасност не заплашва господаря му, реши да си доспи и отново се сви на клъбце.

В десет часа Уолт Карвър имаше среща с президента. Ако дотогава нямаха конкретна информация относно убийството на Стив Дей, Алекс Майкълс щеше да изгуби поста главнокомандващ Мрежата.

Установи, че всъщност това изобщо не го вълнуваше. Сви рамене и зашляпа към банята.

Скаут най-после се събуди окончателно, протегна се като котка и скочи от леглото. Вмъкна се в банята и отново застана на пост до краката на Майкълс. Най-верният му бодигард. Какво ли си мислеше в този момент? Че стопанинът му маркира територията си?

— Точно така — усмихнато кимна Алекс. — Това си е моята баня.

Скаут изджавка в знак на съгласие.

Понеделник, 04.10.2010, 05:05

Вашингтон

Тони отвори очи и заби поглед в тавана. До нея равномерно дишаше спящият Ръсти.

Мили боже, какво направих?!

Погледна Ръсти напрегнато, сякаш за пръв път го виждаше. Беше свестен, чаровен и много привлекателен. Бяха лудели цяла вечер и се беше чувствала добре в прегръдките му — едно отдавна позабравено усещане. Какво сега — съжаляваше ля? И двамата не бяха деца, нито пък бяха обвързани с някой друг. Защо сега се разкайваше и й се искаше да не се беше стигало дотук? Имаше чувството, че снощи е била друг човек, че е действала като насън и сега, станала отново предишната Тони, изумено разбираше какви ги е вършила…

Изведнъж я обхвана паника, сякаш се беше случило нещо наистина непоправимо.

Тук, до нея, трябваше да лежи Алекс, не някой друг — и тогава щеше да се чувства наистина на седмото небе, а не — разкъсвана от съмнения и… безкрайно виновна.

Виновна ли? Пред кого? Пред себе си най-вече, пред чувството й към Алекс, но и пред това нежно, всеотдайно, истински влюбено момче тук до нея, на което… просто не можеше да отвърне със същото. Сега вече беше абсолютно сигурна в това и нямаше смисъл да се преструва. Само щеше още повече да влоши нещата.

Ръсти й харесваше, но любовта беше… нещо различно. Беше чувството, което тя изпитваше към Алекс.

Е, добре! Нима не го беше знаела досега? Как успя така да объркa всичко?

До нея Ръсти помръдна в съня си.

Трябваше бързо да стане, да вземе душ и да се облече. В противен случай Ръсти щеше да се събуди и да я вземе отново в прегръдките си. А това не биваше да става.

Случилото се снощи беше грешка, която не биваше да се повтаря.

Понеделник, 04.10.2010, 05:05

Колумбия, Мериленд

Ружьо седеше с кръстосани крака на леглото в хотелската стая. Не мислеше за нищо — с течение на годините това му се случваше все по-често и фактът, че нищо не е в състояние да събуди интереса му, все по-малко го притесняваше.

Плеханов рано или късно щеше да се свърже с тях — ако не днес, то утре. Ако не утре — вдругиден. И съобщението му нямаше да се отличава от досегашните — щеше да възложи на Ружьо нечие убийство. Разбира се, поръчението щеше да звучи далеч по-невинно, но Ружьо отдавна се беше научил да разгадава скрития смисъл на посланията на своя шеф. А Плеханов беше умен човек — това поне не можеше да му се отрече. Как иначе щеше да контролира Чечения и да се разпорежда със съдбите на милиони хора? И това беше само началото. Защото от известно време Плеханов замисляше още по-грандиозен план. Само че… също от едно известно време Ружьо изобщо не се вълнуваше от успеха на неговата кауза. Ружьо чисто и просто беше оръжието, от което се изисква само да бъде в изправност. И на разположение. Без да влага излишни емоции.

А на него и без това всичко му беше все едно.

Какъв по-добър избор би могъл да има Плеханов?

Понеделник, 04.10.2010, 07:30

Куонтико

Когато Майкълс пристигна на работното си място, Джей Гридли, усмихнат, го чакаше пред кабинета.

— Да няма някакви добри новини?

— Аха.

— Хайде, влизай.

— Искам да ти покажа нещо… Мога ли да ползвам компютъра?

— На твое разположение е.

Джей седна пред компютъра и потърси някакъв файл.

— Това е докладът на нашия екип в Ню Йорк.

— А това… — на екрана се появи някакво изображение — е небезизвестният кучешки приют на братя Нот, разположен на езерото Скандага.

Майкълс го загледа учудено.

— Езерото е на северозапад от Амстердам — делово продължи Джей.

— Давай по-накратко, Джей.

— Накратко, там е било обучено твоето скъпоценно пуделче.

— Сериозно?

— Съвсем. Било е специално обучено, за да се дава под наем срещу доста солидни сумички. И така… онази жена го е наела преди време, а после, при така стеклите се обстоятелства, е платила и цялата му стойност. Не лично, разбира се, а чрез куриер и банков запис, който е невъзможно да се проследи. Изобщо добре се е потрудила. Нашите оператори обаче също не се предават лесно и се свързаха последователно с няколко куриерски служби, като в края на краищата един от куриерите си спомни, че е предал кученцето на някой, който е чакал във фоайето на новопостроения хотел „Холидей Ин“ в Шенектади. Въпросната личност, от мъжки пол, без никакви особени белези, е платила в брой и се е разписала.

— Дотук не звучи многообещаващо…

— Не бързай. „Холидей Ин“ се контролира от компютърни системи, чиито скрити камери са засекли лицето. Я виж… — И Джей натисна поредното копче.

Майкълс видя изображението на един… средностатистически мъж — среден ръст, на средна възраст, нито пълен, нито слаб, не много късо подстриган, облечен с риза и панталони, с тъмни обувки. Господин Никой.

— А ето и жената, на която той пък от своя страна го е предал — около четиридесетгодишна, нито висока, нито ниска, с прошарена коса и тъмни очила, с маратонки и развлечена тениска. Госпожа Никоя.

— Хм… — въздъхна Майкълс. — Не ми прилича на нашата старица, но е възможно и това да е дегизировка, нали?

— Почти сигурно е. Според нашите специалисти лицето и китките й са прекалено слаби за общата маса на тялото й — тоест е с подплънки под тениската.

— Чудесно. И… какво от това?

— Компютърът успя да установи височината й, размера на обувките, формата на ръцете и на китките, някои очертания на лицето, както и това, че е… червенокоса. Тук е с перука, но специфичният тен на лицето навежда на тази мисъл.

— Интересно… Сигурни ли са в заключенията си?

— Дават осемдесет и пет процента гаранция. А, има и друго… Само гледай.

Жената на екрана пое кошничката с пуделчето и си тръгна. След малко се появи отново, заснета от друга камера и под друг ъгъл.

Изведнъж тя се подхлъзна и залитна.

— Подът е току-що измит — обясни Джей.

За да не падне, жената се опря на стената с лявата си ръка, след което понамести кошничката и си продължи по пътя.

— Е, какво ще кажеш? — смигна Джей.

Майкълс веднага схвана.

— Отпечатъци?

— Аха. Според теб каква е вероятността и други да са се подпирали на стената точно на това място? Та така, шефе, отпечатъците са перфектни — от цяла длан, среден и безименен пръст. Плюс малко ДНК. Малко, но достатъчно…

— Джей, за бога…

— Е, шефе, не исках да ти давам напразни надежди. Исках всичко да е… черно на бяло. Вече знаем кръвната група на жената — не е кой знае какво.

— Човече, защо не започна с това?

— Отзад напред?! Да не искаш да ми развалиш удоволствието? В момента чакаме информация от ФБР и Интерпол относно отпечатъците. Може да отнеме малко повечко време, но… рано или късно ще стигнем до нея.

— Забележително… — промълви Майкълс. — Добра работа си свършил, Джей.

— За мен беше удоволствие.

Майкълс беше въодушевен, но сдържа радостта си и попита своя млад помощник:

— А има ли нещо ново по другия въпрос? За програмиста?

— Все повече стесняваме кръга — кимна Джей. — Руснак е. Или украинец. Сравняваме различните персонални характеристики и пресяваме възможностите.

— Доколкото си спомням, каза, че и той бил майстор на дегизировката?

— Безспорно. И все пак… има неща, които не могат да се скрият. Можеш да заблудиш за едно, за друго, но… стилът си остава. А нашият човек е прекалено добър и това не може да остане незабелязано. Както казах — издава го стилът му. Така както винаги ще различиш Пикасо от… Реноар например. Срещна ли го, ще го позная.

— Поразен съм, Джей. Направо не знам какво да кажа…

— Просто си върша работата.

— Много съм ти благодарен за всичко.

След като Джей си тръгна, Майкълс отново прегледа всички материали от край до край, систематизира в главата си новополучената информация и когато имаше готовност да докладва за случаите, позвъни на Уолт Карвър. Шефът му нямаше да отиде с празни ръце на срещата с президента. И може би в края на краищата Майкълс нямаше да бъде уволнен така скоропостижно. Смяташе, че това изобщо не го вълнува вече, но се изненада от собствената си реакция. Може би наистина още не си беше изпял песента.

— Тук кабинетът на директор Карвър.

— Джун, шефът там ли е? Обажда се Алекс Майкълс.

— Тук е още от шест. Място не може да си намери. Изчакайте, ще ви свържа.

Докато чакаше на телефона, Майкълс видя през стъклото профила на Тони. Тя обаче мина край кабинета му, без да се обади, без дори да погледне насам. Това го учуди, но си каза, че сигурно и тя е уморена — толкова проблеми си имаха напоследък. Работеха почти без почивка. Е, щеше да й се обади по-късно през деня. Новините със сигурност щяха да я зарадват.

— Добро утро, Алекс. Добри ли са новините?

— Надявам се, шефе. Струва ми се, че са много добри.

32

Сряда, 06.10.2010, 09:11

Лонг Айлънд

Селки стоеше на верандата и държеше в ръце малко пакетче — с размерите на кутия с бижута. Беше облечена в синя куриерска униформа — риза с дълги ръкави и кепе в същия цвят. Отвън, на улицата, беше паркиран взетият под наем автомобил — бял, с фалшив регистрационен номер.

Тя натисна звънеца.

След малко позвъни повторно.

— Какво има? — най-после се чу отвътре сънен глас.

— Пратка за мис Бриджит Олсен. От бижутерския магазин на Стайнберг.

— Пратка ли?

Хайде, сладурче, отваряй, какво толкова се чудиш?

Селки погледна в тефтерчето си:

— От някой си мистър Геналони…

— Един момент…

Жената отвори вратата, без да сваля веригата и подаде ръка през процепа:

— Дайте.

Доколкото Селки успя да забележи, беше млада, руса, с млечнобяла кожа. Апетитно парче.

— Ще трябва да ми се подпишете, мадам… — И Селки погледна часовника си, с което даде да се разбере, че има и други задачи.

Бриджит се поколеба.

Селки — също. Би могла да блъсне вратата — тези вериги се държаха на халкички, които се откъртваха толкова лесно… Но да нахлуеш по такъв начин, и то посред бял ден, в къщата на гаджето на мафиотски бос не беше много добра идея. Можеше да измъкне пистолетчето и да й го тикне в лицето — „хайде, красавице, отваряй,

че бързам“. Но и това беше доста рисковано. Пък и… момичето й трябваше живо.

Мисли, мисли, влез в кожата й…

— О, да, как щях да забравя, мис, има и съобщение за вас: „Не заслужаваш нищо по-малко, не е необходимо да носиш нищо повече, за да сияеш с пълния си блясък… До довечера. Рей“.

И тя смутено сведе поглед.

— Напълно в стила на Рей — разсмя се Бриджит и откачи веригата.

Колко са лековерни хората понякога.

Сряда, 06.10.2010, 11:46

Куонтико

Алекс Майкълс беше тръгнал към кафето, за да си вземе нещо за хапване, но всъщност изобщо не беше гладен. Всички онези следи, на които толкова разчитаха преди два дни, все още не ги бяха довели до никъде. Джей Гридли не беше открил „своя“ човек сред програмистите в Русия и се беше озовал в задънена улица. А колкото до жената, взела Скаут от приюта, засега не беше открит аналог на отпечатъците й, нито на ДНК-то й.

Гридли беше продължил търсенето си в страните, съседни на Русия, като все още не се отчайваше, и същевременно продължаваше да издирва онази жена по отпечатъците, като се свързваше с международните полицейски организации и ги приканваше към съдействие.

Тони Фиорела напоследък упорито го избягваше и Алекс нямаше логично обяснение за това. Тя дори беше пропуснала едно-две събрания и изобщо се държеше някак странно.

Е, поне сега-засега го бяха оставили на поста. Президентът се беше поуспокоил след новополучената информация и беше склонен да изчака развитието на събитията.

Джон Хауард, който също влизаше в кафето, го поздрави сухо и се размина с него, без дори да разменят една-две приказки.

Този човек определено не го харесваше, но Майкълс така и не можеше да разбере защо. Той лично нямаше нищо против полковника.

Но в този момент в кафето влезе Джей Гридли — забързан, ухилен до уши, и се насочи към него.

— Кажи ми, че новините са добри! — погледна го с надежда Майкълс.

— Пипнах програмиста! Какво ще кажеш?

— Как… Сигурен ли си?

— Напълно. Наистина се оказа руснак, но емигрирал в Чечения от години, затова при първия оглед сме го пропуснали.

Джей включи портативния си компютър и посочи към екрана:

— Ето го, шефе, полюбувай му се. Да ти представя Владимир Плеханов.

Сряда, 06.10.2010, 15:30

Ню Йорк

Геналони погледна часовника си. Е, за днес стига толкова. Дори за по-търпелив човек беше истинска досада часове наред да се рови из разни папки.

Включи интеркома си и нареди:

— Роджър, приготви колата. След малко тръгваме към Бриджит.

— Дадено, шефе.

След такъв изнурителен ден имаше нужда да се разтовари, да свали напрежението, а Бриджит както никой друг умееше да го накара да забрави всички грижи. Ласките й го караха да мърка като сит котарак.

Щяха да тръгнат натам по-раничко и да избягнат задръстването.

Сряда, 06.10.2010, 15:40

Лонг Айлънд

Бриджит се оказа много разбрана. Веднага щом видя пистолета в ръката на Селки, включи за какво става въпрос и когато се съвзе от смайването, възкликна само: „О, по дяволите!“, което дори не изразяваше уплаха, а по-скоро известно раздразнение. Като че ли Селки й проваляше плановете за деня, нищо друго.

Селки й беше сложила белезници, за да може междувременно да премести колата някъде по на скрито — в съседната уличка, но сега й

ги свали и я остави да се облече.

Докато събличаше черната копринена пижама, Бриджит я изгледа с огромните си, невинни сини очи и попита:

— И мен ли ще убиеш?

Малката сладурана не беше толкова наивна, колкото изглеждаше.

— Не, защо? Само изпълнявай каквото ти наредя. Свършвам с Геналони и си тръгвам.

— Той винаги идва с бодигардовете си. Чакат го отвън.

— Колко са?

— Двама.

Опитва се да й сътрудничи и в същото време я лъже. Защото Геналони обикновено се движи с четирима бодигардове, без да броим шофьора. Двама отпред и двама отзад. Сладката Бриджит гледа да подаде малко информация с надеждата да отърве кожата.

— Не изглеждаш особено разстроена от факта, че на гаджето ти лошо му се пише?

Блондинката сви рамене.

— Той е от мафията — значи си е сложил главата в торбата и знае, че това все ще му се случи един ден. Но и на мен не ми е лесно. Не че се оплаквам — веднага ще завъртя главата на друг някой мангизлия. Знам си цената. Геналони винаги е оставал доволен. И не само той…

Селки се подсмихна. Това момиченце не си падаше по излишни сантименталности. Знаеше какво иска и как да го получи. И главното — не се самозалъгваше.

— Не те ли притеснява… че неговите хора могат да ти потърсят сметка? Да решат, че ти си го предала и вината за смъртта му е твоя?

— Защо? Ще им кажа самата истина. Че си ми завряла пистолет в лицето и си ме заплашила…

— Предполагам, ще им кажеш и как съм изглеждала?

Вероятно Бриджит долови нещо в тона й, защото се поколеба за миг, преди да отговори.

— Да… ще им кажа. Но предполагам, че си го предвидила и не те притеснява особено. В смисъл че… си се дегизирала, нещо такова.

— А ако те попитат за това?

— Предполагам, че… ще заобиколя въпроса.

— Интересно. И как по-точно ще стане това?

— Много просто. Ако ме попитат: „Мислиш ли, че може би е била дегизирана?“, съвсем честно ще им отговоря „Не, не мисля“, защото наистина не мисля, а го знам със сигурност.

— Остава да разберем защо ще го направиш? За да ми направиш услуга?

— Нямам сметка да те издавам, защото ще разбереш, че съм била аз, и ще се върнеш да ме довършиш.

Тук логиката й издишаше, но Селки не пожела да го коментира. Защото ако Бриджит я издадеше на хората на Геналони, Селки просто нямаше да има възможност да си разчисти сметките с нея. По понятни причини.

Можеше ли да разчита на Бриджит? Засега нямаше друг избор. Пък и не се съмняваше, че тя е способна да изнесе истинско представление, дори и при тези обстоятелства.

Бриджит довършваше тоалета си — закопча прозрачната си блузка, изпъна копринените си чорапи, а Селки я наблюдаваше, заинтригувана от невъзмутимото й поведение, от пълната липса на емоции.

Бриджит улови погледа й, но го изтълкува доста превратно:

— По жени ли си падаш? Ако искаш, можем да се позабавляваме, докато чакаме.

— Не, благодаря — вежливо отклони предложението Селки. — Не смесвам работата с… удоволствието.

„Какво момиче“, помисли си удивено. „Такава не би подала ръка на удавник, ако не е сигурна, че ще й бъде платено за услугата.“ Имаше логика в това, не можеше да отрече. И все пак… Бриджит се отличаваше със забележителна последователност, беше в съвършена хармония със себе си. Истинска находка. Не можеше да не се възхити на хладнокръвието й.

Успехът на Селки до голяма степен зависеше и от поведението на Бриджит в първите минути на срещата с Геналони. Защото изстрелът от малкото пистолетче тип Джеймс Бонд беше смъртоносен само ако куршумът засегнеше централната нервна система. Следователно трябваше да бъде даден от достатъчно близко разстояние, а Бриджит да бъде така добра (по-скоро така благоразумна) да отвлече междувременно вниманието на Геналони и да приспи бдителността му. Можеше да се справи, стига да пожелаеше.

Защото убийството трябваше да бъде извършено съвършено безшумно — докато бодигардовете висят отпред в колите нищо неподозиращи.

За тази цел Бриджит трябваше както обикновено да прикотка Геналони. И да затвори вратата след него. Селки щеше да се погрижи за останалото.

Сряда, 06.10.2010, 18:00

Куонтико

Събранието, насрочено за пет часа, започна с цял час по-късно. Присъстващите бяха в камерен състав — Майкълс, Тони, Джей, полковник Хауард и новият компютърен специалист от ФБР — Ричардсън, който обаче нямаше да има възможност да остане до края. Информацията, която щяха да обсъждат, беше „абсолютно поверителна“.

— Е, добре — делово започна Майкълс. — Запознахте се с фактите, предоставени ни от Джей. Има ли някакви въпроси?

— Да — кимна Ричардсън. — Когато се получи потвърждение, че именно Плеханов е човекът, когото търсим, как ще процедираме?

— Ситуацията е малко деликатна… — отвърна Майкълс. — Принципно, би трябвало да се свържем с правителството на Чечения и да поискаме официалното му екстрадиране, като се позовем на международното споразумение от 2004 г. за компютърна престъпност. Това обаче може да се окаже не дотам добра идея. Джей?

— Съгласен съм. По всяка вероятност Плеханов си е подсигурил достатъчно надеждна защита на секретните файлове. Местната полиция няма да има никакъв шанс да измъкне уличаващи доказателства от компютъра му, само ще го подплаши и ще влоши нещата. Единственият начин е да му измъкнем ключа към секретните файлове. Без него не бихме могли да проникнем в системата и да докажем абсолютно нищо.

— Как по-точно ще стане това?

— Образно казано, като го дебнем и надничаме през рамото му. Това обаче трябва да стане много внимателно и може да отнеме доста време. Има и друго… нашият човек добре се е подсигурил — той държи в ръцете си цели правителства, има свои хора навсякъде по

света, във всички етажи на властта. Разпрострял е пипалата си като октопод.

— Не мога да разбера едно — поклати глава Хауард. — След като разполага с такава власт и с достатъчно пари, за да купи цели правителства… защо ще поема такъв риск? С каква цел?

— Повече власт… Повече пари… — отвърна Ричардсън.

— Очевидно е така — съгласи се Майкълс. — Но има и друго… Имам чувството, че… се стреми към нещо определено. От някои компютърни сривове е извлякъл пряка полза, от други обаче — не. Това е доста интересно и ме навежда на мисълта, че преследва определена цел… Освен че се опитва да ни заблуди и да ни насочи на погрешна следа. Преди да го атакуваме, трябва да сме наясно с плановете му. Ако е възможно.

В този момент секретарката на Майкълс отвори вратата на заседателната зала. Очевидно ставаше въпрос за нещо наистина спешно и първата мисъл, която проряза съзнанието на Майкълс, беше: „Божичко, дано нищо не се е случило със Сю или Меган…“.

— Командир Майкълс, спешно обаждане от Ню Йорк! Във връзка с Рей Геналони.

33

Сряда, 06.10.2010, 16:40

Лонг Айлънд

На вратата се позвъни.

— Майчице! — прошепна Бриджит.

— Хайде, иди го посрещни. Аз ще застана така, че да ви виждам. И… без импровизации. Ако усетя, че играеш двойна игра, ти ще отнесеш първия куршум.

— Ясно…

Бриджит тръгна към вратата.

Селки застина в очакване. Всяка фибра на тялото й беше нащрек. Надяваше се Бриджит да не направи нещо необмислено. И все пак никога не се знае…

— Влизай, сладурче. Нали не са те видели съседите? Трябва да се грижа за репутацията си…

Геналони се разсмя. Падаше си по такива шегички.

Селки се спотаи, готова за стрелба. Държеше пистолета със специалните хирургически ръкавици и не смееше да диша. Сърцето й биеше като лудо.

Не знаеше дали завижда на хора като Бриджит. Или ги съжаляваше…

— Не можах да отворя шампанското, Рей. Нещо заяде…

— Ще ида да видя. Къде е? В кухнята ли?

— Аха. Изстудява се.

Браво, кукличке! Бива си те…

Притихнала в дрешника, Селки наблюдаваше всичко. Най-после, когато тръгнаха към кухнята, реши, че е време да се намеси.

— Не мърдай — нареди полугласно.

Преди още да се е обърнал, Геналони беше наясно със ситуацията. Погледна Бриджит и процеди:

— Долна, тъпа кучка.

— Съжалявам, Рей! Тя имаше пистолет…

Да й се не надяваш — успя да накара гласчето си дори да затрепери. Селки едва се сдържа да не се изсмее.

— Горе ръцете, Геналони. Живо!

— Мога ли да се обърна?

— Естествено.

В мига, в който я видя, Геналони поклати глава.

— Значи ти си Селки? Защо го правиш?

— Знаеш защо. Твоите хора се опитаха да ме открият. Беше предупреден да не го правиш.

— Копелета… издънили са се. — Видя, че нямаше смисъл да отрича. — Какво сега? За пари ли става въпрос? Или да обещая, че ще те оставим на мира?

Тя приближи пистолета до слепоочието му.

— Кажи сумата! — Все още смяташе, че ще му се размине.

Е, много грешеше.

Пръсна черепа му съвършено безшумно.

— Майчице! — прошепна Бриджит.

Първата й искрена проява на емоция, отбеляза Селки. Може би най-после беше проумяла, че няма да й се размине.

Простреля я в дясното слепоочие. Постара се да бъде точна. Можеше да бъде хладнокръвна, когато се налага, но не беше жестока.

А сега трябваше да побърза. Не проявяваха признаци на живот, но им пусна по още един куршум — за всеки случай. Смени пълнителя на пистолета и се огледа за последно.

Не беше оставила никакви отпечатъци.

При първа възможност щеше да се освободи и от пистолета. Беше превъзходно оръжие, но такива бяха правилата — не оставяй никакви улики. Не можеше да го задържи, защото затворите бяха пълни с глупаци, имали неблагоразумието да направят подобна грешка. На морското дъно — там му беше мястото.

Притича към задния вход на къщата и погледна през щорите. Едър мъжага в сив анцуг се разхождаше напред-назад и пушеше. Пистолетът му висеше на кръста, но не в кобур, а в мъжка спортна чантичка. Чудесно. Това щеше да го забави.

А сега трябваше да го извика по-наблизо и да се надява, че момчетата отпред нямаше да забележат липсата му.

Открехна вратата и го повика с подправен глас:

— Извинете? Рей има нужда от помощ. Бихте ли дошли за момент?

Бодигардът бързо се приближи. И тогава я видя. На лицето му се изписа учудване.

Следващата му реакция беше напълно погрешна. Вместо да хукне да се спасява по най-бързия начин, като се опита да прескочи оградата, той тръгна да вади пистолета си.

Нейният обаче беше вече насочен към него. Тя трябваше само да натисне спусъка.

Прати в главата му три куршума един след друг. После хукна с всички сили към оградата. Колата й беше в съседната пряка, а в къщите наоколо нямаше кучета, които да се разлаят — беше проверила това предварително.

Най-голямото препятствие беше оградата на съседната къща — дъсчена, доста висока, но Селки се засили, набра се и успя да я прескочи. Тупна от другата страна — тук не я очакваха изненади. Къщата беше необитаема, обявена за продан — и това беше проучила.

Стигна до колата си за по-малко от минута. Отсреща две момиченца играеха на дама. Селки им помаха — изглеждаше съвсем прилично, нямаше повод за притеснение. Отключи колата, без да бърза, подкара спокойно — не биваше да привлича вниманието и да буди подозрение. Беше си свършила работата и се прибираше. Изчака на знака „стоп“, даде мигач, зави…

Край. Проблемът „Геналони“ отпадаше. Трябваше да се върне във Вашингтон, за да реши и другия проблем. Обичаше да върши нещата докрай.

34

Четвъртък, 07.10.2010, 02:45

Грозни

Докато се опитваше да поправи щетите, които внезапното му виртуално „бягство“ бе нанесло на системата, Плеханов се сблъска с още една неприятност — някой беше скъсал две от жичките по трасетата. И без това беше разстроен и на предела на силите си — това беше последната капка, която препълни чашата.

Стисна зъби и си пое два-три пъти дълбоко дъх. *Спокойно, Владимир, това не е краят. Само не се паникьосвай.*

Отново прегледа системите за безопасност. Натрапникът беше пипал много умело, беше се вмъкнал в програмите му през засекретени електронни коридори.

И все пак беше скъсал две от тънките паяжинни нишки, които бяха невидими с просто око и никой, освен Плеханов не подозираше за тяхното съществуване.

Възможно беше да е обикновено съвпадение — проникването в системата да е дело на любопитен хакер, който си е наврял носа където не му е работата, без да търси нещо конкретно. Но Плеханов беше сигурен, че това е някой от операторите на Мрежата, добрал се до каналите му, благодарение на събраната преди това информация. Неслучайно го бяха следили толкова време. Той би постъпил по същия начин, а трябваше да го признае, едва ли беше единственият в състояние да го направи. Най-добрият може би, но вече не беше толкова сигурен и в това.

Беше се подценил веднъж, но това нямаше да се повтори.

И сега — какво? Или вече бяха установили самоличността му, или това щеше да стане в най-скоро време.

Какво следваше от това? Че интересната част тепърва щеше да започне — щяха доста да си поблъскат главите как да съберат веществени доказателства срещу него. За тази цел трябваше да навлязат доста по-навътре в системата, отколкото бяха успели досега.

А ако вече бяха установили кой е, със сигурност бяха разбрали, че това ще им бъде неимоверно трудно. Едва ли се заблуждаваха относно неговите способности. Нямаше как да се доберат до ключа от шифъра му по простата причина, че той съществуваше единствено в мозъка на Плеханов, а от там нямаше как да го измъкнат, колкото и да ги биваше… Не всичко беше загубено. Каквото и да правеха от тук нататък, не биха могли да отворят секретните му файлове, а без тях не можеха да докажат абсолютно нищо.

Плеханов се облегна назад, сплете пръсти и се замисли. Точно така. Това, че знаеха кой е, по никакъв начин не доказваше какво е извършил. Едва ли си мислеха, че някой с неговия опит изобщо не е предвидил възможността да бъде разкрит, преди да е осъществил докрай плана си. Отдавна беше разиграл мислено и този сценарий. В най-лошия случай, освен че щяха да установят самоличността му, щяха да разполагат и с доказателства за всичко, което беше извършил — престъпленията в мрежата, убийствата, източването на средства…

В един определен момент обаче всичко това вече нямаше да има никакво значение. Дойдеха ли веднъж на власт *неговите* хора, той ставаше практически недосегаем. Всички опити за екстрадирането му щяха да ударят на камък. Никой нямаше да смее и с пръст да го пипне. Да преследваш Плеханов би означавало да се превърнеш във враг на интересите на страната. Американците едва ли биха искали да настроят срещу себе си цял един народ… Не че неговите хора не биха се отървали от него на драго сърце, стига да можеха. Той обаче предвидливо се беше застраховал срещу подобна възможност. Би могъл да докаже за всеки един от тях как точно се е сдобил с високия си пост. Паднеше ли — повличаше всички със себе си. С други думи — разчиташе не на привързаността — на интереса им!

Да… От една страна, положението беше доста обезпокояващо. Опитаха се да му поставят прът в колелата, да предизвикат засечка в перфектната, добре смазана машина… Е, добре. Плеханов приемаше предизвикателството. Щяха доста да се поизпотят… Докато той, ако добре си изиграеше картите от тук нататък, имаше всички шансове да ги изпързаля. Ружьо можеше да им създаде доста главоболия. В един момент изобщо нямаше да им е до Плеханов… А в следващия — вече щеше да е късно. Плеханов щеше да държи всички козове в ръцете си.

Сряда, 06.10.2010, 19:06

Куонтико

Майкълс още осмисляше новината, че Рей Геналони е бил застрелян заедно с любовницата си и един от бодигардовете. Междувременно си продължиха събранието. Само Ричардсън трябваше вече да тръгва.

Алекс даде на хората си последни указания.

— Джей, подготви няколко възможни сценария относно крайната цел на Плеханов. Вкарай цялата информация, с която разполагаме, като освен това проучиш всички негови срещи напоследък, пътуванията му — били те виртуални или не, изобщо… ходовете му. Има ли начин?

— Хм… вече имаме идентификацията му, така че може и да стане. Въпреки че е засекретил файловете си.

— Моля те, направи всичко възможно.

Джей кимна.

— Можеш вече да тръгваш.

Майкълс се обърна към Хауард:

— От теб искам да разработиш план за тайно измъкване на Плеханов от Чечения.

— Сър…

— По всяка вероятност легалното му екстрадиране ще срещне сериозни спънки. Нужна ни е алтернатива. Може би ще се наложи да заминеш натам с хората си и… да го доведете. Смяташ ли, че е по силите ви?

— О, да, сър. И още как. Но… колко тайно е необходимо да стане това?

— Е, не можем да си позволим хората ни да маршируват по главната улица с военни униформи. Ще действате под прикритие, с цивилни облекла. Говорим за евентуална възможност, ако официалното му екстрадиране пропадне. Но трябва да имате готовност.

— Разбирам. Но, честно казано, какви са шансовете да измъкнем нещо от него?

— Полковник, ще ми припомните ли онази сентенция за въоръжаването?

— „По-добре да го имаш и да не се наложи да го ползваш, отколкото да ти се наложи и да го нямаш.“

— Е, става дума за същото.

— Сър, можете да разчитате на мен.

Дали се заблуждаваше, но като че ли гласът на Хауард звучеше някак по-сърдечно. И в погледа му имаше повече уважение. Е, крайно време беше да си подадат ръка.

— Благодаря, полковник.

Майкълс тръгна към кабинета си. Тони вървеше с него.

— Е, ако Геналони е поръчал убийството на Стив Дей, вече си го е получил — подхвърли тя.

— Да… Някой ни спести дълъг съдебен процес с много усложнения. Но ми е интересно да знам кой все пак го е направил? И най-вече защо?

Тони сви рамене.

— Какво чудно има? В неговите среди е чудно, ако доживееш до преклонна възраст.

Алекс замислено поклати глава.

— Не, това не е обикновено разчистване на сметки. Било е извършено много професионално и най-важното — никой нищо не е чул, нито видял. Това не е в стила на гангстерите.

Влязоха в кабинета на Алекс и седнаха пред компютъра.

— Да видим… С какво разполагаме до момента?

— Отпечатък от обувка в задния двор на съседите. Убиецът е бил… доста дребен. Ето виж. — Тони посочи към екрана. — А също и доста лек. Категория „перо“.

Алекс отново поклати глава. Нещо в цялата тази работа никак не му харесваше.

— Защо точно него? Защо точно сега? — попита като на себе си.

— Алекс, в живота съществуват случайности… съвпадения. Неща, които не можеш да предвидиш… — Тони въздъхна. — Те просто се случват и… край.

Алекс я изгледа учудено.

Тони се усети и изведнъж млъкна, навела глава. Изглеждаше доста притеснена, но Алекс не се замисли над това, защото някаква друга мисъл проряза съзнанието му.

Той се наведе рязко напред и потърси някакъв файл в компютъра.

— Алекс?

Той съсредоточено гледаше екрана.

— Тони, кой размер беше обувката на убиеца?

— Четвърти-пети. Още не могат да кажат с абсолютна точност.

— А как вървят… дамските номера? В какво съотношение с мъжките?

— Зависи, но… О, Алекс! — Тони изведнъж разбра накъде бие. — Мислиш, че…

— Само съпоставям нещата. Онази жена… поръчала кученцето, носеше шести размер, но от дамските номера. И тежеше не повече от шейсет килограма. Ако приемем, че тя работи за Геналони и е била натоварена със задачата да ме ликвидира, както преди това е очистила Стив Дей…

— Смяташ, че може тя да е убиецът?

— Да, но се питам защо?

— След като е работила за него…

— Именно.

— Може би не е искал да й плати след оня неуспешен опит за убийството ти?

— Може би… но все пак нещо ми се губи. Ами ако предположим, че Геналони не е поръчвал убийството на Стив Дей? Ако е бил някой друг, който е искал да ни насочи към него? И понеже Геналони го е разбрал, тази жена е била пратена да го ликвидира. Тоест… ако тя работи за някой друг, не за Геналони?

— Това са само догадки…

— Да, но помисли само: стилът е толкова различен. От една страна, имаме екзекуцията на Стив, извършена почти публично, и то от група нападатели. Стреляло се е напосоки, била е… същинска касапница. А Геналони е ликвидиран безшумно, с почти хирургическа точност. Нещата са били изпипани. Това повече се доближава до нейния стил.

— Ако е такъв професионалист, как тогава… направи оня пропуск?

— Малшанс. Кученцето изджавка и аз отървах кожата. Миг по-късно щях да съм мъртъв.

— Какво излиза? Че убийците са различни?

— Струва ми се по-вероятно. Приехме, че са нарочили Дей като шеф на Отряда за борба с организираната престъпност. Един вид

отмъщение. Струваше ни се логично. Ами ако истината е съвсем друга?

— Тогава пак възниква въпросът: кой? И защо? И защо следващата набелязана жертва си бил ти?

— Кое е общото между нас двамата с Дей?

— Мрежата. Ти пое неговия пост.

— Точно така. И ми се струва напълно възможно да са искали да ликвидират главнокомандващия Мрежата. Без да е лично отмъщение или нещо от този род…

— Защо тогава убийците ще са различни?

На този въпрос обаче така и не им хрумна смислен отговор.

На вратата се почука. Влезе Джей.

— Има ли нещо ново?

— Да, шефе. Убийцата е идентифицирана. Пипнахме я!

35

Четвъртък, 07.10.2010, 08:48

Куонтико

В кабинета си Тони преглеждаше откритата от Джей информация. Тя не беше придружена с холография, нито дори от снимка. Материалите бяха доста стари и сравнително оскъдни.

Отпечатъците от стената на хотела в Ню Йорк принадлежаха на Мора Съливан, дъщеря на функционер на ИРА, убит от англичаните. Те съвпадаха с отпечатъците, взети от осемгодишната Мора — единственото, с което международните полицейски служби разполагаха. За Мора нямаше информация в нито един от компютрите, свързани с Мрежата. Следите й се губеха, сякаш бе пропаднала вдън земя.

Според Джей това имаше по-просто обяснение — някой се беше постарал да унищожи цялата налична информация и го беше направил доста умело. Дори отпечатъците на малката Мора се бяха запазили като по чудо, тъй като тогава бяха пропуснали да ги вкарат в компютъра и ги бяха забутали някъде заедно с купища други отпечатъци.

И така, вече разполагаха с името, възрастта, националността й, цвета на очите и косата, плюс отпечатъците. Но като се има предвид, че дамата притежаваше способността да променя външността си до неузнаваемост, това нямаше да им свърши кой знае колко работа. С перука, грим, цветни лещи, ръкавици и подплънки в дрехите Мора можеше, ако иска, да се разхожда под носа им без всякакво притеснение. Вече няколко пъти им беше демонстрирала невероятните си превъплъщения — от размъкната лелка до елегантна старица — а според полицейските данни би трябвало да е на тридесет и две. Дори и да разполагаха със снимка на малката Мора, нямаха никакъв шанс да я разпознаят.

И все пак, ако наистина успееха да я пипнат, поне щяха да могат да установят самоличността й.

Телефонът звънна и в същия миг светна електронната идентификация на този, който я търсеше.

Стомахът й се сви. Ръсти. О, не… Знаеше си, че той ще се обади рано или късно, но не се чувстваше готова да му признае, че случилото се онази вечер е било грешка, за която съжалява. Оттогава го избягваше, но така не можеше да продължава. От друга страна, това не беше нещо, което да се съобщи просто така, по телефона.

— Ало?

— Гуру Тони! Как си?

На всичкото отгоре гласът му звучеше толкова щастливо. Ама че каша беше забъркала…

— Работя… Доста е напрегнато… Дори повече от обикновено. И… Ръсти, днес няма да мога да дойда в салона.

— Разбира се, не се притеснявай. Щом се налага… Тъкмо и аз ще свърша едно-друго. Изпитите наближават, а напоследък съм зарязал ученето. Но утре ще се видим, нали?

— Знаеш ли, всъщност… може би ще успея да се измъкна за десетина минути по обяд. Искаш ли да пием кафе?

— Иска ли питане!

Тони поклати глава. Ръсти изгаряше от нетърпение да се видят, но ако знаеше какво му предстои да чуе…

— Какво ще кажеш за кафе „Хайди“? — Там поне нямаше много хора — кафето не струваше, храната — още по-малко.

— Става! Ще те чакам!

Тони прехапа устни.

Представа нямаше как всъщност щеше да му го каже. *Знаеш ли, вече не искам да спя с теб — мисля, че беше грешка. Не, не ме разбирай погрешно — симпатичен си ми, много даже, и сексът си го биваше, проблемът е, че обичам друг. Не, нямам връзка с него, той дори не знае, че… Глупаво от моя страна, нали? Много съжалявам… Какво ще си поръчаме — равиоли ли?*

Затвори очи и се опита да си представи как би се чувствала самата тя, ако някой й сервира нещо подобно. Щеше ли да бъде в състояние да го понесе? И да слуша уверенията му, че държи да си останат приятели? Алекс например… Ако знаеше за чувствата й и не можеше да им отвърне, би ли я наранил така? Но нали не можеш да заповядваш на чувствата си…

А какво ли всъщност изпитваше Ръсти към нея? Дали я обичаше? Не й го беше казал с думи, но по всичко личеше, че иска да бъде с нея и че връзката им означава много за него. Беше чудесен във всяко едно отношение, вината изобщо не беше негова и това именно беше най-ужасното. Защото, колкото и Тони да се опитваше да замаже положението, колкото и да го увърташе, значението на това, което щеше да му каже, беше ясно и недвусмислено: „Искам да скъсаме“. Факт, неподлежащ на коментар и обсъждане. Отвратителна ситуация. Но неизбежна.

Не искаше да го нарани, но не биваше и да го оставя да храни напразни надежди. Това щеше само да влоши нещата. Можеше, разбира се, и да не му го каже направо, а да протака, да започне да увърта, да не отговаря на обажданията му, да отменя срещи, да се извинява с това колко е заета — *не точно днес, но може би някой друг път*… Стажът му във ФБР междувременно щеше да приключи, щяха да го пратят по разпределение дявол знае къде, но сигурно на километри оттук… Тя щеше да го изпрати на летището, да вземе адреса му и дори да обещае да му пише… И пак в един момент Ръсти щеше да разбере истината — не беше чак толкова наивен. И щеше да се чуди къде е сбъркал, защо не е успял да я задържи… Нямаше право да постъпи така с него.

А и не беше свикнала да бяга от проблемите — това нямаше да ги разреши. Наричаше нещата с истинските им имена, дори това да й причиняваше болка.

Да, но този път щеше да причини болка на друг… Господи, колко по-лесно щеше да бъде всичко, ако знаеше, че Ръсти просто си е търсил компания, че за него е била поредната бройка, нищо повече… Да, но знаеше, че нещата не стоят така.

Искаше й се може да поговори с някой, да го обсъди. С единствената си близка приятелка обаче не се беше чувала от месеци и нямаше да е редно сега, за да плаче на рамото й… Освен това Ирена не беше много по тази част. Имаше си една сериозна връзка от години и Тони досега дори не беше намерила повод да й спомене за съществуването на Алекс, за да й иска съвет как да скъса „безболезнено“ с Ръсти…

Не, нямаше право да товари друг с проблемите си. Сама щеше да сърба, каквото е дробила.

Четвъртък, 07.10.2010, 20:56

Куонтико

Джон Хауард неспокойно крачеше напред-назад из кабинета си, докато компютърът съставяше поредния сценарий за евентуалното отвличане на руския програмист. Досега теоретично бяха разиграни общо пет сценария, като междувременно компютърът беше оценил шансовете им за успех от шейсет и осем до по-малко от дванайсет процента. Хауард изобщо не остана доволен от тези цифри. Въз основа на дългогодишните си наблюдения и целия си опит знаеше, че шансовете трябва да са поне осемдесет процента, за да си струва изобщо да се поеме рискът. В противен случай загубите щяха да са по-големи от евентуалните успехи.

А Хауард не искаше да излага на излишна опасност живота на хората си — следователно рискът трябваше да бъде сведен до минимум.

Основните характеристики си оставаха постоянни — разликата идваше от дребните наглед детайли. Затова му беше необходима малко повече информация, но повече го притесняваше невъзможността да предвиди някои случайни фактори — например натовареността на уличното движение… А в много ситуации точно непредвидените случайности се оказваха решаващи. Едно беше да се срещнат две армии на бойното поле, когато числеността на противника, въоръжението му и бойната му готовност в общи линии ти бяха известни предварително, и съвсем друго — да организираш свръхсекретна операция като тази, в сърцето на вражеската територия, из улиците на един чужд, напълно непознат град. Една катастрофа на пътя, едно случайно задръстване можеше да обърка плановете им. Което обаче не биваше да се допусне — следователно трябваше да се предвидят алтернативни маршрути, но можеше ли човек да предвиди всичко, да предположи къде точно ще стане засечката?

Можеха да организират акцията извън най-натовареното време, например много рано сутринта или дори в полунощ. Но това би им създало други проблеми — местната полиция по-лесно би забелязала всяко необичайно раздвижване, когато улиците са почти безлюдни. А шансовете им при едно полицейско преследване на чужда територия

бяха минимални. Следователно полицията изобщо не трябваше да ги усети. Трябваше да се организира безопасното им изтегляне по въздуха след приключване на акцията, трябваше да не ги засекат радарите, трябваше…

И ако все пак нещата се объркаха?

Щяха ли американските войски да им се притекат на помощ? И по какъв начин? С какво право? Нали не воюваха с тази страна, а бяха в приятелски отношения с нея? Щяха ли да успеят да ги измъкнат? Или щяха да ги пожертват? Ситуацията беше много деликатна.

Хауард поклати глава. Не бяха едно или две нещата, върху които трябваше добре да помисли, преди да изрази готовност да предприема каквото и да било. И въпреки това все нещо щеше да се изплъзне от вниманието му — винаги така ставаше. Само се молеше да не е нещо, което фатално би променило плановете им.

Чу сигнала на компютъра. Поредният сценарий беше готов. Шансове за успех: петдесет и пет процента.

Хауард въздъхна.

— Компютър, запази предишните параметри, промени само началния час на операцията — 23:00, и давай отново.

Компютърът започна да обработва поредния вариант.

Хауард закрачи отново. Започваше да губи търпение — това щеше да е поредният сценарий със съмнителни изгледи за успех. И нищо чудно — едно беше да обезвредиш терористи на чужда територия с негласната благословия на местните власти, готови да си затворят очите само и само да извадиш вместо тях кестените от огъня, и съвсем друго — да се промъкнеш нелегално в чужда страна и да действаш срещу изричните разпоредби на правителството. Защото Хауард не се и съмняваше, че ще получат отказ за екстрадирането на Плеханов. А чеченците бяха особено чувствителни на тема нахлуване на чужда територия — малко ли си бяха изпатили от руснаците преди години? Ако надушеха нещо, щеше да се вдигне голям шум. И нямаше да им се размине безнаказано.

Можеше да си блъска главата колкото си иска — това нямаше да реши проблема. Беше войник и изпълняваше заповеди. Да става, каквото има да става!

Четвъртък, 07.10.2010, 21:02

Вашингтон

Селки стоеше в телефонната кабина, когато двамата бодигардове на Майкълс минаха покрай нея на път за къщата му. Велосипедът й беше подпрян отстрани на кабината, а самата тя този път беше облечена като мъж — с ботуши, кожено яке и торбести джинси. Имаше си и къса, добре оформена, майсторски прикрепена брадичка.

Бодигардовете я изгледаха без особен интерес и я подминаха.

Очакваше се, че след „оня“ случай бдителността ще е засилена. Домът на Майкълс се охраняваше от два автомобила — един отзад и един отпред, а самият главнокомандващ Мрежата вече се движеше с бронирана лимузина. Твърде вероятно беше и някъде в къщата да има охрана, но нямаше начин да го разбере. Едно беше сигурно — тези момчета бяха много по-добре обучени от бодигардовете на Геналони. С тях шега не биваше.

Докато набираше номера в телефонната кабина, покрай нея мина още един федерален автомобил. Охо! А като нищо можеше да има и други.

Като имаше предвид всичко това, Селки окончателно отхвърли идеята да се опита да елиминира обекта в къщата му. Рискът беше прекалено голям. Охраната щеше да отреже пътищата й за бягство, дори да й се удадеше възможност да го простреля, а нали идеята беше да се измъкне. Иначе какъв би бил смисълът да си прави целия този труд?

Не, за къщата и дума не можеше да става. Убедила се в това, Селки остави слушалката, излезе от телефонната кабина и яхна колелото си. Беше наела стая в един мотел няколко мили по-надолу.

Продължи да обмисля варианти. Експлозивите също бяха рискована работа. Можеше да изстреля ракета срещу лимузината, но прикритието й на свой ред също щеше да бъде взето на прицел, пък и… с ракетите човек никога не знае. Могат да избухнат, могат и да не избухнат. Рядко, но се случва. Докато, виж, куршумът е нещо сигурно.

А ако постави бомба? Федералните сигурно проверяваха предварително всички канали и кофи за боклук по маршрута… Освен това една бомба с дистанционно можеше и да не взриви бронираната лимузина, а по-голямо количество взрив почти със сигурност щеше да бъде открито от електронните им устройства.

Във всеки случай трябваше да приключи с него, и то бързо. Нямаше вече за кога да изчаква. Беше решила да се оттегли и нямаше търпение да затвори веднъж завинаги тази страница от живота си. Трябваше да се вмести в рамките на седмицата.

Щеше да го ликвидира от непосредствена близост, някъде, където нямаше да е заобиколен от бодигардове, за да можеше след това да се измъкне безпрепятствено.

Но имаше ли такова място?

Имаше, разбира се. Щабквартирата на Мрежата. Място, считано за достатъчно сигурно, където никой не би си помислил да охранява Майкълс специално.

36

Петък, 08.10.2010, 09:05
Куонтико

Противно на всички очаквания, не беше чак толкова трудно да се вмъкнеш някъде, където се предполага, че не би ти хрумнало да припариш. Малкото, 9-милиметрово керамично пистолетче, произведено в Бразилия, междувременно беше пъхнато под дрехите й. Изстрелваше бор-епоксид (по-силен вариант на твърдото ракетно гориво) — без гилзи и без патрони. Имаше тройна, срязана цев и двайсет метра радиус на действие. Произвеждаше се нелегално и на практика беше за еднократна употреба. В краен случай можеше да се използва и повторно, но това би повлияло на точността му, тъй като след стрелбата фината керамична сплав отвътре се износваше. Тривалентният металоид бор се използваше в зъбните пломби, изобщо пистолетчето играчка би минало без проблем през който и да е метален детектор, както и през флуроскенера, тъй като по форма наподобяваше повече дамско сапунче, отколкото оръжие.

От вътрешната страна на бедрото й беше прикрепен ножът — също керамичен, сгъваем, с пластмасова дръжка. Острието му беше късо, но много здраво.

Стандартната процедура за безопасност в повечето правителствени сгради, които не можеха да хвърлят кой знае какви средства в тази насока, включваше отпечатъци от пръстите, метален детектор и естествено — охрана. Ако не си вътрешен човек, а си отишъл по работа, процедурата се удължаваше малко повече по преценка на охраната. Можеха да поискат компютърна справка за самоличността ти, да те претърсят — основно или само отгоре-отгоре, да изпратят някой да те съпроводи там, за където си тръгнал… Всичко това се отнасяше и за достъпа до сградата на Мрежата. Познаваше учреждения с още по-строги мерки за сигурност — скенер на дланта или на ретината, гласов анализ и тъй нататък. Както и да е, в случая това нямаше никакво значение, тъй като Селки така или иначе не

възнамеряваше да се подложи на всички тези процедури, да се качи до кабинета на Майкълс и да почука на вратата му.

Идеята й беше съвсем друга. Щеше да прегледа компютъра и да си набележи някой от помощния персонал на Мрежата, някоя чистачка или секретарка, която отскоро работеше в системата. По възможност някоя, която не беше омъжена и живееше сама. След което нямаше да е проблем да постигне абсолютна прилика с оригинала.

Изборът падна на Кристин Уесън, трийсетгодишна грозновата брюнетка, която трябваше да се прости с краткия си и по всяка вероятност не особено съдържателен живот, докато нейната двойничка, облечена, разбира се, в нейните дрехи, продължеше към югозападния (най-натоварения) вход на сградата. Беше петък и по лицата на върволицата служещи, наредени на опашка на пропуска, се забелязваше известно оживление. Един по един те прекарваха картите си за самоличност през скенера. Процедурата вървеше доста бързо — святкаше зелена лампичка и можеше да влезеш навътре и да отстъпиш място на следващия.

Селки беше спокойна, че картата й е валидна — с нея беше влязла и на паркинга зад волана на осемгодишния форд на Кристин (между другото голяма бракма).

А самата Кристин или по-скоро това, което беше останало от нея, беше увито в найлонови чували, напъхано във ваната и покрито с буци лед от фризера — за да мине известно време преди съседите да започнат да се оплакват от непоносимата воня.

Вече вътре в сградата, Селки знаеше къде би могла да отиде, за да не се размотава насам-натам по коридорите. Тоалетните например бяха едно от местата, които не се наблюдаваха с видеокамери, откак преди години възникна скандал по повод онова, което охраната в Пентагона се забавлявала да гледа в свободното си време. Така че можеше да си седне с книжка в една от тоалетните и да убие времето. Можеше да хапне в кафето. Можеше да изпуши една цигара отвън, на алеята за пушачи. Цигарите бяха взети от чантичката на Уесън — за всеки случай. Така или иначе тук всички се подминаваха, без да си обръщат особено внимание — типично за голяма бюрократична институция.

А междувременно „обектът“ щеше да навлезе в някоя „неохранявана“ зона. Оставаше да измисли подходяща причина да го

„примами“ натам, без, разбира се, той да заподозре нещо.

Междувременно в отдела, в който работеше Уесън, по някое време щяха да забележат отсъствието й, може би щяха да й позвънят у дома и да оставят съобщение на телефонния секретар. Би възникнал известен проблем само ако им хрумнеше да проверят на пропуска — тогава щяха да установят, че лицето Кристин Уесън тази сутрин е пристигнало на работа в обичайното време. За да избегне това, новоизлюпената Кристин беше позвънила на пряката си началничка, за да я предупреди, че ще закъснее няколко часа — трябвало да си направи някакво спешно изследване. Началничката на отдела прояви разбиране и увери Кристин, че няма да има никакъв проблем. Към обяд съответно щеше да се получи имейл от Кристин, съдържащ извиненията й, че нещата са се проточили и ще се забави повече, отколкото е предполагала.

Това щеше да бъде достатъчно, за да не възникнат усложнения.

Петък, 08.10.2010, 12:18

Куонтико

Тони правеше хватките „джуру“ в обичайната им последователност и спираше след всяка за съответния „самбут“. В залата нямаше други жени освен нея. Мъжете бяха няколко, но Ръсти не беше сред тях. Когато му съобщи решението си, той го прие доста спокойно — без гняв, без молби и увещания, без излишни въпроси. В погледа му се четеше единствено изненада.

Но оттогава не й се беше обадил, въпреки че се бяха разбрали да тренират заедно. Днес например трябваше да бъде тук — досега не беше пропуснал тренировка.

Може би все пак не го беше преглътнал толкова лесно.

Тони клекна, отскочи, замахна с десен юмрук, после с ляв и пак с десен…

Щеше да е жалко, ако Ръсти зарежеше тренировките заради случилото се. Беше напреднал бързо и можеше да постигне още много.

Но в края на краищата той сам щеше да си прецени.

Имаше пълното право да не иска да я види повече, поне от мъжка гледна точка. Защо не можеше да си останат приятели и всичко да е както преди?

Приключи цикъла и се разкърши. Все още усещаше тялото си стегнато.

Една брюнетка влезе в залата, но само за да пие вода. Усмихна се на Тони и й кимна. Не си спомняше да я е виждала — сигурно беше от новопостъпилите.

Освен проблема „Ръсти“ съществуваше и проблемът „Алекс“. Отношението им не беше претърпяло никакво развитие — така не можеше да продължава…

Брюнетката влезе в съблекалнята, но след малко излезе забързано. Имаше угрижен вид. Насочи се право към Тони.

— Извинете, мис… Бихте ли дошла за малко? Вътре има една дама, която е получила някаква криза… Повиках лекар, но ако можем да й окажем първа помощ…

Тони избърса с ръка челото си.

— Идвам веднага.

Петък, 08.10.2010, 12:18

Куонтико

Майкълс се срещна с Джей Гридли и Джон Хауард в заседателната зала. Знаеше, че според протокола не би следвало да провежда този разговор с двамата едновременно, но не смяташе, че е редно лявата му ръка да не знае какво върши дясната.

— Слушам те, Джей.

— Ето как стоят нещата, шефе — започна Джей и включи с едно замахване на ръката си компютъра. — Успяхме да установим някои от маршрутите на Плеханов през последните няколко месеца. Искате ли да чуете подробности и да се уверите какъв забележителен усет сме проявили, за да сглобим отделните факти в цялостна картина?

— Разчитам на забележителния ви усет — усмихна се Майкълс, — но, моля те, давай накратко.

— Добре тогава… Не е сто процента сигурно, но по всичко личи, че нашият човек възнамерява да купи едно-две правителства.

Майкълс кимна. Това не го изненадваше кой знае колко. Плеханов нямаше да е нито първият, нито последният, който се опитва да го направи.

— Някои от хората, с които е установил контакт, за наш късмет не са предпазливи колкото него… И така, Плеханов е човекът, който ще определи президентите и министър-председателите на няколко републики, между които и Чечения. Засега обаче не можем да подкрепим с доказателства тази информация. Както знаете, файловете му се засекретени…

— След като нещата стоят така… какви се шансовете ни да издействаме екстрадирането му?

Въпросът беше по-скоро риторичен.

— Тази работа никак не ми харесва… — поклати глава Майкълс.

— Почакай само да чуеш какво следва… Плеханов държи в ръцете си и няколко наши генерали.

— Страхотно — намръщи се Хауард.

— Възможно ли е да замисля някакъв преврат? — запита Майкълс.

— Не е изключено… Обаче няма как да разберем. Все пак си мисля, че точно това цели.

— Вие как смятате, полковник?

Хауард се изкашля:

— Фактите навеждат на тази мисъл… За да върши безнаказано компютърните си престъпления, би следвало добре да си подсигури гърба. А двата начина са точно тези. Там, където политиците не могат да му свършат работа, ще му я свършат военните.

Майкълс го погледна замислено.

— А ако успеем да докажем, че се готви да купи изборите, и се обърнем за съдействие към най-висшите държавни кръгове?

— Той няма да падне по гръб… Като нищо ще разпали гражданска война и докато някой отвън успее да се намеси, нещата ще са се развили в негова полза.

— Шибана работа.

— Сър — вежливо се обади Хауард, — току-що изразихте и моето отношение.

Майкълс въздъхна.

— Полковник, и вие ли нямате с какво да ме зарадвате?

— Разработих десетина сценария, сър, но максималните шансове, които компютърът дава на най-добрия от тях, са едва седемдесет и осем процента.

— Е, това не е толкова зле.

— Не е резултат, който ме задоволява, сър, но може да се сметне за приемлив. За съжаление, практиката показва, че резултатите обикновено са по-ниски от очакванията. Това ме притеснява.

— Искам да погледна сценария.

— Разбира се, сър. Веднага.

В този миг влезе секретарката на Алекс.

— Командир Майкълс? Търси ви Тони Фиорела. Мисля, че е нещо важно.

— Господа, ще изчакате ли за минута?

Джей и Хауард кимнаха и Майкълс се обади:

— Ало, Тони?

— Командир Майкълс? Разговаряте с Кристин Уесън, от снабдителския отдел. Бях в тренировъчната зала заедно със заместник-командир Фиорела и тя ме помоли да ви звънна от вива й — случи се злополука. Повиках лекар, но се боя, че може да си е счупила крака.

Тони беше пострадала?

— Счупила си е крака?!

— Нещастен случай. Един от уредите падна и… Тя помоли да ви предам, че е добре, но няма да успее да дойде на срещата. Аз обаче се притеснявам за състоянието й…

— Ще дойда веднага.

Двамата мъже се погледнаха въпросително. Бяха доловили част от разговора и също изглеждаха притеснени.

— Добре ли е Тони? — попита Джей.

— Горе-долу. Един от уредите й е ударил много лошо крака — вероятно е счупен. Повикали са лекар, но бих искал да я видя… Ще ви помоля да ме изчакате. След малко се връщам.

— Не се притеснявай, шефе. Ще те изчакаме — току-виж междувременно ни хрумнало нещо… Две глави мислят по-добре от една.

Петък, 08.10.2010, 12:28

Куонтико

Селки беше насочила пистолета си в една от кабинките на душовете — там вътре седеше Тони Фиорела. Ако някой влезеше,

нямаше да види Тони, нито пистолета. Мина й през ум да я застреля, но се отказа — не биваше да вдига излишен шум, нито да хаби патрони — можеше да й потрябват. Жената също — като примамка за Майкълс. Виж, след като му видеше сметката, щеше да очисти и нея. Но най-вероятно щеше да използва ножа — искаше да свърши с тях безшумно и да изчезне, преди някой да е открил телата. Двойно убийство насред Генералния щаб — за това щеше да се говори с години…

Фиорела помръдна.

— Ръцете на главата! — нареди Селки.

— Този път няма да се измъкнеш…

— А ти — още по-малко.

— Знаем коя си.

— Ами?

— Ти си Мора Съливан, нали?

Мора трепна. Не можеше да повярва, че са я разкрили. Как са могли?! Не биваше точно сега да се поддава на паниката. Какво толкова… винаги можеше да смени самоличността си. Неведнъж го беше правила.

— Когато изляза оттук, това вече няма да има никакво значение.

— *Ако* излезеш оттук.

Жена с кураж, не можеше да й се отрече. Жалко, че се налагаше да я убие.

— Тони? — чу се мъжки глас зад гърба й.

— Тя е тук, командир. Побързайте!

37

Петък, 08.10.2010, 20:37

Грозни

Сега вече електронните нишки по всички трасета бяха изпокъсани. Плеханов стисна зъби. Вече знаеха кой е и се опитваха да съберат колкото се може повече информация за него. Това започваше да го тревожи. Тези младоци в Мрежата наистина си разбираха от работата, но, честно казано, прекаляваха. Маниерът им на действие никак не му харесваше — току-виж успееха да навържат фактите и тогава…

А вече беше само въпрос на дни да осъществи целта си. Следователно трябваше да ги забави малко. След това вече онова, което знаеха, нямаше да им послужи за нищо. Може би дори и сега не го застрашаваше сериозна опасност, но Плеханов беше свикнал да бъде предпазлив. Упрекваха го дори, че е *прекалено* предпазлив, но той ежедневно виждаше какво се случва с онези, които не бяха. А благодарение на своята предпазливост, той скоро щеше да държи целия свят в ръцете си. Не, не преувеличаваше. И ни най-малко не се заблуждаваше.

И в този случай трябваше да се подсигури допълнително — да подхвърли на псетата кокалче, за да ги отдалечи от следите си.

Позвъни на Ружьо.

Петък, 08.10.2010, 12:37

Куонтико

И този бързо схващаше, помисли си Селки. Веднага разбра за какво става въпрос. Тя посочи с пистолета към жената в кабинката:

— Едно по-рязко движение и е мъртва.

Обектът кимна. Знаеше, че тя говори сериозно.

Разпери ръце.

— Не съм въоръжен.

Селки поклати глава. Колко глупаво от негова страна.

— Добре… Ела насам. Бавничко.

Майкълс почувства отново оня страх, свил на топка стомаха му. Но трябваше да предпази Тони. Тази жена беше готова на всичко. Пое си дълбоко дъх. Щеше да я нападне и ако може, да спаси поне Тони.

Тони седеше неподвижно и се опитваше да диша спокойно, но също беше нащрек. Трябваше да издебне най-подходящия момент — знаеше, че си има работа с опитна, хладнокръвна убийца.

Можеше да се изправи от това положение — беше го упражнявала хиляди пъти. И ако жената беше само няколко сантиметра по-наблизо, щеше да я достигне с ритник.

Ако, ако, ако…

— Тони, добре ли си? — обгърна я тревожният поглед на Алекс.

— Засега…

Алекс се приближаваше. Трябваше да му даде шанс… Знаеше, че ако мръдне, жената ще я застреля незабавно, но Алекс щеше да спечели две-три секунди. Тони си пое дъх…

— Не мърдай! ФБР! — извика някой.

Тони видя отражението му в стъклото на вратичката.

Ръсти!

Селки реагира мигновено, без дори да се замисли. Извърна се и стреля. Мъжът падна. Улучила го беше в гърдите и явно беше без бронежилетка.

В същия миг „обектът“ се хвърли към нея.

Нямаше време да вади ножа. Отново стреля…

— Не! — изкрещя жената в кабината и с един отскок се метна върху Селки. Двете се претърколиха, а пистолетът изхвърча настрани.

Селки скочи на крака и този път успя да грабне ножа.

„Обектът“ още лежеше — уцелила го беше в крака. По-опасна за момента беше жената — агент Фиорела.

Селки приготви острието на ножа, насочи се към нея… Трябваше да приключи бързо — изстрелите щяха да привлекат вниманието.

Селки владееше уличния бой до съвършенство — още един от уроците на баща й. Неведнъж й се беше удавала възможност да потренира — дори веднъж с филипински бойци, истински

професионалисти. Щеше да разпори жената, да довърши „обекта“ и да си плюе на петите. Все още можеше да се измъкне.

Майкълс усети парването на куршума, пронизал бедрото му. Не болеше много, лошото е, че не можеше да се изправи на крака.

Тони и жената бяха застанали лице в лице. Ирландката извади нож и тръгна към Тони… Трябваше да се намеси!

Пистолетът беше отхвърчал… Алекс се огледа.

Тони не за пръв път се изправяше срещу противник с нож. Знаеше как се действа в такива случаи — беше го упражнявала неведнъж. Най-важното беше да контролира ножа. Високо — ниско — високо…

Селки не й отстъпваше. Отскачаше и пак налиташе с ножа. Само трябваше да побърза.

Внимавай, излагай към острието задната част на ръката, където кръвоносните съдове са по-малко… Думите на гуруто се бяха запечатали в съзнанието й: „Ако противникът ти има нож и е достатъчно *опитен*, със сигурност ще те нарани, въпросът е къде… И какво ще направиш ти междувременно“.

Ритникът не притесни Мора особено, но и раната на Тони не беше дълбока — дълъг прорез точно над лакътя, но какво толкова — нямаше да й изтече кръвта. Пък и… все още можеше да движи ръката си. Застана в позиция, изчака.

Фиорела не се стресна от раната, дори не я погледна. Не сваляше погледа си от нея — чакаше. Добра беше, дори много, но времето й изтичаше.

Щеше да я довърши по бързата процедура — блъфира с два последователни замаха, след което мести ножа в другата ръка и го забива в сърцето й, точно между ребрата, веднага след това — и в гърлото. Прост, изпитан план. Щеше да й свърши работа.

Хайде, миличка, играта свърши.

Селки замахна…

Ако гледаше отстрани, Тони със сигурност би се възхитила на стила на нападателката си, но сега не й беше до това. В този миг

самата тя трябваше да приложи цялото си умение, да събере целия си кураж…

Тя блокира следващия удар изотдолу с дясна ръка и същевременно пресрещна с китката на лявата си ръка лакътя на Мора Съливан. Кръвта от раната й шурна като фонтан, но беше успяла! Ножът падна от счупената ръка на Мора. В следващия миг Тони заби лакътя си право в лицето й. Тя полетя назад и удари с глава шкафчетата. Ритник с коляно в стомаха, последван от „сайу луар“, и Мора се свлече надолу, но след миг се съвзе, претърколи се и посегна към ножа. Сграбчи го със здравата си ръка и се приготви да замахне. Веждата й беше пукната, носът — разбит, и цялото й лице беше в кръв.

Вече знаеше, че няма никакви шансове срещу Фиорела в схватка и се държеше на разстояние. Още повече, че ръката й беше счупена. Оставаше й една-единствена възможност — да метне ножа. Той не беше особено подходящ за тази цел, но поне щеше да забави Фиорела, ако не друго, и да даде на Мора последен шанс да се изтегли.

Тя вдигна ножа. Трябваше да бъде максимално точна…

Майкълс видя пистолетчето, протегна се и успя да го достигне, но натисна ранения си крак и за миг затвори очи от болка. Вдигна оръжието, насочи го към Мора и подвикна, за да привлече вниманието й.

Тъкмо навреме. Тя рязко се обърна, стиснала ножа…

Майкълс натисна спусъка.

Изстрелът беше толкова силен, сякаш бомба избухна точно до ушите му.

Затаи дъх. Този миг сякаш продължи цяла вечност…

Ножът издрънча на плочките.

Беше я уцелил в гръбнака. Тя се свлече на колене, обърна се и го погледна с някак учудено изражение. После падна на една страна…

Тони се спусна към Алекс.

— Как си?

— Горе-долу. Кракът ми…

Чуха се забързани стъпки и развълнувани гласове.

— Ранена си… — промълви Алекс. Силите го напускаха.

— Ще се оправя. Раната не е дълбока, само много кърви… Но ти си изгубил много кръв. Изчакай, ще взема кърпи да те превържа.

— Ще изчакам… — направи опит да се усмихне Алекс. — Обещавам, че няма да избягам.

Тони се изправи и изведнъж се сепна. Ръсти! Изтича към него. Лежеше по гръб, с широко отворени, немигащи очи. Нямаше пулс. Раната на гърдите му зееше.

В съблекалнята влязоха тичешком двама мъже.

— Помогнете — прошепна Тони. — Моля ви, помогнете.

Беше коленичила до Ръсти. Един от мъжете сложи ръка на рамото й.

— Ще се погрижим за него, Тони. Иди да те превържат.

Алекс се беше придвижил до мястото, където лежеше Мора. Тя беше паднала по очи. Обърна я. Беше още жива и тихо простена. Погледна го и прошепна задавено:

— Кучи… син…

В гърлото й нещо клокочеше.

— Кой ти плати, за да убиеш Стив Дей? — наведе се над нея Алекс.

— Кого? — На устните й имаше кървави мехурчета.

— Дей! Стив Дей.

— За пръв път… чувам… за него — прошепна с усилие Мора.

— Не си ли го убила ти?

— Да не си… глух? Аз убих… Геналони… Ти беше… следващият. — Изведнъж гласът й секна. Главата й клюмна назад. Това беше краят на Селки.

Алекс и Тони се спогледаха. Съблекалнята се изпълни с хора, някои от тях — с бели престилки.

Тони почувства неудържимо желание да прегърне Алекс. И го направи.

Той я притисна до себе си.

38

Петък, 08.10.2010, 13:02

Куонтико

Почистиха и зашиха раната на Тони. Преброи поне осемнайсет шева. Биха й и инжекция против тетанус.

Рентгеновата снимка на крака на Майкълс показа, че куршумът е влязъл от едната и е излязъл от другата страна на бедрото му, без да причини сериозни поражения, като не се смята, разбира се, дупката с размер на детско юмруче. Лекарите промиха и превързаха раната и го посъветваха да остане в покой поне известно време, ако е възможно. Дадоха и на двамата обезболяващи, като предупредиха, че на следващия ден болката ще се усили.

След всички тези манипулации двамата се отправиха към кабинета на Алекс. Той седна на кушетката и вдигна превързания си крак.

Тони беше застанала на вратата. Тя го погледна внимателно и попита:

— Безпокои ли те нещо?

— Освен раната в крака ли?

— Да, Алекс.

— Е, добре, мисля, че можех да се справя и по-добре…

— Моля?

— Разбра за какво говоря. Там… в съблекалните…

— … се държа като герой. Притече ми се на помощ, рискува живота си, успя да попречиш на опасна убийца — какво повече искаш?

— Може би си права и все пак… можеше да е някак… по-различно. И, Тони… съжалявам за приятеля ти.

— Аз също.

Двамата помълчаха. След малко Алекс попита:

— А вярваш ли, че Мора не е убила Стив Дей?

— Не знам… Нали призна за Геналони. Защо ще лъже за Стив?

— Ей така — за идеята. За последно. За да ни объркa съвсем.

— Не. Мисля, че говореше истината… Ти вярваш ли й?

— Честно казано, да. Освен това винаги съм смятал, че убийството на Дей не е в нейния стил.

— Е, поне предотвратихме следващото убийство в списъка й.

— И разбрахме, че някой друг е отговорен за смъртта на Дей.

— Някой, който е искал да ни накара да си мислим, че мафията е поръчала убийството.

— Точно така. А спомняш ли си за оня помощник на Геналони, който изчезна така мистериозно и мафията набеди нас… Вече съм сигурен, че някой е пуснал мухата на Геналони, искал е да го насъска срещу нас.

— И по всичко личи, че е успял. Защото следващото убийство — твоето, наистина е било поръчано от Геналони. Искали са да си върнат.

Болката в крака му се усилваше, но Алекс не си взе обезболяващото — предпочиташе да не замъглява съзнанието си. Щеше да потърпи.

— Значи сме пак там, откъдето тръгнахме — поклати глава Тони. — Все още нямаме отговор на въпроса кой е поръчал убийството на Дей.

— Напротив. Вече знам кой е бил.

Тя го погледна изумено.

— Кой?

— Руснакът. Плеханов.

— Как ти хрумна това?

— Било е част от плана му да ни отвлече вниманието — да ни насочи по грешна следа, докато си свърши работата. Убийството на Дей и всичките онези саботажи в различни части на земното кълбо… са били само увертюра към грандиозния му план. Искал е да ни заангажира, за да не успеем да му попречим. Всичко се връзва.

— Не знам, Алекс… Звучи ми малко…

— … налудничаво, нали? Но този човек е патологичен случай. Нали знаеш, границата от гения до лудостта е много малка. А щом е бил способен да причини смъртта на хиляди души, за мен той вече е минал всякакви граници. Какво се получава — един умен човек, който се стреми към неограничена власт и не би се спрял пред нищо.

— Но ако наистина е толкова добър, колкото Джей твърди, никога не бихме могли да проникнем във файловете му и да получим

необходимите доказателства. Тогава?

— Самият Плеханов ще ни даде ключа към файловете.

— Дори да го държахме в ръцете си, не бихме могли да го принудим да направи това.

— Зависи… Нека първо се срещнем с него.

— Как по-точно смяташ да стане това, Алекс? Уолт Карвър няма да рискува кариерата си в политически скандал. Чеченските власти ще откажат екстрадирането му и дори ЦРУ не би могло да ги убеди… А ако обмисляш незаконното му отвличане, бъди сигурен, че американското правителство няма да даде зелена светлина за подобна акция.

— Този човек е поръчал убийството на Стив Дей и е отговорен за смъртта на хиляди невинни хора. В най-скоро време ще се проведат изборите, на които той толкова разчита. Кълна се, че ще го пипна и ще го накарам да си плати, и всички бюрократи на света не биха могли да ми попречат.

— Знам как се чувстваш… но мисля, че дори няма смисъл да ги питаш…

— Чудесно. Значи *няма* да ги питам.

— Алекс…

— Законите са си закони, а справедливостта — справедливост. За мен тя е най-важното. И този тип ще продължи да си разиграва коня само през трупа ми. Във всеки случай, ти нищо не знаеш. Никога не сме провеждали този разговор.

— О, не, Алекс. Тук вече грешиш. Няма да се отървеш от мен толкова лесно. Не мога да те спра, но поне мога да се опитам да ти помогна.

— Не е необходимо да го правиш.

— Правя го и заради Стив. Аз също искам убиецът му да си получи заслуженото.

Двамата помълчаха.

— Е, ще повикам полковник Хауард да уточним подробностите.

— Него ли пращаш?

— Да.

— Той знае ли… че заповедта не идва отгоре?

— Спестих му го. Така, ако се наложи, аз ще поема цялата отговорност.

— Все пак мислиш ли, че е честно да не знае цялата истина?
— Да. Това ще го предпази.
— Ти решаваш.
— Така е. И съм обмислил всичко, уверявам те.

Събота, 09.10.2010, 05:00
Във въздуха над залива Хъдсън

— Е, сержант Всезнайко, да си преговорим урока.

Хауард, естествено, знаеше плана — нали самият той го беше измислил, но искаше да го чуе отново, с всички подробности, за да се увери, че не е пропуснал нещо.

Хулио Фернандес се ухили и занарежда с боботещия си глас:

— Полковник Хауард, границите на Чечения са сухоземни: Ингушетия на запад, с Русия — на север, с Дагестан — на изток, и с Грузия на юг. Западната граница на страната е на около триста километра от Черно море. Столица и най-голям град е Грозни, чиято подробна карта полковникът може да разгледа на екрана на своя портативен компютър винаги когато пожелае. Населението е съставено предимно от чеченци и руснаци, което ще рече…

— Спести ми геополитическите данни, сержант. Спри се на стратегията и тактиката.

— Както пожелаете, сър — сви рамене Фернандес и усмивката му стана още по-широка. — Нашите два хеликоптера ще бъдат свалени от самолетоносача във Владикавказ, Северна Осетия, около 19:00 ч, с разрешението на местните власти, като разбира се, те си запазват правото да очакват ответна услуга от американското правителство. Като се има предвид, че се стремим да си спечелим приятели в региона, това напълно съвпада с интересите ни.

След това обаче ще трябва да навлезем поне петнайсетина километра навътре във въздушното пространство на Ингушетия, за да достигнем Чечения. Нашият команден пост е чак в Урус-Мартан, което пък е на двайсет и пет километра навътре от границата. Което прави общо около четиридесет километра във вражеско въздушно пространство.

Да се надяваме обаче, че никой няма да забележи нашето нарушение, освен някоя и друга коза, тъй като ще летим ниско над

дърветата, над населени територии, и радарите на двете държави няма да ни засекат.

От Урус-Мартан ще се придвижим с два руски моторни скутера до Грозни, където ще ни чака камион. Разстоянието от Урус-Мартан до Грозни е десетина километра.

Ако всичко върви по план, към 22:00 ч ще сме разположили базата си в една стара изоставена ферма, доста отдалечена от околните постройки. След което четирима от нас се промъкват в града, прибират руснака, връщат се обратно във фермата и… малко след полунощ сме във въздуха, а после — в добрия стар боинг, който ще ни чака на летището във Владикавказ, зареден и готов. Като жест на добра воля ще оставим двата хеликоптера и моторните скутери на нашите нови приятели — североосетинците и… ще поемем курс към дома. Това беше, сър, стъпка по стъпка.

— Ако всичко върви по план — отбеляза Хауард.

— Не се притеснявайте, полковник, няма да стане фал. Четиримата, които ще слязат в града, говорят перфектен руски, а познават и местния диалект. Документите им са в ред, оръжието им си го бива… Ще се справят без проблем. А ако случайно стане засечка, за какво сме ние — цял взвод обучени бойци.

Хауард кимна. Молеше се този път всичко да мине без кръв и без стрелба. Задачата им беше да хванат натясно оня престъпник, без да влизат в конфликт с местните. Не им трябваха никакви усложнения.

Събота, 09.10.2010, 10:00

Спрингфийлд, Вирджиния

Ружьо и Григори Змията бяха спрели на една от бензиностанциите край шосе I-95, недалеч от пазарния център на Спрингфийлд. Според картата американският изпитателен център „Форт Белвоар“ беше няколко мили по-надолу, по пътя за Куонтико.

Как ли изглежда, чудеше се Ружьо, *един американски изпитателен център?* Може би зависеше от онова, което изпитваха — оръжие, автомобил.

Американецът Уинтърс се беше прибрал у дома, в Тексас. Беше родом от Далас и искаше да поостане малко. Разбраха се, ако имат нужда от него, веднага да му звънят.

Бяха спрели на бензиностанцията, защото Григори имаше остра нужда да посети едното място. Ако се съди по това как охкаше и пъшкаше, докато пикаеше, то мрачните предчувствия на Ружьо се бяха сбъднали дори по-скоро, отколкото предполагаше. Змията най-вероятно беше пипнал гонорея. Ружьо познаваше симптомите от армията, където тази болест беше същински бич за войниците. Така е, удоволствията понякога излизат много скъпо.

Григори излезе от тоалетната със зачервено лице.

— Ужас… Трябва да си намеря пеницилин.

— Поне… струваше ли си?

— Вече започвам да се съмнявам… Ох…

— Едва ли ще намерим пеницилин без рецепта — поклати глава със съмнение Ружьо. Той едва сдържаше усмивката си. *Глупак такъв — ударил го беше през просото, нека се мъчи сега! Всеки сърба, каквото си е дробил.*

— Наблизо има зоомагазин — изпъшка Григори. — Да опитаме там…

— В зоомагазина?

— Да. Американските закони забраняват безразборната продажба на антибиотици на хора, но за животни — може. Не знаеше ли? Ако искаш, можеш да си купиш за златната си рибка пеницилин, тетрациклин, стрептомицин — пълен комплект. Скъпичко излиза, но това е друг въпрос.

Ружьо сви рамене, учуден не толкова от глупостта на американците — тя отдавна беше престанала да го изненадва, колкото от факта, че Змията разполагаше с цялата тази информация. Да му се не надява човек.

Любопитството го глождеше — накрая не издържа и го попита.

— Загазвал съм и друг път… — с въздишка призна Григори.

Ружьо се втренчи в него невярващо. Значи през цялото време е знаел какво рискува и това не го е спряло? Подобно безразсъдство надминаваше всякакви граници.

— Да вървим да търсим зоомагазина. После ще продължим към щабквартирата на Мрежата, дегизирани… като флотски офицери, да речем.

— Става, става, съгласен съм, само, моля те, първо пеницилина!!

Събота, 09.10.2010, 22:48

Урус-Мартан, Чечения

Хауард погледна часовника си, после хвърли поглед навън през едно от счупените стъкла на изоставената ферма. Постройката беше масивна, но доста порутена. Все пак успяха да скрият от любопитни очи двата хеликоптера.

Хауард се обърна към специалистите на групата, които следяха екраните на пет портативни компютъра, и запита:

— На какъв етап сме?

На екраните се виждаше картата на района, а светещата червена точица обозначаваше придвижването на ударната група.

— Сър, преди три минути получихме кодирано съобщение, че засега всичко е спокойно и акцията се развива по план.

— Много добре.

— Сър — обади се единият от операторите. — Имаме и видеовръзка. Я да видим…

На екрана се появи доста неясното изображение на камион, който се движеше по тясна, неосветена улица. След малко камионът зави, а когато мина под една от малкото лампи, на покрива се появи нещо, което Хауард не можа да определи, но останалите се ухилиха.

— Какво беше това? — взря се в екрана Хауард.

Един от операторите върна образа и го задържа, после го увеличи малко и Хауард успя да различи подалата се ръка с два пръста, разперени като буквата „V“ — „victory“ (победа). Хауард се усмихна — момчетата му намираха начин да разведрят и най-напрегнатата ситуация.

Събота, 09.10.2010, 23:23

Грозни

Плеханов се приготвяше за лягане, когато на вратата се позвъни. Остави четката за зъби настрани и изплакна устата си. Звънеше се доста настойчиво. Кой ли можеше да бъде в този късен час? Плеханов се намръщи в очакване на някаква лоша новина. Наметна халата си върху пижамата и излезе в коридора.

Къщата му не беше голяма, но имаше всички удобства и беше в един от хубавите квартали на града. Разбира се, един ден щеше да живее в двойно по-голяма и двойно по-хубава къща, но всяко нещо с времето си.

За всеки случай извади пистолета от чекмеджето на писалището. Беше стар лугер от 1943 г. — баща му го беше донесъл от фронта.

Надникна през ключалката. На стълбите стоеше привлекателна млада жена с раздърпани дрехи и обляно в сълзи лице. Гримът й се беше размазал.

Изнасилена? Божичко. Само това липсваше. Свали пистолета и отвори вратата.

— Госпожице? Мога ли да ви помогна?

В този миг от тъмното изскочи млад мъж по джинси и насочи пистолет в лицето на Плеханов.

— Да, господине, *много* разчитаме на помощта ви.

Говореше руски перфектно, но с някакъв чужд акцент.

Междувременно, без да сваля пистолета, протегна свободната си ръка и прибра лугера на Плеханов.

Изгледа оръжието одобрително:

— Бива си го. Истинска антика.

От храстите изскочиха още двама мъже и бързо се приближиха към тях. Облечени бяха спортно, еднотипно — нищо, което да бие на очи. Изглеждаха дори мускулести.

Какво беше това? Опит за грабеж? Какво искаха от него тези хора?

Жената приведе в ред облеклото си, приглади коси и се наметна с шлифера, който й подаде един от мъжете.

— Доктор Плеханов, може ли да влезем? — попита човекът с пистолета.

Плеханов още се опитваше да определи какъв беше този акцент. Попита го:

— Не сте руснак, нито пък чеченец, нали?

— No, sir.

Плеханов трепна. Това бяха американци.

Проклятие.

— Доктор Плеханов, ще се наложи да ни придружите. Преоблечете се за из път. Но по-живо, ако обичате.

Събота, 09.10.2010, 23:28

Урус-Мартан

— Пипнаха го! — възкликна Фернандес. — Вече са на път. След двайсетина минути ще бъдат тук.

В помещението настъпи оживление.

— Е, добре — поохлади възторга им Хауард. — Рибата е още в морето. Пригответе хеликоптерите. Нека първо се приберем у дома. Тогава ще празнуваме.

Десетина минути по-късно, докато наблюдаваше пилотите, които стягаха машините, към него тичешком се приближи Фернандес.

— Сър, възникна проблем.

Хауард усети, че стомахът му се сви на топка.

— Какво има?

— Камионът им се е повредил.

Полковникът го изгледа втренчено, сякаш за първи път го виждаше. Това не беше предвидено в нито един сценарий.

39

Неделя, 10.10.2010, 00:04

Урус-Мартан

— Къде се намират? — попита Хауард. Гърлото му беше пресъхнало.

— В града, южно от сградата на бившия Коминтерн, близо до нефтените складове и река Сунжа.

— На какво разстояние оттук?

— Около осемнайсет километра.

— Направо страхотно…

Хората от групата се спогледаха със сериозни, удължени лица.

— Оха… Получих някакъв сигнал… Засичам — възкликна единият от операторите.

Да се обади водачът на групата по радиостанцията означаваше, че нещата са повече от сериозни.

— Алфа, тук Омега Едно. Повтарям — тук е Омега Едно.

— Алфа слуша.

— Сър, закъсахме насред път, а на стотина метра от нас има две ченгета на велосипеди, които приближават. Чакам инструкции.

Ченгета на велосипеди. Господи.

— Придържаме се към плана, Омега. Покажете им документите си, бъдете любезни, дръжте се естествено. И… спокойно, само спокойно. Това е рутинна проверка. Няма причини да бъдат подозрителни.

— Разбрано, сър… о, не! По дяволите!

— Омега Едно, какво става?

Отново се чу гласът на капитана им, но не в микрофона, а по-отдалеч:

— Накарайте го да млъкне, за бога!

— Омега Едно, обади се! Омега Едно…

Последва мълчание.

След малко водачът на групата се обади отново:

— Алфа, тук нещата се… усложниха. Нашият човек се разкрещя: „Убийство! Помощ!“, и ченгетата откриха огън!

— Господи, онези там изобщо не си поплюват… — възкликна Фернандес. — Първо стрелят и после питат.

— Алфа, отговорихме на огъня. Засега няма ранени. Повтарям — няма пострадали от нашите. Свалихме единия полицай, другият се скри зад… бидон нафта… Барнс и Пауъл, надясно, Джесъл — мини отляво! По-живо, давайте!

Отново настъпи тишина, която трая не повече от минута, но им се стори, че е продължила цяла вечност.

Най-после капитан Маркъс отново се свърза с тях.

— Сър, сваленият полицай е… мъртъв. В него обаче открихме предавател, което означава, че другият, който успя да избяга, също разполага с такъв и се боя, че в най-скоро време ще имаме компания. Какви са инструкциите? Алфа? Алфа? Чувате ли ме? Повтарям: какви са инструкциите?

Хауард и Фернандес се спогледаха: не им оставаше друг избор. Прозвучаха една след друга две команди. Към войниците:

— Момчета събирайте багажа! Тръгваме след три минути!

… и към хората от бойната група:

— Омега, дръжте се. Идваме да ви приберем.

— Прието, Алфа. Благодарим ви, сър.

— Да вървим, Хулио!

И хората на Хауард хукнаха към хеликоптерите.

Събота, 09.10.2010, 16:10

Куонтико

Майкълс и Тони бяха седнали в малката заседателна зала и пиеха вече втора каничка кафе. Лекарите се оказаха прави — днес Майкълс се чувстваше още по-отпаднал и раната го болеше нетърпимо — във всяко едно положение. Вечерта си беше взел обезболяващите хапчета, за да заспи, но през деня не смееше. Акцията на Хауард беше в ход, искаше съзнанието му да е будно и издържа така няколко часа, стиснал зъби, докато най-после си взе две хапчета, за да притъпи малко болката, и изпи шестата си за деня чаша кафе.

— Как е ръката ти? — обърна се Алекс към Тони.

— Не боли много — сви рамене тя. — Само щипе.

— Знаеш ли… всъщност *ти* спаси живота ми. Ако не беше ти, онази жена този път щеше да успее.

— Ръсти беше този, който ни помогна и на двамата… Ако не се беше появил той и не беше извикал… Да насочи *химикалката* си към нея само за да отклони вниманието й и да ми даде шанс…

— Наистина съжалявам… Вие с него бяхте… доста близки, нали?

— Да… Всъщност, не точно… — Тя поклати глава, вторачена в чашата си кафе. — Днес родителите му ще приберат тялото — погребението ще бъде в Джаксън, Мисисипи. Бих искала да отида, ако е възможно…

— Разбира се. Мисля, че до ден-два ще сме приключили с това, а по-натам… бих искал да ми покажеш някои хватки от твоя силат, става ли?

Тя го погледна изненадано. Досега не беше проявявал особен интерес към това.

— Не знам… Напоследък премислих… Ще ми е от полза да знам повече техники за самозащита.

— За мен ще бъде удоволствие — усмихна се Тони.

Алекс отвърна на усмивката й.

— Е, все пак ще трябва да поизчакаме няколко седмици — и той посочи превързания си крак.

— Когато кажеш, започваме.

Алекс отново надигна кафето — то сигурно течеше и във вените му.

— Неспокойно ми е. Чудя се дали са свършили… Мисля, че би трябвало.

— Нали ще се обадят веднага щом могат.

— Знам. И съм сигурен в тях, но все пак…

Тони го погледна и се усмихна отново.

— Какво има?

— Като каза „сигурен“, се сетих една история… Искаш ли да я чуеш?

— Аха.

— Навремето живеех в общежитие с две съученички. У дома беше станало пренаселено — брат ми беше останал без работа и беше

пратил жена си с децата у нас, а самият той замина за Мейн да си търси нещо. Та, с две думи, общежитието беше за предпочитане.

Едното от момичетата, с които деляхме стаята, Мари Луиз Бергано, от Филаделфия, беше с италианска кръв като мен. А другото, Дириша Мей Джоунс, беше от Тексас, дълга като върлина негърка, волейболистка. Тя беше най-забавният човек, който можеш да си представиш. Само като се сетя за нея, ме напушва смях. Винаги й хрумваха разни истории и ги разказваше по невъобразим начин. Една вечер бяхме седнали на бутилка евтино вино и тя ни разясни значението на думата „сигурен“. Разказът й звучеше горе-долу така: „Та, момичета, да ви разправям… Живее си оня ми ти негър Ърнест с хубавата си женичка Лорета, но един ден тя го напуска, щото са го изритали от работа, въпреки че не бил грам виновен…“.

Майкълс се ухили, въпреки че не му беше много до смях. Тони имитираше великолепно диалекта на тексаското момиче.

— „… И, значи, Ърнест става една сутрин и какво мислиш — изтупва се с вратовръзка и с единствената си снежнобяла риза, с панталони с ръб и всичко… и се стяга да ходи на интервю за работа. Знае, че ако получи тази работа, ще си върне Лорета, нали разбираш… Междувременно обаче става време за обяд и… наш Ърнест влиза в «Барбекюто на Рик». Поръчва си двойна порция свински ребърца и халба бира — да ги прокара. И докато чака да му донесат ребърцата — най-апетитните в цял Тексас, плувнали в мазнина… наш Ърнест решава да свърши нещо важно — обажда се на Лорета по телефона и й казва: «Миличка, довечера си облечи най-хубавата рокля и ме чакай — ще те водя на танци. Трябва да отпразнуваме новата ми работа.»

Та това е то — да си цветнокож, да си тръгнал на интервю, облечен с единствената си свястна риза, и да седнеш да ядеш мазни свински ребърца… На това му се вика «сигурен» в себе си човек, момичета.“

Майкълс се разсмя с глас.

— Струва ми се, че имаш нужда от това, Алекс. Като те гледам, отдавна не ти се беше случвало. Ако знаеш колко ти отива…

Погледна я. Имаше нещо в изражението, в гласа й. Не се лъжеше. Тази жена го харесваше. Което, честно казано, не му беше неприятно. Никак даже.

— Права си. Напоследък… не ми е много до това. А какво стана с тези момичета — приятелките ти?

— Мари Луиз отиде в Харвард — да учи право — и сега работи във фирмата на баща си. А Дириша стана професионална волейболистка. Три години игра в отбора на „Nike“, написа книга, стана спортен журналист в „Ню Йорк Таймс“, омъжи се преди няколко години и сега си има момченце, което се казва…

— … Ърнест.

Двамата се разсмяха, Тони имаше право. Наистина му се отразяваше много добре.

Точно сега обаче беше малко нервен. Хауард не му излизаше от главата. Досега трябваше вече да са се обадили… Какво ставаше с тях?

Дори всичко да беше минало благополучно, Карвър пак щеше да го стисне за гушата… Но ако на всичко отгоре акцията се беше провалила, направо не му се мислеше…

Неделя, 10.10.2010, 00:12

Грозни

— Движим се с максимална скорост, сър! — извика пилотът, за да надвика шума на мотора и насрещния вятър.

— Колко ни остава?

— Две-три минути. Ето я реката.

Мъжете в хеликоптера бяха въоръжени с белгийски пистолети, немски автомати и японски ножове и носеха защитно облекло, произведено в Израел.

Едно беше сигурно — дори да оставеха някакви улики, нищо не би насочило местната полиция към Съединените щати.

— Ето го камионът! — изкрещя Фернандес.

— Задават се големи неприятности… — поклати глава Хауард.

Военен конвой се приближаваше към спрелия камион: полицейска кола със запалена синя лампа, джип с картечница и полицейски микробус, също с включена сирена.

— Дявол да го вземе!

— Мога ли да се свържа със С-2? — обърна се Хауард към пилота.

— Опитайте, сър — би трябвало да можете.

— С-2, тук Алфа. Чувате ли ме? — запита Хауард командира на втория хеликоптер.

— Алфа, чуваме ви — отговориха в слушалките.

— С-2, стойте настрана. Повтарям — искам да стоите настрана. Ако се наложи, ще ви повикаме. Сега-засега нека не им предоставяме още една мишена.

— Разбрано, сър.

Хауард отново се обърна към пилота:

— Спускаме се надолу, Луут. Между камиона и онези…

— Дадено.

Хауард усети, че настръхва. Даде последни инструкции на хората си:

— Никой да не стреля без нужда! Излизаме в разгърнат строй, при пълна бойна готовност.

Огледа се. Нямаха никакво прикритие, но на мястото на онези не би започнал стрелба край складове за гориво просто така… Със сигурност първо щяха да си зададат някои въпроси — все пак виждаха само един камион, спрял насред пътя, и войници, които може би изпълняваха някаква секретна задача. Едва ли биха предположили, че това са американци, дошли, за да отвлекат един техен гражданин. Човек трябва все пак да знае *по кого* стреля и защо. Нали така?

Хеликоптерът се приземи.

— Всички долу! — даде команда Хауард, провери за последно оръжието си и хукна навън. Трябваше да приберат хората си.

40

Неделя, 10.10.2010, 00:18

Грозни

Военният конвой също спря. Чеченците бързо излязоха, готови за стрелба зад прикритието на автомобилите. Бяха петнайсетина души във военни униформи.

Хауард и хората му бяха на открито — в по-неизгодна позиция.

— Маркъс! — тихо каза Хауард в предавателя. — Качвайте вътре пратката и да се омитаме.

Зад гърба му момчетата помъкнаха Плеханов към хеликоптера. Когато го качиха вътре благополучно, Маркъс притича към Хауард.

Тъкмо навреме. Един от чеченците викаше нещо на руски. Нещо в смисъл „Кои сте вие, по дяволите?“ — това дори Хауард успя да си го преведе.

— Как се казват секретните им полицейски части? — запита той тихичко Маркъс.

— „Жали Кюлк“.

— Добре, кажи им, че сме от тях. И изпълняваме секретна мисия, така че да се разкарат, преди да са отнесли някой и друг куршум.

Можеше и да не се хванат. Но поне Хауард и хората му щяха да спечелят време — докато онези осмислят ситуацията.

Маркъс закрещя нещо на руски.

Междувременно Хауард даде заповед в предавателя: „Изтегляйте се по двойки към хеликоптера!“.

Чеченският командир извика нещо в отговор, а войниците му заеха позиции за стрелба.

— Надушват нещо гнило — подхвърли Фернандес.

Хауард се обля в студена пот.

Включи предавателя, като се молеше чеченците да са достатъчно далече, за да не чуят нищо.

— С-2, тук Алфа… С-2, отговори!

— Алфа, тук С-2.

— Имаме нужда от помощ. Трябва да отвлечете вниманието им, докато се изтеглим. Искам да се приближите и да стреляте отгоре по покрива на микробуса.

— Дадено, Алфа. Идваме. След около четиридесет и пет секунди.

— Хайде, момчета, да изчезваме — обърна се Хауард към хората си в предавателя.

Видя, че чеченците отклониха за момент вниманието си от тях. Гледаха нагоре и сочеха нещо. Сигурно бяха чули хеликоптера.

— Готови…

Отгоре зачатка картечница.

— Хайде, бегом!

Чеченците откриха огън по хеликоптера във въздуха.

Хората на Хауард вече бяха вътре. Отвън останаха само Хауард и Фернандес.

— Хайде, Хулио, влизай!

— Възрастните са с предимство.

Хауард се ухили и скочи в хеликоптера. Фернандес го последва.

— Бързо, нагоре!

Пилотът запали мотора и се издигнаха.

Чеченците схванаха каква е цялата работа и откриха огън и по втория хеликоптер.

Фернандес прати надолу няколко откоса. Чеченците се снижиха зад автомобилите си.

— С-2? Чувате ли? Къде сте?

— Точно зад вас, Алфа.

— Има ли пострадали?

— Не, сър, всичко е наред.

Хауард въздъхна облекчено. Всичко свърши. И този път успяха.

— С какво право ме отвличате!?! Това е незаконно! — негодуваше руснакът. — Глупаци! Това е международен скандал! Познавам влиятелни хора, които ще ви потърсят сметка! Много ще загазите… Няма да ви се размине!

Хауард сви рамене.

— Мисля, че току-що ни се размина.

Плеханов започна да псува на руски, обзет от безсилна ярост.

— Приятелю, ти уби човек, когото много уважавах. Не си ми симпатичен и не съм длъжен да те слушам. Ако не млъкнеш, току-виж си изпаднал от хеликоптера. Стават злополуки…

Руснакът явно осъзна сериозността на положението.

Събота, 09.10.2010, 18:54

Куонтико

Телефонът в заседателната зала иззвъня, Майкълс грабна слушалката.

— Сър, свързвам ви с полковник Хауард.

— Командир Майкълс?

— Слушам ви, полковник.

— Мисията изпълнена, сър. Летим към къщи.

Огромна тежест се свлече сякаш от гърдите на Майкълс.

— Поздравления, полковник! Имаше ли някакви проблеми?

— Нищо сериозно, сър.

В този момент влезе Тони. Майкълс обърна към нея сияещото си лице и вдигна палец нагоре.

— Ще се видим след няколко часа, командир.

— Очакваме ви, полковник. И още веднъж приемете моите благодарности.

Връзката прекъсна.

— Пипнали са го! Летят насам.

— Ще се обадя на Джей да го успокоя. Но… какво следва от тук нататък? Как смяташ да докажеш, че той именно е убиецът на Стив Дей?

— Всичко по реда си. Първо да се върна здрав и читав от срещата с Карвър.

— Мисля, че няма да те скастрят за проявената самоинициатива. В края на краищата нали всичко мина благополучно и нали президентът искаше точно това — да му предадем убиеца на Дей.

— Ще му го предадем… След като си поговорим на четири очи.

ЕПИЛОГ

Неделя, 10.10.2010, 11:30

Куонтико

Ружьо, преоблечен като сержант от американската флота, стоеше до оградата на високото здание, в което се помещаваше Генералният щаб на Мрежата. Беше застанал на около триста метра от главния вход, но с оръжието, с което разполагаше, за него нямаше да представлява никакъв проблем да улучи човек от такова разстояние. Оръжието в сака до краката му беше „Ремингтън“, калибър 30–06, с оптичен мерник и десеторно увеличение.

Беше застанал в близост до автобусната спирка — нова-новеничка, все още без графити по нея. Можеше да почака десетина минути, без да рискува да привлече вниманието на когото и да било. Моряче чака автобуса си на спирката — каква по-обичайна гледка за Куонтико?

Ако командирът на Мрежата не излезеше за обяд, щеше просто да си тръгне и да се върне следобед, за да си опита отново късмета. Майкълс нямаше да му избяга.

Бял правителствен додж спря близо до самия вход на сградата. Ружьо извади от джоба си миниатюрния увеличителен монокъл. Долепи го до окото си и се наведе напред, облегнат на оградата.

Вратата на Генералния щаб се отвори и Александър Майкълс излезе, придружен от привлекателна брюнетка и двама мъже с вид на бодигардове.

Ружьо беше извадил късмет. Но всичко трябваше да стане максимално бързо, за да не привлече вниманието. Наведе се, дръпна ципа на сака… Приготви оръжието. Трябваше само да го вдигне, да провре цевта през металните пръчки на оградата и да се постарае да бъде максимално точен. Всичко това щеше да му отнеме само няколко секунди.

И главното — никакви резки, припрени движения. Спокойно… Вдигни оръжието… така… Поеми си дълбоко дъх, прицели се в

мишената…

Погледна през увеличителния мерник. Обектът се виждаше превъзходно.

Ружьо се прицели в гърдите.

Виждаше Майкълс, тъмнокосата жена, военния, който тъкмо излизаше от доджа…

Мили боже! Военният държеше някого, дърпаше го за ръката… Това беше… Плеханов! В плен. А бяха разговаряли само преди два дни.

Дръпна пръста си от спусъка. Трябваше бързо да прецени ситуацията. Тези хора сега държаха Плеханов в ръцете си.

Да стреля или да не стреля? И ако стреля — по кого — по Майкълс или… да застреля Плеханов, който сигурно щеше да го издаде. Ако го подложат на разпит и се разприказва, а те си имаха начини да накарат човек да признае и майчиното си мляко… Не прилагаха често такива методи, но Ружьо знаеше, че не биха се поколебали, ако се наложи.

Е? Какво сега?

Не. Нямаше да застреля Владимир. Ако руснакът го издадеше — значи такава беше волята на съдбата.

А колкото до командира на Мрежата?

На настоящия етап убийството му ставаше безсмислено. Не би могъл да помогне на Плеханов… А дори Ружьо не убиваше без причина.

Прибра оръжието в сака, дръпна ципа. Огледа се. Никой не го беше забелязал. Изправи се.

Идваше някакъв автобус. Щеше да се качи, да слезе в следващия град, да вземе кола и да отиде на някое спокойно място, за да помисли.

Вратите на автобуса се отвориха със свистене. Шофьорът му се усмихна. Ружьо отвърна на усмивката му, но си мислеше за нещо свое.

Поне вече нямаше да слуша брътвежите на Григори Змията и хвалбите му за операцията в Чечения и медала му за храброст. А докато отворят багажника на онази кола и открият тялото на мафиота, Ружьо щеше да бъде далеч от тук.

Може би някъде в пустинята…

Издание:
Том Кланси. Мрежата
Американска. Първо издание
ИК „Прозорец“ ООД
Редактор: Йоана Томова
Коректор: Станка Митрополитска
Художник: Буян Филчев
Компютърен дизайн: Силвия Янева
ISBN: 954-733-125-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.